
MARIAN COMAN
HAIGANU
FLUVIUL ȘOAPTELOR
HAC!BD

Marian Coman

s-a născut la 21 mai 1977, în Mangalia.

A debutat literar în 1995 cu povestirea „Drumul spre iad", într-un supliment dedicat literaturii science-fiction al unui cotidian din Iași.

A lucrat ca ziarist în presa scrisă și în televiziune, iar acum este scenarist pentru revistele de benzi desenate HAC! și TFB.

A publicat volumele

„Nopți albe, zile negre" (Ed. Tritonic, 2005),

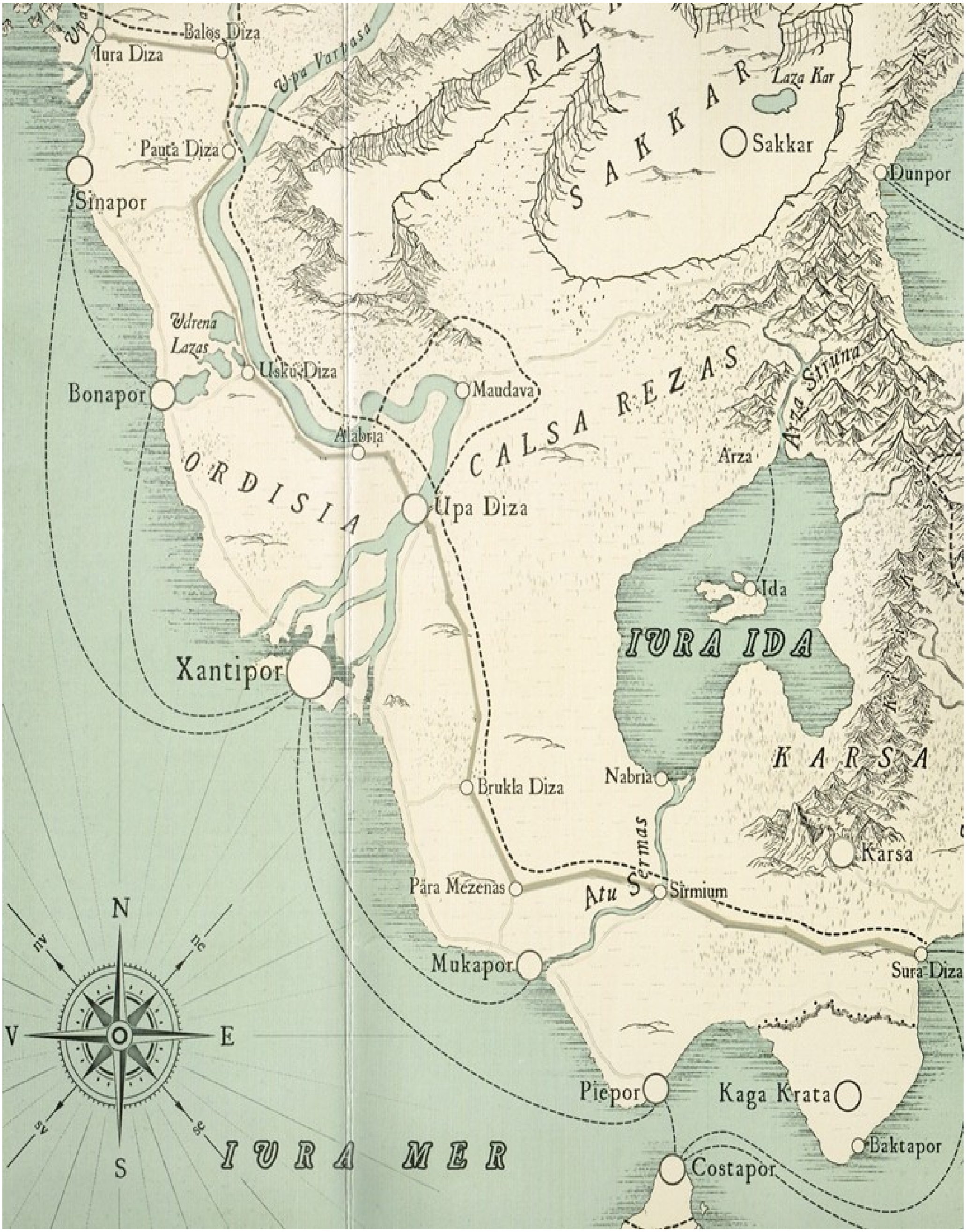
„Testamentul de ciocolată" (Ed. Tritonic, 2007),

„Teoria flegmei. Apel la mitocănie" (Ed. Tritonic, 2008),

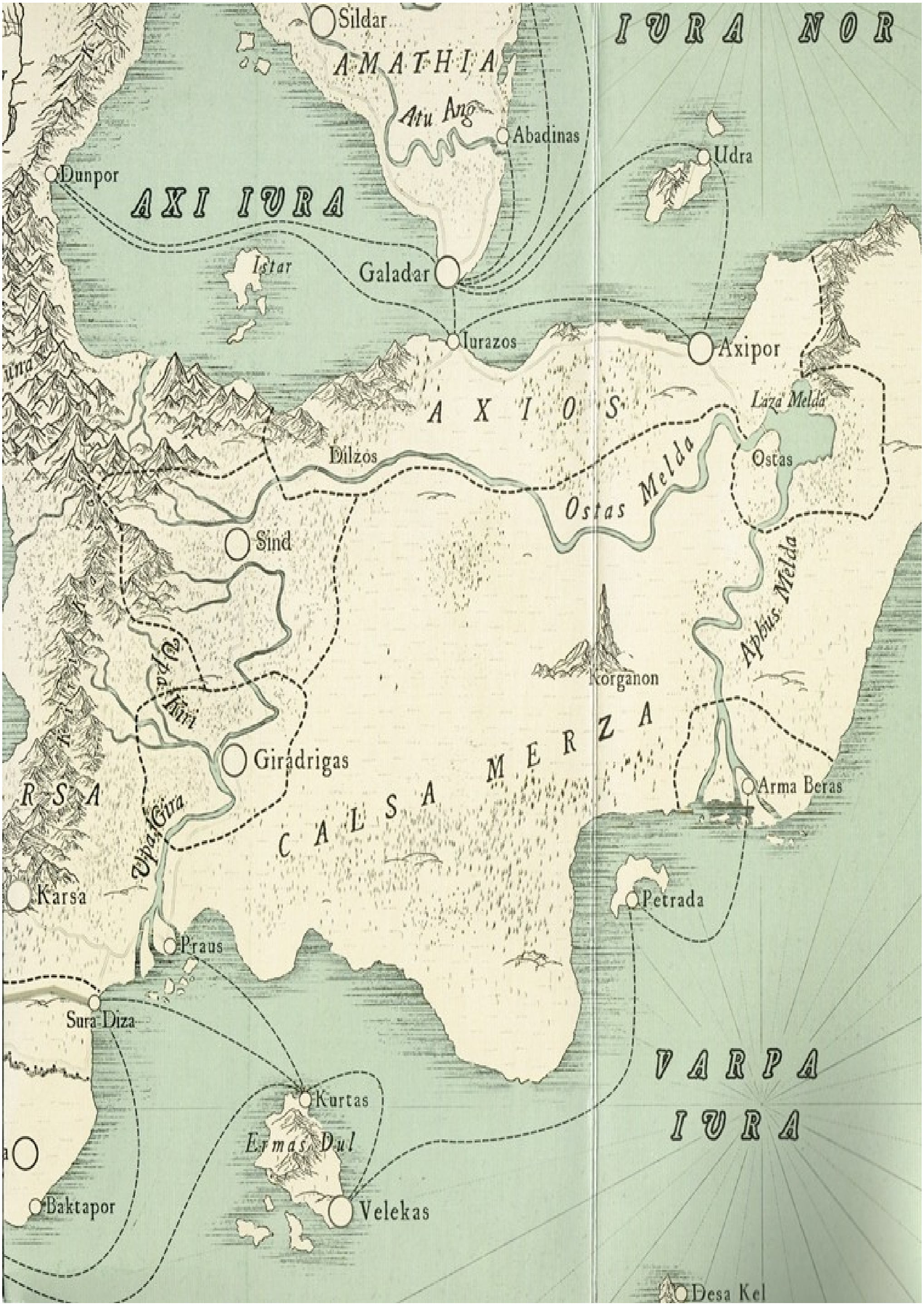
„Fingers and other fantastic stories" (2011 – format electronic, povestiri în limba engleză).

www.mariancoman.com

Balos Diza
Iura Diza
Upa Varbasa
Pauta Diza
Sinapor
SAKKAR
Laza Kar
Sakkar
Dunpor
Udrena Lazas
Usku Diza
Bonapor
Maudava
Alabria
CALSA REZAS
Arza Struna
Arza
ORDISIA
Upa Diza
Ida
IURA IDA
Xantipor
KARSA
Nabria
Brukla Diza
Sermas
Karsa
Pära Mezenas
Atu
Sirmium
N
Mukapor
Sura Diza
V
E
Piepor
Kaga Krata
S
IURA MER
Baktapor
Costapor

Sildar
AMATHIA
Atu Ang
Abadinas
IURA NOR
Udra
Dunpor
AXI IURA
Istar
Galadar
Iurazos
Axipor
Laza Melda
AXIOS
Dilzos
Ostas
Ostas Melda
Sind
Korganon
Upa Kiri
CALSA MERZA
Giradrigas
Arma Beras
Upa Gira
Karsa
Petrada
Praus
Sura Diza
VARPA IURA
Kurtas
Ermas Dul
Baktapor
Velekas
Desa Kel

IURA NOR
AMATHIA
Sildar
Atu Ang
Abadinas
Udra
AXI IURA
Istar
Galador
Iurazos
Axipor
Danpor
SAKKAR
Sakkar
Balos Diza
Iura Diza
Upa Vartaas
Pauta Diza
Sinapor
Bonapor
Usfta Diza
Maudava
ORDISIA
CALSA REZAS
Upa Diza
Xantipor
Araa
AXIOS
Bilzos
Ostas Melda
Lazo Melda
Ostas
Aphus Melda
Sind
Ida
IURA IDA
Korganon
Giradrigas
CALSA MERZA
Arma Beras
KARSA
Karsa
Nabria
Brukla Diza
Para Mezenas
Atu Sermas
Sermion
Mukapor
Sura Diza
Praus
Petrada
Kurtas
Velekas
VARPA IURA
Kaga Krata
Baktapor
Piepor
Costapor
IURA MER
N
E
S
V

Soţiei mele, Irina

Cuvânt înainte

Încă de la început se cuvine să spun faptul că, într-un fel, nu eu sunt autorul acestei cărţi. Sau, mai bine zis, nu sunt singurul ei autor. „Fluviul Şoaptelor” nu ar fi existat dacă, exact cu un veac înainte să mă nasc, Ion Creangă, poate cel mai mare povestitor român, nu ar fi scris Povestea lui Harap Alb. Şi, tot aşa, cartea asta nu ar fi existat dacă Mihai Ionaşcu, editorul revistei „HAC!”, nu ar fi scris, la rândul său, „Povestea lui Haiganu”, textul care a fost poarta prin care am intrat în pielea zeului cu un singur ochi. De altfel, îi mulţumesc lui Mihai nu numai pentru povestea lui Haiganu, ci şi pentru faptul că mi-a adresat invitaţia de a scrie o nuvelă în foileton pentru revista sa, nuvelă ce a devenit, în timp, romanul pe care astăzi îl aveţi în mână.

Şi pentru că am început cu mulţumirile trebuie să spun că o carte este un drum întreg, un drum pe care autorul ei îl începe cu primele poveşti scrise sau, mult mai devreme, cu primele cărţi citite. Şi că asemenea drumuri nu ar putea fi duse la capăt fără tovarăşi de drum de nădejde, fără încurajările şi încrederea acestora. Aş vrea, aşadar, să le mulţumesc celor care, de-a lungul timpului, au avut încredere în mine şi în poveştile mele. Soţiei mele, Irina, şi nemuritorului Cătălin Bîcu, în primul rând. Apoi lui Vlad Frânghiu şi lui Dan Doboş fiindcă, pe când aveam doar 17 ani, mi-au cumpărat şi publicat prima povestire, lui George Ceauşu care a continuat să-mi publice textele în vremea studenţiei mele şi lui Michael Hăulică fiindcă a riscat cu prima mea carte, apoi cu a doua şi cu toate poveştile din antologiile şi revistele pe care le-a realizat, dar şi pentru interviurile şi articolele în care mi-am găsit sprijin atunci când literatura fantastică românească era la pământ. Lui Dan Silviu Boerescu, Bogdan Hrib, Horia Nicola Ursu şi Cătălin Sandu fiindcă mi-au publicat cărţile ori au inclus povestiri în antologiile pe care le-au realizat. Mi-ar plăcea să-i pot mulţumi şi lui Ştefan Ghidoveanu pentru telefoanele

încurajatoare, pentru discuţiile începute în urmă cu aproape 20 de ani, la Iaşi, şi rămase neîncheiate, dar şi lui Mihail Grămescu, cel dintâi scriitor care s-a uitat pe un text al meu.

O carte nu ar fi, însă, nimic fără cititori, aşa că am a le mulţumi tuturor celor care s-au oprit asupra textelor pe care le-am scris, care au cumpărat cărţile mele ori revistele HAC şi TFB, acelor cititori care mi-au trimis mesaje, încurajări şi întrebări pe Facebook, pe mail ori pe Goodreads. Nici nu ştiţi cât de mult contează pentru mine şi cât de tare mi-e teamă să nu cumva să vă dezamăgesc.

Mai trebuie să spun că această carte nu ar arăta aşa fără desenele lui Andrei Moldovan, cel care de mai bine de trei ani transformă cuvintele în imagini pentru revista HAC şi căruia îi mulţumesc pentru răbdarea de a se fi luptat cu scenariile mele de început.

Cum spuneam, o carte e un drum întreg pe care-l împărţi cu o mulţime de oameni. Dar, în final, povestea e cea care contează şi personajele care-i transportă pe cititori prin lumea făcută din cuvinte. Vă invit aşadar să-l cunoaşteţi pe Haiganu, singurul dintre Cei Mari care colindă pământul.

Cu drag,
Marian Coman
Septembrie, 2015, Brăila

Prolog

În faţa furtunii de praf, muntele părea un pitic.

Profetul privea de la distanţă, din şaua antilopei sale, gândindu-se că norul acela, de două ori mai înalt decât marele Korganon şi fără capăt de-a lungul zării, avea să se strecoare prin fiecare crăpătură, murdărind odăile călugărilor, îngrozind vitele din grajduri, culcând la pământ tufele de lavandă, umplând aerul cu uscăciune. Norul de praf părea un zid portocaliu, de neoprit, ori un lac murdar în care lumea se scufunda încet, aşa cum se scufundă un dumicat de pâine într-o cană cu ceai. Veştmintele profetului începură să fluture sub bătaia din ce în ce mai aprigă şi mai rece a vântului şi, după ce bărbatul îşi umezi buzele, primele fire de nisip îi scrâşniră în dinţi.

În câteva clipe, cel mai mare templu al lumii avea să fie înghiţit de praf.

— Deşertăciune. Deşertăciune în desert, chicoti el.

Câteva fire de nisip i se strecurară în gură şi îl făcură să tacă.

Profetul îşi întoarse antilopa şi o lovi uşor, îndemnând-o să lungească pasul. Apoi, o dată şi încă o dată, să gonească repede, mai repede, către primele oraşe şi chiar mai departe, în micile regate ori în imperiu, dincolo de Brâul de Piatră, să spună ceea ce i-a arătat făptura de fum, să le vorbească oamenilor despre zeul cel nou, despre Zeul Osândit, despre zeul cu un singur ochi, zeul care le colindă lumea, singurul de la Neris încoace, care păşeşte în carne şi oase pe pământ. Apoi se gândi că norul acela vine după el, că un demon ori un balaur e supărat şi încearcă să oprească profeţia şi, privind în urmă, chiar îi păru că norul întinde

două braţe şi că are chip de fiară, că şuieră şi că hârâie, ba îi auzi şi dinţii clănţănind, dinţii din praf şi din vânt. Căci două fulgere brăzdară cerul plecând din norul de praf, iar bubuiturile din urma lor îl speriară şi-l făcură să tremure.

Îşi înghionti şi mai tare antilopa, în vreme ce norul de praf muşca aproape, din ce în ce mai aproape.

PARTEA I

Capitolul 1

Vocile

Haiganu

... *Toate celelalte or să vină...*
... Aruncă toate pietrele şi cântăreşte fulgii...
... Nu podoabele sunt importante, cât
măduva din oasele sufletului...
... Iar apa care curge nu se mai întoarce...

Mii. Mii de şoapte. În fiecare secundă, neobosite, de nestăvilit. Ca o apă. Ori ca un popor de greieri ce aleg să cânte în acelaşi timp. Mii. De câte ori nu-şi acoperise Haiganu urechile urlând, poruncind ori implorând să se facă linişte?! De câte ori nu aşteptase Haiganu un răspuns la întrebările pe care le arunca acolo, în mijlocul fluviului de şoapte, ca pe o momeală într-un cârlig de pescuit?! Dar nu, niciodată nu primise răspuns. Vocile nu ştiau să asculte, nu ştiau să răspundă. Fluviul curgea mai departe, învolburat de cuvinte, întunecat şi rece. Haiganu smulgea uneori din mulţime o singură voce şi o asculta cu atenţie, în timp ce, în fundal, Fluviul Şoaptelor continua să murmure. Parcă mai liniştit. Parcă mai puţin răutăcios. Parcă mai înţelegător. Şi aşa reuşea să adoarmă. Cu cuşma trasă pe faţă şi o singură voce torcându-i în minte. O singură voce. De regulă una joasă, gravă: un vraci ce-şi rostea rugăciunile către Derzelas ori o femeie ce-şi mângâia copilul bolnav implorând-o pe Kotys ori pe sora sa, Bendis, să-l ţină în viaţă. Erau voci calde, liniştitoare. Voci care te lăsau să adormi. Însă erau şi zile când Haiganu se păcălea. Fie rugăciunile vraciului se

transformau în blesteme înfiorătoare, fie alintul femeii, în urlete disperate. Haiganu arunca atunci vocea în fluviu şi, înghiţind-o, miile de şoapte reveneau parcă mai puternice, mai răutăcioase, mai obositoare. De parcă s-ar fi rupt un stăvilar, iar valul uriaş cădea acum peste mintea lui, înecând-o.

Se săturase demult să fie departe de cei asemeni lui. El, unul dintre Cei Mari, silit să se târască printre cei mici.

Fiindcă trecuseră veacuri de când Pleistoros îl aruncase aici şi aveau să mai treacă alte veacuri fără ca Haiganu să-l ierte. La sfârşitul timpului de va fi, în cel din urmă ev, în cea din urmă clipă şi tot va fi să-l întâlnească. Şi atunci, în momentul acela, înainte ca toate cele ce sunt să nu mai fie, Haiganu avea să-şi adune toată furia strânsă în zilele de nedreaptă osândă şi să-l lovească cu ea pe Pleistoros în aşa fel încât, tot ce a îndurat să fie răzbunat.

Haiganu se trezea cu gândul ăsta în fiecare dimineaţă şi, deseori, tot aşa, încerca să adoarmă cu el în minte.

Zourazi

Închis într-un grajd, cu lanţuri la picioare, Zourazi tremura. Era umezeală şi frig, iar fierul ce-i strângea gleznele îi căscase răni adânci în carnea picioarelor.

Zourazi nu avea mai mult de nouă primăveri, însă-i părea deja o veşnicie timpul petrecut în grajdul lui Dekibalos. Adică într-o încăpere din lemn, pământ şi stuf în care erau îngrămădite animalele stăpânului: câteva zeci de copii pe care Dekibalos îi folosea după cum credea de cuviinţă. Pentru muncă, pentru poftele trupeşti, pentru sacrificiu, pentru raiduri ori chiar pentru mâncare.

În unele nopţi, când scâncetele celorlalţi copii nu-i dădeau pace şi-i frângeau somnul, Zourazi îşi ducea mâinile la tâmplă, se încrunta şi o linişte fără cusur lua în stăpânire totul. Întunericul părea deodată mai moale şi parcă Zourazi

nici nu mai trebuia să respire. Durerea şi lanţurile de la picioare păreau să dispară, iar băiatul putea păşi bâjbâind prin beznă.

—Hei! E cineva aici? şoptea Zourazi şi, pe măsură ce continua să meargă, îi părea că aude murmurul unei ape, ca un râu ce curge peste pietre.

Dar nu, niciodată nu reuşise Zourazi să ajungă pe malul apei. Niciodată, de când îşi chema liniştea, nu găsise râul, oricât de mult îi păruse că s-a apropiat. Ori mâna lui Dekibalos, înfiptă adânc în gâtul sau în umărul său, ori şuturile celorlalţi copii îl scoteau din căutările lui întunecate, direct în frigul dimineţii.

—Nu mai poţi, Zourazi? tuna uneori Dekibalos. Să-mi spui dacă nu mai poţi, fiindcă Pleistoros îşi aşteaptă ofranda. Iar sângele tău e la fel de bun ca oricare altul. Poate chiar mai bun! Eşti fiu de mag, adică zeii au scuipat în venele lui taică-tău să-i dea putere! Ha! Ha! Ha! Poate că zeii îşi vor saliva înapoi, de vreme ce tătâne-tău şi-a încălcat jurământul şi-a zămislit copii.

— Hei! E cineva aici? şoptea Zourazi şi, pe măsură ce continua să meargă, îi părea că aude murmurul unei ape, ca un râu ce curge peste pietre.

Haiganu

... *Fiecare păcat face coajă...*
... *Nicio umbră nu-ţi răneşte privirea, tot lumina-i mai periculoasă...*
... *Ca un zimbru cu aripi şi ghimpi...*
... *Hei! E cineva aici?...*

Haiganu tresări. Marginile cuşmei i se întorseseră în timpul somnului, iar acum, o geană de lumină îi scurma în ochi, în timp ce mintea îi era inundată de gălăgia fluviului.

— *Hei! E cineva aici?...*

Haiganu pescui vocea şi o ascultă cu atenţie. Un copil rătăcit, iar în viitorul acestuia citi ceva ce-i alungă oboseala într-o clipă.

—*Hei! E cineva aici?* făcu din nou vocea ca un peşte ce-şi deschide, lipsit de vlagă, gura pe mal.

— *Sunt aici!* murmură mintea lui Haiganu, iar raza, ce scurma în ochiul său, se strecură înlăuntru, luminând ca o lună plină valurile fluviului şi malurile sale pustii.

Era blestemat. Blestemat să zacă aici, printre oameni şi alte făpturi vremelnice, pe tărâmul făurit cândva de Neris. Înainte ca Pleistoros, marele războinic, să-l arunce din ceruri îi spusese tot ce avea să îl aştepte. Îi făgăduise că nu-şi va găsi niciodată liniştea, că toate rugăciunile muritorilor, pe care până atunci nu pusese niciun preţ, îi vor răsuna în minte. Toate rugile, toate vocile şi toate gândurile lumii. Iar Pleistoros îşi ţinuse fagăduiala.

Capitolul 2

Evadarea

Zourazi

Ningea de patru zile şi, strânse în pielea ruptă şi îngheţată a încălţărilor, picioarele lui Zourazi ar fi ţipat de durere dacă ar fi putut.

De dimineaţă, Dekibalos îi dezlegase pe toţi şi le poruncise să cureţe curtea şi să facă poteci prin zăpada ce ameninţa să-i îngroape.

— N-aveţi decât să încercaţi să fugiţi! tunase Dekibalos înainte să le desfacă încuietorile de la glezne. Nici câinii n-o să-i trimit după voi pe-aşa o vreme! O să vă rugaţi să vă găsească şi să vă mănânce lupii, atât de ascuţit şi de rece e vântul prin părţile astea.

Şi avea dreptate Stăpânul. Chiar şi aşa, la adăpostul gardului de lemn ce încercuia fortul lui Dekibalos, vântul urlase toată noaptea. Însă, acum era şi mai rău: de parcă sufletele tututor lupilor ce vieţuiseră prin pădurile acestui tărâm goneau prin aer, viscolind zăpada şi încercând să-şi astâmpere foamea cu carnea lor. Zourazi aproape că putea auzi colţii de gheaţă clănţănind când încercau să îl apuce.

Fortul rămăsese în urmă, dar Dekibalos minţise undeva: îi urmărea. Câinii lătrau, trăgând de sania stăpânului ori luându-le urma.

Zourazi nici nu voia să-şi închipuie ce vor păţi dacă vor fi prinşi. Dekibalos se închina lui Pleistoros, neiertătorul, sângerosul zeu al războiului. Nimic nu l-ar îndupleca în caz că ar pune mâna pe ei.

— Mai repede! ţipă la Dida şi la Titilă. Mai repede! repetă apoi mai mult pentru sine.

Fiecare pas înainte era un război. Cu vântul, cu zăpada,

cu frigul, cu durerea.

—Hai mai repede! o auzi în spate pe Dida, încurajându-l pe Titilă.

Haiganu

... Nu dansa pe un lac îngheţat dacă nu ştii a înota...
... Coarnele cerbului nu-s crengi uscate...
... Toate celelalte or să vină...
... Mai repede! Mai repede!....

Râul Upa Kiri îşi avea izvorul aici, în peşteră. De fapt, mult mai adânc, în inima muntelui, acolo unde Haiganu nu putea ajunge. Poate că o piatră Neris, ascunsă în stâncă, dădea viaţă râului ori poate, pur şi simplu, muntele culegea ploile şi le aduna într-o singură albie prin care apa să alerge în şuvoi către mare, scăldând mai întâi marginile oraşului Giradrigas, vărsându-se apoi în Upa Gira pentru ca, în cele din urmă, prin delta în care era construit castelul de la Praus, să se arunce în talazurile neobosite ale Varpa Iurei, marea de la miazăzi.

Trecuseră multe ierni de când Haiganu se cuibărise aici, în galeriile săpate în piatră, şi tot aici, ferit de razele soarelui şi de tovărăşia oamenilor, îşi petrecea verile. Ieşea rareori pentru a vâna ori pentru a aduna lemne din care să-şi facă tăciuni cu care să deseneze.

Şi mai rar stătea în buza peşterii şi privea către stele imaginându-şi că cerul se deschide şi că tatăl său, Gebeleizis cel Mare, coboară pe crengile unui fulger, chemându-l acasă. Dar niciodată nu mergea până la capăt. Niciodată nu îndrăznea să-şi imagineze că se ridică şi că păşeşte către cer alături de Gebeleizis. Ba, din contră, de niciunde apărea Pleistoros care-i ucidea tatăl aşa cum poate că deja făcuse şi, în timp ce nori întunecaţi închideau poarta din cer, figura lui Pleistoros se mărea şi prindea a râde.

„Credeai că poţi scăpa, Haiganu? Credeai că poţi fugi de aici? Credeai că eu nu văd?”

Pleistoros râdea în hohote apoi, în timp ce păsări fără viaţă zburau în jurul său, iar Haiganu se chinuia să-şi alunge imaginea asta din minte.

Un rest din iepurele prins ieri îi potoli foamea, iar un gât de apă îi ostoi setea. Toată noaptea desenase, iar acum, flăcările înfăşurate pe lemnele din vatră aruncau umbre lungi pe pereţii peşterii. Un castel arzând, un câmp de bătălie scăldat în sânge, un copil spânzurat într-un crâng.

„Ce-i viaţa lor?” se pomeni întrebându-se Haiganu.

„La fel de bine aş putea desena viitorul zimbrilor; *al urşilor din păduri ori al iepurilor ca cel pe care tocmai l-am mâncat. Aşa-s şi oamenii! Nişte făpturi speriate, urâte şi rele. Atâta doar că iepurii nu s-ar ucide între ei. ”*

Şi mai era ceva. Nici zimbrii, nici urşii şi nici iepurii nu-l oboseau cu gândurile şi vocile lor.

— De-ar fi şi proştii ăştia la fel de tăcuţi! făcu Haiganu cu voce tare, apoi încercă să şteargă cu o mână conturul copilului spânzurat, dar cărbunele se întinse pe peretele de stâncă, iar ceea ce rămase în urmă părea o sanie trasă de câini.

„Mai repede! Mai repede!” făcu în capul său vocea pe care o urmărea de câteva zile, iar Haiganu se trase mai aproape de foc.

Cumva, adus de vânt, un fulg de zăpadă traversă coridoarele peşterii şi i se topi în palma murdară de cărbune. Iar Haiganu ştiu că trebuie să plece.

Dekibalos

„Găini împieliţate, da!? Lasă că le va despieliţa el când le va prinde. Da, da. Avea să îi jupoaie de vii. Să le taie degetele unul câte unul. Să le cresteze ochii. Să le fiarbă

câte un picior şi să-i pună pe ceilalţi să mănânce din el. Aaaarrrhhh! Ce avea să le facă!”

Câinii se mişcau greu prin zăpadă, iar Dekibalos îşi agita răcnind biciul cel lung pe mânerul căruia erau încrustate cuvinte în limbi ce nu mai erau vorbite.

Nu puteau fi prea departe. Fugarii urcaseră pe zăpada adunată de viscol într-un colţ al curţii şi săriseră gardul înalt, făcut din ţepuşe de lemn. Îi stricaseră amiaza, asta făcuseră. Şi adevărul e că dacă puiul de mag nu era unul dintre fugari, nici nu s-ar fi ostenit să îi caute. N-aveau decât să moară îngheţaţi. Dar pe Zourazi se învoise să-l vândă, la primăvară, unui chelios sâsâit care căuta vraci şi vrăjitori fugari pentru temniţele unui regat de nu ştiu unde.

— Mai repede! urlă el pocnind din bici, dar, sugrumaţi în hamuri, câinii săi de-abia răzbăteau prin zăpada proaspătă.

Capitolul 3

Furie Oarbă

Zourazi

— Eu mă întorc! îl auzi scâncind pe Titilă şi simţi că, de ciudă, pe inimă-i apar flori de gheaţă. Cu spini asemeni trandafirilor căţărători.

Câinii lui Dekibalos se auzeau lătrând din ce în ce mai aproape, iar Zourazi ştia că dacă se dădeau bătuţi, totul s-ar fi sfârsit.

— Încă un pic, Titilă! Te rog eu. Încă un pic! Dida, ia-l de mână! Hai, vă rog, hai să mergem mai repede! Dacă intrăm în pădure o să ne piardă urma, veţi vedea. Sania o să se înţepenească în crengi şi-n tufişuri. Hai! Hai mai repede. Vă rog! Uite, pădurea nu e departe.

Iar Zourazi nu minţea. Primii copaci se vedeau deja ieşiţi din zăpadă ca nişte mâini înţepenite şi negre, cu degete subţiri şi strâmbe.

Dida îl apucă pe Titilă de cealaltă mână, însă şi în ochii ei se putea citi frica, iar dinţii îi clănţăneau de frig, în timp ce vântul învolbura zăpada şi şuiera în jurul lor ca o fiară nervoasă.

— Mi-e frig, scânci Titilă. Lu' ăsta micu i-e frig...

Când Dida îi arătase cât de uşor puteau fugi, Zourazi nu mai stătuse pe gânduri. Abia după ce se îndepărtaseră binişor de fortul lui Dekibalos îl văzuseră pe Titilă păşind în urma lor. O mogâldeaţă pierdută în albul zăpezii asemeni unei gărgăriţe într-un sac cu faină. Titilă era fiu de pitic şi una dintre jucăriile preferate ale lui Dekibalos. Era cu puţin mai mare decât o pisică dolofană şi cel mai mic dintre animalele stăpânului care nu contenea să-l răsfeţe şi să-l alinte, atât cât se putea spune despre Dekibalos că răsfăţa

şi alinta pe cineva. Pe de altă parte, cumva-cumva, micuţul se ataşase de Zourazi şi de Dida. Asta însemna că se trezeau cu el în preajmă când ţi-era lumea mai dragă, sâcâindu-i cu scâncetele şi bodogănelile lui fără rost. E adevărat că Titilă le adusese şi lucruri bune. Dekibalos îl lega arareori, aşa că piticania se strecura uşor peste tot şi împărţea deseori cu ei bunătăţi culese de prin cămara stăpânului.

Acum însă, Titilă era o povară. Încercaseră să-l alunge cât încă nu era prea târziu, dar se încăpăţânase să meargă în urma lor prin zăpadă, şi-odată ce stăpânul pornise să-i caute nu mai era cale de întors pentru niciunul dintre ei. Iar dacă i-ar fi prins, lui Dekibalos nu i-ar mai fi păsat de giumbuşlucurile micului Titilă.

— Gata! Am ajuns la pădure! Ai zis că aici ne oprim, făcu Titilă de-ndată ce în spatele lor rămaseră primii copaci.

Vântul se mai potolise la adăpostul codrului, dar continua să fluiere printre stejari scuturându-i de zăpadă.

— Nu aici,Titilă. Trebuie să ne afundăm în pădure. Trebuie să ne ascundem. Altfel suntem pierduţi. Mai mergem un pic.

— Încă un pic, bine, dar după aia ne oprim, bine? Ne oprim, apoi ne întoarcem acasă, bine? Lu’ ăsta micu’ i-e frig şi i s-a făcut fomică. Încă un pic şi ne oprim, bine?

Titilă continua să turuie, păşind încet prin zăpadă, împiedicându-se în rădăcini şi încurcându-se în mantia roşie, din şahmara, cu care îl împopoţonase Dekibalos.

— Ăsta micu’ nu mai poate, gâfâia el opintindu-se. Gata! Ăsta micu’ vrea acasă. Hai să ne întoalcem. Melgem acasă, papa şi nani. Lu’ ăsta micu’ i-e frig, fomică şi somn. Stăpânu’ ne face băiţă...

— O baie de sânge o să facă stapânu’, şopti Dida, tremurând din tot corpul. Hai, ţine-te de mâna mea şi mergi! Lasă gălăgia!

Asta îi plăcea la Dida. Era mai puternică şi mai hotărâtă decât oricare dintre animalele stăpânului. Ăsta era şi

motivul pentru care Zourazi ar fi mers cu ea până la capătul pământului, dacă era nevoie. Se vedea că Didei îi era frică - cui nu i-ar fi fost? - dar îşi strângea frica în dinţi, muşca din ea şi continua să meargă chiar dacă, din ce în ce mai mult, părea că nu există cale de scăpare.

A fost o vreme în care au mers în tăcere. Se auzeau doar vântul, crengile copacilor izbindu-se una de alta, scârţâitul zăpezii sub tălpile lor, respiraţiile sacadate şi câinii. Câinii lui Dekibalos lătrând.

Apoi liniştea s-a spart:

— Vreau acasăăăăăăăăăăă!!! a urlat Titilă şi, smucindu-se din mâinile lor, porni înapoi alergând cu o viteză de care Zourazi nu l-ar fi crezut în stare.

— Titilă, opreşte-te! ţipară după el, dar în zadar. Copilul de pitic gonea stârnind un nor de zăpadă şi urla din toţi rărunchii.

Zourazi privi după el până ce dispăru printre copaci, apoi glasul lui Titilă fu din ce în ce mai îndepărtat şi mai slab. Tăcură şi câinii o vreme, iar Zourazi şi-i imagină ciulindu-şi urechile şi adulmecând vântul.

„Poate că Dekibalos n-o să-ifacă nimic".

Porniră din nou la drum, pas cu pas, până ce, storşi de vlagă, se prăbuşiră tremurând, unul în braţele celuilalt, lângă un copac uriaş. Încetă să ningă şi soarele apunea sau doar părea că apune. Lui Zourazi îi mirosea a plăcintă şi a vin fiert. Dar ochii nu voiau să se mai deschidă şi, prin întuneric, păru că aude o apă curgând.

— Hei! E cineva aici? făcu Zourazi.

— Rezistă, băiete! Rezistă! îi răspunse o voce.

— Haiganu...

Apoi i se păru că are o pânză de păianjen lipită de faţă şi spiritul i se desprinse de trup.

Haiganu

... Nu te osteni să scoţi colţii
unui demon. Îi cresc alţii la loc...
... Că nici lumea nu a fost făcută ieri...
... Hei! E cineva aici?...

Vântul încetase să bată, iar norii se spulberaseră ca un puf de păpădie, lăsând în urmă un cer limpede sub care îngheţau câmpuri şi dealuri albite de zăpezi. Răsfirate pe culmi ori în văile săpate de râuri, satele oamenilor fumegau de la focurile din vetre, în timp ce, deasupra lor, corbii adunaţi în stoluri se roteau în cercuri negre. Dacă ar fi putut privi lucrurile asemeni tuturor oamenilor, Haiganu ar fi văzut că soarele înroşea zăpada în timp ce se scufunda în zare, de parcă ar fi deschis o rană veche din care porneau a curge clipele sângerii ale apusului.

Urma să vină noaptea, iar Haiganu voia să-l găsească pe puşti înaintea haitelor de lupi ori a urmăritorilor săi şi înainte ca băiatul să moară de frig.

„Rezistă, băiete! Rezistă!”, continua să-şi strige în minte, iar fluviul de şoapte se învolbura de parcă cineva ar fi aruncat o stâncă în apele lui.

Cu multă vreme în urmă, când Haiganu călcase întâia dată pe aceste tărâmuri, îşi închipuia că va găsi poarta către regatul lui Gebeleizis. Că-şi va reface puterile, că va strânge armată şi că-l va răpune, în final, pe Pleistoros. Vreme îndelungată căutase drumul înapoi, străbătând pământul şi mările, urcând munţii şi scufundându-se în adâncuri, tocmind vrăjitori care să-i deschidă porţi către celelalte lumi. Câţi dintre ei nu au murit ucişi de Furia Oarbă, atunci când încercaseră să-l tragă pe sfoară! Mereu îi zvâcnea nerăbdătoare sub frunte, gata să ţâşnească ca o suliţă luminoasă şi să topească trupul vreunui nătărău, însă de când pricepuse că nu e cale de întoarcere ori, cel puţin, nu una care să fie la îndemâna lui ori a oamenilor, Haiganu

încetase să se lase în voia puterii dezlănţuite, îşi ţinea Furia Oarbă să-i mocnească sub frunte şi să-i scurme în ochi după cum vocile toate-i scurmau în cap. Uneori, când prea multă furie se aduna în el, Haiganu simţea în singurul său ochi o arsură, aşa, de parcă şi-ar fi pus un sâmbure de jăratec sub frunte.

Ascuns în peştera lui ori în păduri, strecurându-se nevăzut pe la marginea satelor, Haiganu renunţase să caute drumul spre casă şi încercase să-şi croiască un rost pe Pământ. „E doar o temniţă”, îşi spunea uneori zăcând pe malul fluviului de şoapte şi-i părea că miile de voci îl îngână amestecându-se în valuri, hârjonindu-se una cu alta ca nişte pui de lup. Dar era doar o închipuire de-a lui - vocile nu-l îngânau, nu se jucau una cu alta, nu vorbeau între ele. Şuşoteau şi curgeau mai departe - toate gândurile şi cuvintele oamenilor amestecate într-un fluviu fără început şi fără sfârşit. Uneori, Haiganu îşi imagina că ar fi în stare să născocească ceva şi să-i omoare pe toţi oamenii, aşa încât, să se facă linişte şi Fluviul Şoaptelor să sece. Era un gând ascuns de care apoi îi era ruşine, însă era clar că astfel ar putea dormi liniştit şi - cine ştie? - uimit de aşa o ispravă, Pleistoros însuşi ar veni până la el. Şi atunci Furia Oarbă l-ar despica în două. Şi s-ar face dreptate.

Apoi fusese vocea băiatului şi, pentru prima oară în vacarmul şoaptelor, Haiganu găsise pe cineva cu care să poată vorbi. Cineva care simţea fluviul aproape la fel cum îl simţea şi el.

— *Vreau să dorm, Zourazi. Povesteşte-mi ceva! îi* cerea Haiganu, iar băiatul îi vorbea despre copiii cu care îşi împărţea suferinţa, despre ghiduşiile lui Titilă, dar şi despre cât de mult i-ar plăcea să scape din mâinile lui Dekibalos.

Şi, într-una din nopţi, Haiganu îi promisese că-l va elibera. Că va veni şi se va tocmi cu Dekibalos pentru libertatea lui. Doar că lucrurile o luaseră razna şi băiatul fugise, iar acum zăcea undeva, îngheţat, chircit în zăpadă.

— Miroase a plăcinte, şoptise ultima oară, iar Haiganu se temea că gerul îi mănâncă băiatului minţile şi că Zourazi a păşit dincolo, în drumul către Heros.

Haiganu se opri la liziera pădurii. Dacă ar fi putut privi lucrurile asemeni tuturor oamenilor, Haiganu ar fi văzut că soarele înroşea zăpada în timp ce se scufunda dincolo de zare. Umbrele copacilor păreau nişte gheare înşirate pe albul zăpezii şi chiar acolo, în faţa lui, o mogâldeaţă înfăşurată într-o mantie roşie din şahmara se bălăngănea, spânzurată de ramura unui stejar. Nu era cu mult mai mare decât o pisică dolofană.

Sub frunte, Haiganu simţi o arsură.

Capitolul 4

Armata Orfanilor

Nedelia

Mirosea a plăcinte în toată casa. Plăcinte cu brânză, aurii, răsturnate pe un fund de lemn. În jurul mesei, copiii îşi strecurau degetele prin aburul parfumat.

„Ca aburul sunt şi vieţile oamenilor... Ori ca firele unor pânze de păianjen.”

Nedelia îi îndemnă să mănânce, apoi culese de pe jos o păpuşă făcută din cârpă şi paie şi merse în camera alăturată să îngrijească de copiii cei noi. În spatele ei, se porni o zarvă de nedescris, dar femeia nu întoarse privirea.

„Ca firele unor pânze de păianjen. Un singur deget le poate frânge, însă zeii îşi fac arme ori îşi ţes covoare din firele astea”.

— Şi calcă peste ele fără milă, gândi apoi cu voce tare în timp ce se aplecă lângă patul pe care erau întinşi fata şi băiatul aduşi din pădure.

Nedelia îi găsise încremeniţi de frig. Cu trupurile moarte. Înţelese mai târziu că ceva continua să trăiască în ei. Că, într-un fel cu totul neobişnuit, spiritele lor nu plecaseră către Heros, ci rămăseseră agăţate în lumea-dintre-clipe.

— Zourazi, făcu femeia din nou. Ce destin ţi-au pregătit Cei Mari? Unealta căruia eşti tu?

Băiatul nu răspunse. Zăcea fără simţire, cu pielea de pe faţă şi de pe mâini înnegrită şi crăpată de frig. Nedelia aşeză lângă el păpuşa de cârpă, apoi cuvintele ei se transformară în şoapte rostite într-una din limbile străvechi şi păru că o strălucire verde i se aprinde în ochi. Femeia îşi plimbă mâna peste degetele învineţite de frig ale băiatului, iar sângele de vrăjitor din vinele lui reîncepu să curgă.

În soba de alături, o creangă trosni sub apăsarea focului

şi, probabil, fără să vadă nimeni, o jerbă de scântei străbătu cerul din sobă, însă doar Nedelia, fermecată de propriul descântec, se gândea la asta şi la cât de mică e lumea pentru Cei Mari. *„Ca o sobă în care sufletele oamenilor sunt scântei. Puncte de lumină rupte dintr-o văpaie. Însă eu nici măcar atâta nu sunt. Sunt doar... Sunt doar o piatră din peretele sobei, în stare să privească la spectacolul ăsta, să reflecte lumina şi căldura, însă neputincioasă să aprindă ori să stingă focul”.*

Când Minunata Neris Cea Mare îi dăruise viaţă şi o învăţase să ajute la plămădirea lumii, când îi picurase în sânge apă vie şi-i arătase cum să cheme norii, când îi luminase misterioasele căi ale Cuvintelor Albe, când o călăuzise prin fântâna timpului până în cele mai întunecate veacuri de unde să aducă pe buze picături de apă neîncepută ori pulberi de mirozne rare, când o pedepsise să lucreze sute de ierni fără încetare ori când o dezlegase de poruncă şi-i lăsase de muncă doar în fiecare a şaptea zi, în toată vremea aceea şi cu atât mai puţin după ce dispăruse fără urmă, Minunata Neris Cea Mare nu-i vorbise despre cât de dureroasă e taina nemuririi şi nici nu-i spusese care-i leacul pentru dorul de oamenii ce-ţi trec prin suflet înainte de a se stinge. Dorul de scânteile din burta unei sobe în care mii de flăcări flămânde îşi agită limbile iar, şi iar, şi iar.

Pielea de pe mâinile puiului de vrăjitor era acum fără pată, iar Nedelia îşi repetă descântecele mângâind rănile copilei de lângă el. Fata tresări un pic, semn că sufletul ei se agăţase de un vis şi se întorcea, în timp ce, în camera de alături, îmbuibaţi cu plăcinte, copiii îşi continuau un joc cu voinici şi crăiese întrerupt înainte de masă.

Zourazi deschise ochii.

Dekibalos

Cumva îi părea rău că-l spânzurase pe puiul de pitic. Însă nu rezistase furiei. Nu rezistase şi gata. Simţise cum se rupe ceva în el când văzuse puşlamaua ieşind din pădure. Nici măcar nu venise drept la el. Voise să se asigure că nu va fi pedepsit şi se lăsase alergat printre copaci până ce Dekibalos îi făgăduise că va fi îndurător, iar asta însemnase timp pierdut şi un bun răgaz pentru ceilalţi doi să se facă nevăzuţi în pădure. Dar, cu toate acestea, îşi ţinuse cuvântul şi fusese îndurător. Nu îl jupuise, nu îl ciopârţise şi nu îl aruncase câinilor. Nu-i tăiase niciun fir de păr. Îl atârnase, însă, de creanga unui copac şi îl lăsase jertfă codrului. Astăzi, avea să se întoarcă şi-i urlase pădurii că ar face bine să-i dea drept răsplată ceea ce era al său: copilul de vrăjitor şi puicuţa cu care acesta evadase. Apoi, în vreme ce noaptea închidea lumea în pumnul său, iar lupii îşi hăuiau în cascadă urletele, Dekibalos pornise către casă.

Acum, însă, era pregătit să pună mâna pe ceea ce îi aparţinea. Vii sau moarte, găinile sale aveau să fie readuse în ogradă. Băuse o carafă cu vin înainte de culcare şi dimineaţa îl găsise cu o durere de cap îngrozitoare, iar faptul că puiul de pitic îi lipsea avea darul să-l neliniştească. Dekibalos urlă câteva ordine, iar copiii îşi luară ghioagele şi ţepuşele.

— Astăzi nu mâncăm nimic până nu găsim şi nu aducem găinile înapoi, horcăi Dekibalos, muşcând dintr-o bucată de carne. S-a înţeles? Îi vreau pe ăia doi aici! Pe puiul de vrăjitor îl vreau viu! Fata nu mă interesează! Vie sau moartă, întreagă sau făcută bucăţi, mi-e totuna! Dacă vă trece prin gând să fugiţi, o să vă prind şi o să aşteptaţi primăvara spânzuraţi în beci, lângă ceilalţi!

Când părăsiră fortul, vremea se înmuiase, iar lumina soarelui, răsfrântă în albul zăpezii ori sclipind din ţurţurii sau din picăturile agăţate de crengile copacilor, îi zgâria ochii, facându-l să-şi ţină pleoapele lăsate şi sprâncenele încruntate.

La prima vedere, Armata Orfanilor părea un bâlci. Câteva zeci de copii - cei mai mulţi nu trecuseră de douăsprezece primăveri - prost îmbrăcaţi şi slăbiţi de foame. Fuseseră, însă, şi vremuri mai bune. Oastea numărase şi o mie de orfani şi, cu ea, Dekibalos prădase sate întregi, vreme îndelungată. De frică şi foame, copiii lui Dekibalos erau în stare să înfăptuiască grozăvii de neimaginat. Erau iuţi şi tăcuţi ca nişte pisici. Se strecurau pe sub garduri ori prin spărturi, se căţărau pe orice zid şi-şi înfigeau ţepuşele în pântecele ori în picioarele inamicilor cu o dibăcie de care nu i-ai fi bănuit. Luate prin surprindere, victimele lui Dekibalos nu ştiau de ce să se apere mai întâi: de câinii săi graşi şi fioroşi ori de copiii înfometaţi şi înarmaţi.

Fireşte, Dekibalos nu era atât de prost încât să atace sate aflate în grija vreunui protector oricât de mărunt, fiindcă Armata Orfanilor nu ar fi făcut faţă unor soldaţi bine pregătiţi. Pe de altă parte, el însuşi se bucura de avantajele de a fi în graţiile lui Mână Scurtă, egumenul din Giradrigas, pe care-l îndestula cu aur şi pietre preţioase, bogăţii cu care, la rândul său, preotul cumpărase voinţa unui vrăjitor important din Xantipor ce-i promisese că va conduce Templul după moartea înaltului Preot din Giradrigas. Pe Dekibalos îl amuza gândul că un mare vrăjitor îşi împodobeşte mâinile cu inelele smulse de orfanii săi de pe degetele cadavrelor.

Cel mai adesea, Dekibalos şi copiii soldaţi pândeau caravanele ce plecau de la Karsa către Upa-Diza ori către oraşele din Axios. Căruţele erau de fiecare dată încărcate cu pietre preţioase scoase de oamenii mărunţi din pântecul muntelui, iar Dekibalos fie cădea la învoială cu unul dintre soldaţii ce însoţeau caravana promiţându-i îndurare şi o parte din încărcătură dacă-şi otrăveşte camarazii, fie dădeau năvală şi îi ucideau pe toţi chiar dacă, în felul ăsta, avea şi el pierderi serioase. În luptă, orfanii săi nu se temeau de nimic sau - Dekibalos nu era sigur - frica de el depăşea frica de moarte. Era însă limpede că îndurarea promisă de Dekibalos nu însemna că soldatul trădător va scăpa cu viaţă. Fiindcă mai era un lucru important între

legile nescrise ale lui Dekibalos: Armata Orfanilor nu lăsa în urmă niciun supravieţuitor. În afară de copiii pe care-i lua în trupă, niciun om nu rămânea în viaţă după raidurile sale.

Vremurile bune se duseseră însă. Din mia de orfani, Dekibalos mai avea doar câteva zeci de animale. Ceilalţi, spânzuraţi în beciurile de sub fort, se aflau sub vrăjile unui vrăjitor chel care-şi aştepta, în primăvară, plata. Marile jafuri încetaseră, iar Dekibalos era nevoit să se mulţumească cu mici tâlhării, cu dobânda din banii împrumutaţi cu camătă nefericiţilor din oraş, căzuţi în patima jocurilor şi cu mâncarea dăruită de templu pentru fortul lui, despre care înaltul Preot din Giradrigas credea că este un umil adăpost pentru copii, însă, Dekibalos nu dispera. Şi chiar dacă înţelegerea pe care o făcuse în toamnă cu mortăciunea sâsâită nu-şi arătase încă roadele, el ştia că în curând va fi din nou în fruntea unei mari oştiri. O oştire ce nu va putea fi învinsă. O armată cum încă nu văzuse nimeni. Şi nu mai era mult până atunci. Razele soarelui îi spuneau că se apropia vremea dezgheţului.

Îi mai trebuia doar un pui de vrăjitor ca să-şi ţină învoiala.

Haiganu

... *Lumea-i spartă şi, printr-o gaură, noi ne scurgem din ea...*
... Niciun urs nu-şi caută perechea printre veveriţe...
... Hei! Ascultă de tatăl tău!...

Îngrijise de foc întreaga noapte. O haită de lupi îi dăduse târcoale şi, pentru a se apăra, Haiganu fu nevoit să-şi descătuşeze de câteva ori Furia Oarbă.

Focul, raza din ochi şi toiagul îl apăraseră de lupi, însă nu-i goniseră şi vocile din cap. Ţinuse lângă el micul trup găsit spânzurat în copac ştiind că nu-i chip să-l îngropi

suficient de adânc în pământul îngheţat şi, în timp ce se lupta cu lupii, Haiganu trăise de câteva ori cu impresia că micul cadavru îi vorbeşte.

„E doar Fluviul Şoaptelor”, îşi repetă întruna şi toate vocile lumii continuară să cadă în el ca o cascadă fără început şi fără sfârşit. Toate, mai puţin cea pe care o căuta. Vocea lui Zourazi dispăruse, iar strădaniile lui Haiganu de a o găsi îi cereau să se afunde cu totul în fluviu şi să piardă din vedere micul cadavru, care ar fi putut atrage în continuare haita de care se apărase întreaga noapte. Iar Haiganu nu putea face asta. Nu acum, când simţea pericolul mai aproape ca oricând. Vedea cum moartea dă târcoale locului, însă nu vedea cum mogâldeaţa înfăşurată în mantia roşie prinde a se mişca. Căci dacă Haiganu i-ar fi văzut chipul, ar fi înţeles. Micul Titilă se întorsese din morţi.

— Mi-e fomică! făcu creatura şi-şi dezveli într-un rânjet o pereche de colţi ascuţiţi.

Capitolul 5

Vremea dezgheţului

Moroianu

Bum-bum! Inima.

Bum-bum! Reîncepe.

Bum-bum-bum! Inima reîncepe să bată.

Şi sângele să se dezgheţe, să curgă prin vene ca un vin de Costapor, inundând fiecare bucăţică de carne, rechemând-o la viaţă - *bum-bum-bum* - trezind un gând ori eliberând un vis încremenit odată cu somnul-cel-lung.

Şi-odată ce trupul simte căldura, o gheară ascuţită zgârie-n stomac.

Bum-bum-bum!

E primăvară iar.

E foame iar.

— Mi-e foame! rânji Moroianu şi aruncă zdrenţele cu care-l învelise Dekibalos la sfârşitul toamnei, apoi se năpusti şi culese ca pe un fruct trupul unuia dintre copiii spânzuraţi de grinzile tavanului.

Muşcă din el sperând să-şi potolească foamea şi abia apoi privi în jurul său.

Dekibalos se ţinuse de cuvânt. Nu-l înjunghiase peste iarnă, nu-l aruncase în vreun lac, nu-l vânduse vânătorilor ordisieni. Moroianu era aici unde-l înţepenise iarna, exact aşa cum se înţelesese cu Dekibalos, în beciul fortului, iar de jur împrejur, spânzuraţi în laţuri, sutele de copii din Armata Orfanilor atârnau înfăşuraţi în vraja sa, asemeni fluturilor din Calsa-Merza închişi în coconii lor durdulii şi mătăsoşi din care poţi extrage cele mai dulci şi mai fine otrăvuri.

—Cele mai periculoassse arme stau în lucruri mici şi frumoassse, făcu Moroianu doar pentru sine, dar cuvintele îi arseră gâtul încă uscat.

Curând, toţi copiii ăştia mici şi frumoşi ar putea să, devină o armată în stare să stăpânească lumea.

— Mici, frumoşi şi dulci, făcu din nou Moroianu, clefăind satisfăcut.

Apoi se gândi brusc că îi plăcea Dekibalos. Era dintr-o bucată. Fără fineţuri, fără ocolişuri, fără adâncimi. Un căpcăun capabil să sară în hău după friptura cu care l-ai momit până la marginea prăpastiei. Ăsta fusese şi motivul pentru care, la sfârşitul toamnei, se încrezuse în el, atunci când, încolţit de vânătorii Ordisiei, Moroianu era să-şi găsească sfârşitul în pădurea de la nord de Giradrigas. O vrajă bună şi o promisiune isteaţă au făcut parte din târgul pecetluit cu Dekibalos căruia îi făgăduise că o să-i cumpere un pui de vrăjitor.

— La primăvară o sssă-i ai pe toţi nemuritori, înfometaţi şi puternici, îi şoptise atunci Moroianu, iar Dekibalos îl ascultase cu mici perle de salivă strălucitoare agăţate în colţul buzelor. Nimic nu le va sta în cale! Nicio armată! Vor fi asemeni mie, însă assscultători ca nişte oi de baciul lor. Te vor urma până în fundul lumii şi-napoi, să ştii! Atâta doar c-ar trebui să rămân întreaga iarnă alături de ei şi nu prea-mi arde să pierd vremea prin părţile astea, acum, că vine frigul...

— Nu, chelule, mârâise Dekibalos. Rămâi, dar ţine cont că n-ai vrea să-l amăgeşti pe Dekibalos cu promisiuni deşarte. Şi nu uita că puiul de vrăjitor la care râvneşti atât e-n mâinile mele.

— O, cum aş putea una ca asta? Dacă ajung la Kaga-Krata fără el, împăratul va pune să-mi fie rupt trupu-n bucăţi şi-apoi m-or arde-n focul din cuptoarele fierarilor.

Şi-au strâns mâinile apoi, iar Moroianu a râs în sinea lui. Primise tot ce îşi putea dori şi chiar mai mult decât atât: adăpost, protecţie şi paznici pe timpul iernii ce avea să scurgă viaţa din el pentru cine ştie a câta oară.

Apoi, în fortul lui Dekibalos, urmase nenorocirea. Copiii mai mari care-şi ascultau orbeşte stăpânul erau prea puţini, şi câteva zeci de orfani se răsculară când prinseră de veste

că urmează să atârne în laţ o iarnă întreagă. Asta era, fireşte, găselniţa pe care o ţesuse Moroianu, garanţia lui că va fi iarăşi viu când frigul va fi trecut. În mod normal erau suficiente câteva zile de înfometare, apoi cuvintele lui Bendis pentru înghesuirea visului, versetele negre ale lui Pleistoros pentru subţierea spiritelor şi îndepărtarea lor din trupuri, apoi cuvintele albe către Heros care avea să închidă pâlniile gurilor sale. La sfârşit, doar sacrificiul şi o rugă veche, neterminată, pentru Derzelas. Şi trupurile aveau să se trezească la viaţă. Fără frică şi fără moarte. Nişte fiare înfometate, asemeni lui. Dar fără conştiinţă. Nişte jumătate-oameni pe jumătate-vii. Pe Moroianu îl pufni râsul numai când se gândi ce faţă ar face Dekibalos dacă micii săi soldaţi s-ar năpusti asupra lui strigând „Mi-e foame! Mi-e foame!”.

Puterea de a rosti cuvintele albe către Heros era darul pe care Moroianu îl primise la Kaga-Krata odată cu porunca de a se strecura în Upa-Diza, oraşul de pe zid, şi de a vrăji astfel destui oameni pentru a face o gaură în apărarea Ordisiei. Dacă înţelesese bine, Ziraxes, împăratul Roşu, voia să-şi strecoare armata prin porţile distruse ale Upa-Dizei şi să lovească direct în inima imperiului, la Xantipor. Moroianu nu prea înţelegea cum avea să-şi mute împăratul armata din Kaga-Krata până la Upa-Diza şi mai ales cum avea să treacă de turnurile magilor, dar auzise ceva de zece corăbii din Baktapor, portul părăsit din peninsula stăpânită de Ziraxes. Că-i tocmise pe căpitanii Ordisiei ori că Ziraxes îşi construise în taină propria flotă, asta nu avea cum să ştie. Dacă ar fi fost după el, nu şi-ar fi pierdut vremea cu Imperiul. Ar fi atacat Karsa, oraşul oamenilor mărunţi, şi ar fi luat toate bogăţiile de acolo. Cu ele ar fi putut cumpăra o lume întreagă. Dar Ziraxes era altfel. Moroianu nu ştia ce-i frica, însă putea să jure că atunci când a stat în faţa împăratului Roşu, a simţit cum îi tremură genunchii.

— Mortăciune! tunase Ziraxes către el. O să te coc în casa de aramă până ce Gebeleizis ori altul dintre Cei Mari s-o îndura să pună stăvilar pe curgerea timpului dacă te-ncrezi că mă vei putea trăda vreodată. Ascultă bine,

mortăciune! Au trecut peste mine sute de ierni şi chiar de crezi că poţi fugi şi că te poţi ascunde până ce vremea oamenilor va trece, nu uita că acolo, la sfârşitul veacurilor, voi fi eu! Şi ochii mei vor scurma în tine şi te vor întreba iarăşi şi iarăşi: „De ce m-ai trădat, mortăciune?”. Şi fiecare întrebare va rupe şi va pune în tine doar pentru a avea ce rupe din nou! O să te rogi de Heros să-ţi deschidă poarta celei mai chinuitoare cetăţi, dară ştii bine că nu poţi muri şi că tot ce-ţi va rămâne va fi chinul pe care ţi-l voi aduce, chiar şi-atunci când timpul nu va mai fi! Să nu mă trădezi, mortăciune! Să nu mă trădezi niciodată!

—Cum aş putea, Măria Ta? bâiguise atunci Moroianu, simţind că e din ce în ce mai mic şi că se scurge în pământ.

—Jură! bubuise împăratul şi mantia sa roşie se făcu pentru o clipă neagră, în timp ce rubinele de pe coiful său păreau că privesc ameninţător. Jură că tot ceea ce vei face de acum va fi în slujba mea şi întru mărirea mea! Jură că puterea pe care ţi-o dau va fi întru cinstirea lui Ziraxes, Roşu împărat, Omul care-ncalecă Zeii, cârmuitor al oamenilor şi al celorlalte gânditoare, întâiul mag al lumii. Jură credinţă, mortăciune, ca să-ţi îndes jurămintele-n ochi atunci când le vei încălca!

—Jur, Măria Ta! Jur!

Apoi fusese îmbrâncit afară. Un dregător îi dădu o hartă şi-i spuse ce are de făcut.

Călătorise apoi pe drumurile imperiului până la Upa-Diza şi se pierduse în mulţimea din oraşul de pe zid, unde făcuse cam tot ce se putea face. Îngrijise la grajduri, vânduse peşte în pieţe, jefuise unul din templele lui Bendis, omorâse un hangiu şi un bijutier şi, în cele din urmă, se tocmise slugă la un parfumier.

În ziua în care înfloriseră cireşii pentru a doua oară, aşa cum avea poruncă de la dregătorul din Kaga-Krata, Moroianu îşi începu lucrarea. Parfumierul, familia şi slugile sale - şaptesprezece oameni cu totul - picară sub vraja sa şi atârnară în beciurile casei. Apoi, rând pe rând, armata pe care Moroianu o strângea în beci crescu la aproape o sută de jumătate-oameni. De frică, nimeni nu mai ieşea noaptea

pe străzi. Gărzile se înmulţiseră, dar asta nu-l stânjenea câtuşi de puţin. Moroianu se strecura uşor la adăpostul întunericului, aluneca asemeni unei umbre pe străzile de piatră, se căţăra pe ziduri, intra pe ferestre ori prin subsoluri şi lua în stăpânire casă după casă, familie după familie.

În ziua în care cireşele dădură în pârg, laţurile căzură şi cei-pe-jumătate-vii luară cu asalt străzile. Le era foame. În scurt timp, Upa-Diza era în flăcări şi-avea porţile deschise precum o femeie uşoară dintr-un lupanar de mahala, iar Moroianu râdea în hohote căţărat pe cel mai înalt turn al oraşului. Aştepta ca armata lui Ziraxes să intre dinspre Calsa-Rezas şi să invadeze imperiul. „Prea bine, Mortăciune” gândea că o să-i spună împăratul atunci când îl va întâlni. Şi că-l va aşeza apoi la dreapta sa. Oh, câtă glorie avea să culeagă! Ar putea să domnească apoi peste Upa-Diza ori să ia în stăpânire Xantiporul, în cazul în care împăratul va dori să rămână la Kaga-Krata. Sau ar putea să invadeze Karsa, aşa cum şi-ar fi dorit, să pună mâna pe toate nestematele din măruntaiele muntelui.

Însă, pe poarta Upa-Dizei nu a intrat nimeni. Ceva mai târziu, aproape două mii de soldaţi au venit dinspre Xantipor, trimişi de Consiliul Magilor Imperiali, iar mortăciunile sale au fost prinse şi înălţate în ţepe. Moroianu încălecase un armăsar şi, înveşmântat în negura cerşită prin cuvinte verzi de la Zibelthiurdos, fugise către Sakkar unde s-a ascuns vreme îndelungată. Xantiporul a trimis însă mii de vânători în urma lui şi, hăituit, Moroianu a ajuns în pragul toamnei la Dunpor. A trecut în galop pe plajele Axi-Iurei, s-a făcut nevăzut în munţii ce străjuiesc marea şi în peşterile lor şi-a smuls din spinare un mănunchi de săgeţi. Gonit de muşcătura frigului, a coborât apoi către Giradrigas unde l-a zărit pe Dekibalos jefuind nişte călători. Ceva l-a făcut să-l urmărească zile în şir, până ce s-a hotărât că este singura lui şansă să aibă un adăpost pentru iarna ce avea să vină, necruţătoare cu făpturile asemenea lui.

Fălcile lui Moroianu se încleştară de ciudă. „Să nu mă trădezi, mortăciune! Ha? Dar tu, mare Ziraxes, ce ai făcut cu mine? M-ai lăsat pradă vânătorilor... Te-am aşteptat ca

prostul la Upa-Diza, aşa cum ne-a fost învoiala... Împărat de doi galbeni ce eşti!”

Lui Moroianu îi trecuse foamea. Nervii îi puseseră un nod în gât. Se hotărî că a venit vremea să părăsească beciul şi să dea ochii cu căpcăunul de Dekibalos. În urma sa, trupul copilului din care mâncase mişcă un deget mic. Un deget mic şi frumos.

Bum-bum! Inima.

Capitolul 6

Foamea

Haiganu

...În timp ce cazi, poţi întoarce lumea
cu fundul în sus şi toţi or să-ţi invidieze zborul...
... Dacă Cei Mari sunt flori de păpădie,
oamenii sunt puful care zboară...

Zorii se ridicaseră demult şi, odată cu ei, se înălţase şi fumul din trupul puiului de pitic. Furia Oarbă îl despicase în două atunci când mogâldeaţa se redeşteptase şi îşi înfipsese colţii în piciorul lui Haiganu. Fusese cu neputinţă să îl potolească. Micuţul era un jumătate-om, un monstru, o carcasă fără suflet în vinele căreia curgea un blestem ori un altfel de farmec întunecat.

„Mi-e fomică!” făcuse creatura, apoi sărise pe el.

Luat prin surprindere, Haiganu se văzu nevoit să lupte cu trupul pe care-l apărase de lupi întreaga noapte. În final, atunci când se lămuri că nu-i chip să-l liniştească, raza din ochiul său muşcase din carnea putredă şi sute de fluturi părură că-şi iau zborul când puiul de pitic se rupse în bucăţi.

„Cine a făcut o blestemăţie ca asta?” se pomeni întrebându-se Haiganu, apoi îşi aminti de vocea lui Zourazi care-i murmurase, într-una din nopţile în care-l rugase să-i dăruiească o poveste, că o întreagă armată de copii fusese închisă în beciurile fortului lui Dekibalos de „un vrăjitor fugar care îi făgăduise Stăpânului că, odată cu venirea dezgheţului, sutele de orfani se vor trezi din morţi şi vor fi gata să-l ajute să încalece lumea”.

— De la spânzurătoarea din beci au scăpat doar căpeteniile, micul Titilă şi câţiva dintre copiii mai zdraveni, pe care stăpânul îi pune la muncă ori pe care-i ţine pentru

poftele trupeşti, îi şuşotise Zourazi la malul Fluviului Şoaptelor. Alături de ei am scăpat şi eu. Vrăjitorul chel i-a spus stăpânului că pe mine mă va lua cu el de-ndată ce iarna se sfârşeşte. Că eu sunt preţul pe care stăpânul trebuie să-l plătească pentru darul ce se va arăta la sfârşitul iernii.

Povestind, Zourazi avea darul să aştearnă liniştea peste Fluviul Şoaptelor, înăbuşind toate celelalte voci până aproape de o tăcere pentru care Haiganu, pe jumătate adormit, îi era recunoscător.

—Şi pe tine de ce te-ar lua cu el, Zourazi? îl întrebase Haiganu mai mult pentru a-l face să povestească din nou, să-i spună alte lucruri, să vorbească cu gândul său aducător de linişte.

—Fiindcă sunt fiul unui mare mag din Imperiu...

—Da... Înţeleg...

—Haiganu?

—Mmmm?

— Dormi?

— ...

Într-o altă seară, Zourazi îi povestise cum vrăjitorul ce-şi găsise adăpost la Dekibalos îi adunase pe toţi copiii în curte şi, rostind cuvinte într-o limbă necunoscută, reuşise să strângă norii deasupra curţii, apoi să-i coboare atât de jos, încât să-i poţi atinge cu mâna.

— Şi să ştii, Haiganu, că norii sunt făcuţi din ceaţă... Apoi chelul a mai spus nişte cuvinte şi fiecare din noi şi-a văzut visele pe burta norului. Jur că am văzut imagini din visele mele, apoi mi-am văzut trupul căzut la pământ chiar de acolo, de lângă vise, de pe norul cenuşiu coborât în curte. După aia... prea multe nu-mi mai amintesc, doar că atunci când m-am trezit, unii dintre copiii cei mari se răsculaseră şi au încercat să-l lovească pe Dekibalos cu o furcă. Dar vrăjitorul a aruncat o flacără albastră, iar Razel, băiatul cu furca, a murit plângând, şi toţi ceilalţi, când au văzut asta, s-au supus şi s-au lăsat duşi în beci, unde au fost spânzuraţi. Li s-a promis că se vor trezi odată cu vremea

dezgheţului. „O să vă treziţi şi nu o să muriţi niciodată”, aşa le-a spus vrăjitorul cel chel. Iar stăpânul a râs. La început, l-au spânzurat pe Razel, aşa ars cum era. Unii dintre copiii mai mici plângeau, însă căpeteniile îi împingeau de la spate, „mai repede, mai repede!”, Dekibalos plesnea şi el din biciul cel lung, câinii lătrau, iar vrăjitorul chicotea. Şi, în timp ce se uita către laţurile în care rând pe rând erau spânzuraţi copiii, spânul mângâia un iepure alb. Unul dintre cele câteva zeci de iepuri pe care îi adusese rostind câteva cuvinte şi dansând.

Apoi, de gâtul unora dintre copiii spânzuraţi, a atârnat câte un iepure, „să aibă cu ce-şi potoli foamea atunci când se vor trezi”... Haiganu?

— Mmmm?

— Eu nu vreau să plec cu vrăjitorul cel chel. Şi nici la Dekibalos nu vreau să mai rămân, ştii?

— Da...

— Haiganu?

— Mmmm...

— Dacă nu vii să ne scoţi de aici, eu şi Dida o să fugim.

Şi aşa făcuseră. Zourazi fugise, iar acum era de negăsit. Vocea lui amuţise, iar Haiganu se temea că băiatul a păşit deja într-una din împărăţiile lui Heros. Ori, din contră, poate bântuia asemeni puiului de pitic, pe jumătate viu, pe jumătate mort, întors din lumea-dintre-clipe de fermecătoriile unui vrăjitor fugar.

Zorii se ridicaseră de multă vreme, iar soarele, spânzurat şi el în mijlocul cerului asemeni unuia dintre copiii din poveştile lui Zourazi, era nemilos cu zăpada din care acum storcea şiroaie pe care le aduna în pârâuri. Haiganu vedea cum pârâurile se scurg, la rândul lor, în Upa Gira şi în alte ape ce-şi urmează calea către mările lumii.

De dimineaţă, după ce încheiase lupta cu puiul de pitic, Haiganu se scufundase în Fluviul Şoaptelor, încercând să găsească o urmă. Un gând despre Zourazi. O voce care să-i spună ceva băiatului. Un cuvânt pentru el. Un semn în valurile fluviului.

Dar nu făcuse decât să învolbureze vocile, să le facă să-i bubuie în cap din ce în ce mai puternice, din ce în ce mai violente şi mai răutăcioase, de parcă toţi oamenii lumii prindeau să se certe, de parcă un război de gânduri şi voci se punea la cale. De parcă lumea cu totul era lovită de o viitură şi târâtă în valurile din mintea lui Haiganu. Lumea toată, dar fără Zourazi.

Mai târziu, când, sub apăsarea amurgului, Haiganu se întreba încotro să o ia şi de ce viitorul îi este atât de străin, vocea îi bubui în cap ca unul dintre clopotele agăţate în turnurile din Giradrigas.

— Haiganu!!!

— Zourazi!

Dekibalos

Socotise că cel mai bine era să-l lege şi să-i acopere ochii cu o cârpă, iar în gură să-i îndese un ghem de câlţi. Apoi, după ce poruncise să fie atârnat cu capul în jos pe un stâlp din curte, îi puse pe copiii-căpetenii să-l bălăngăne fără încetare, să-l răsucească, să-l învârtă, să-l tragă în sus şi în jos, să-l înghiontească cu beţe şi chiar să-l gâdile.

— Nu trebuie să ştie ce e cu el! Nu trebuie să vadă! Nu trebuie să audă! Nu trebuie să vorbească! Nu trebuie să-şi folosească mâinile ori picioarele! Ameţeală! Trebuie să-l ameţiţi! Să fie tot timpul ameţit!

Când, furios că nu găsise nici măcar cadavrul spânzurat al micului Titilă, se întorsese la fort şi dădu cu ochii de Moroianu, Dekibalos simţi că Cei Mari îl iau în râs... Mortăciunea se trezise la viaţă mai curând decât făgăduise şi bântuia prin încăperi de parcă era stăpân. Îl găsise şezând pe tron şi sorbind din cel mai bun vin. Probabil că avea un simţ special pentru astfel de bunătăţi de vreme ce dibuise cu uşurinţă micul butoi cu licoare dulce, stoarsă din viile sălbatice de pe malul lacului Laza Melda, în urmă cu

mai bine de şase veri şi adăpostită cu grijă de Dekibalos într-un ungher al pivniţei.

—Bun vin! făcuse Moroianu. Ssss-a terminat!

Apoi Spânul îl întrebase unde-i puiul de vrăjitor, iar lui Dekibalos i se întunecase mintea. Credea cu tărie că are un simţ special pentru a vedea când cineva încearcă să-i facă vreo nemernicie. Aşa că, a pus mâna pe carafa cu vin şi, fără să spună vreun cuvânt — *zdrang!* — a spart-o de capul moroiului care s-a prăbuşit secerat la pământ. A fluierat apoi după căpeteniile sale care au sosit într-o clipă şi l-au legat pe vrăjitorul chel. Acum îl înghionteau, îl învârteau şi-l gâdilau în curte.

—Nu vreau să-l doară! tunase Dekibalos la orfanii săi. Trebuie doar să-l ameţiţi ca să nu-şi poată folosi puterile!

Din streşini, apa curgea în şiroaie strălucitoare sub biciurile soarelui, în vreme ce, din foişor, Dekibalos privea furnicarul din jurul lui Moroianu.

Ceva îi atrase însă atenţia mult mai departe. Dincolo de gardul din ţăruşi de lemn, pe câmpurile albe dinspre Calsa Merza, fusese mai întâi un punct. Apoi două, trei... patru. Păreau furnici. Din ce în ce mai multe. Zeci, poate o sută ori chiar mai bine. Urlă ceva şi o căpetenie îi aduse Discul care Măreşte. Privind prin cristal, începu să numere şi rânji. Coborî din foişor şi se duse lângă Moroianu care atârna legat de stâlpul din curte. Le porunci căpeteniilor să-l lase în pace o vreme.

— Sunt câteva zeci de vânători imperiali, care se îndreaptă către noi, Moroiene. La Giradrigas se spune că Ordisia a pus o mare recompensă pe ţeasta unui vrăjitor chel care şi-a făcut de cap la Upa Diza. Mi-ar fi uşor să te dau pe mâna lor şi să-mi văd apoi de viaţa mea. Aş lua poate şi o recompensă frumuşică pentru pielea ta răpciugoasă. Nu ştiu ce ai avut în minte şi ce netrebnicie îmi pregătiseşi, dar sunt gata, Moroiene, să-ţi mai dau o şansă. Mai întâi, află că nu-l mai am pe puiul de vrăjitor! A fugit! Tu, însă, ţine-ţi vorba până la capăt, dă viaţă armatei din beciuri aşa cum ai făgăduit şi-om porni pe urmele lui. Ba te-oi scăpa şi de hăitaşi.

Încă legat de mâini, cu securea lui Dekibalos deasupra capului şi înconjurat de ţepuşele copiilor, Moroianu coborî în beci.

*

Când primii călăreţi ajunseră la porţile înalte de lemn, Dekibalos îi primi cu braţele deschise. Îi invită umil în curte şi-şi puse căpeteniile să aducă de-ale gurii şi ceva de băut. Le vorbi despre adăpostul pentru copii, de care se îngrijea aici şi despre greutăţile de peste iarnă.

Curtea se umpluse în scurt timp, iar vânătorii se pregăteau să aprindă un foc la care să frigă un mistreţ uriaş pe care-l prinseseră-n apropiere. Umbrele se alungeau şi se amestecau unele cu altele prin noroiul din curte. Un bărbos, ce părea şeful vânătorilor, îl întrebase pe Dekibalos dacă nu văzuse cumva un vrăjitor chel şi cu mustaţă prin părţile locului, o fiinţă necurată din neamul blestemat al moroilor, dar Dekibalos, dând uşor din cap, înţelese că mica armată îşi cam luase gândul că-l va mai găsi vreodată pe Spân. Colindau de colo-colo prelungindu-şi aventura pentru solda frumuşică pe care urmau să o primească atunci când aveau să se întoarcă dincolo de zidul de piatră ce ocrotea Ordisia.

Apoi, Dekibalos îşi mângâie biciul cel lung în mânerul căruia vrăjitorul scobise cuvinte în limbi nemaivorbite şi două dintre căpeteniile sale traseră zăvoarele grele ce încuiau poarta. Se scobi în nas şi, încet, pe nevăzute, toţi orfanii care trebăluiau pe ici, pe colo se retraseră din curtea interioară. Apoi, pe neaşteptate, Dekibalos plesni din bici şi uşile care duceau în pivniţă se deschiseră. Unii dintre soldaţii imperiali râdeau încă, alţii sorbeau din pahare ori scoteau maţele din mistreţul ce părea că rânjeşte mulţumit, lângă movila de vreascuri pregătite pentru foc. Puţini dintre vânătorii imperiali înţeleseră ce se petrece.

Sute de copii năvăliră din beci, ţinând în mână ţăruşii, bâtele, furcile, topoarele ori târnăcoapele luate din rasteluri. Scoteau un şuierat pe care până şi Dekibalos îl găsi

înfiorător. Dar nu şuieratul ori horcăitul lor nefiresc era lucrul ce trebuia să te înspăimânte cel mai tare. Ci privirile. Căutăturile lor tulburi şi rele, venite parcă dintr-o altă lume. Ca şi când prin ochii lor te privea însuşi Heros, zeul morţii, ori slujitorii săi nemiloşi, ce te aşteaptă în cetatea chinurilor.

— Mi-e foameeee... horcăiau şi se năpusteau asupra soldaţilor, în timp ce Dekibalos îşi ridica mâna agitând biciul-cel-lung.

Un masacru. Fusese un masacru. Armata orfanilor nu-şi pierduse agerimea după somnul-cel-lung şi, luaţi prin surprindere, fără cale de scăpare din curte, vânătorii imperiali fuseseră prăzi uşoare. Dekibalos îşi văzuse orfanii continuând să lupte, chiar şi atunci când li se înfigea în gât ori în piept câte o sabie.

Căzuse noaptea şi mii de stele priveau în curte cum sutele de copii se înfruptau din trupurile scăldate în sânge ale soldaţilor ordisieni. În foişor, Dekibalos turnă vin într-un pahar.

— Eu nu mai beau niciun ssstrop. De la vinul tău mă doare capul, făcu o voce lângă el, în întuneric.

Dekibalos râse zgomotos şi mai aruncă o privire către porcul mistreţ din curte, neatins de foamea orfanilor săi întorşi din morţi.

Capitolul 7

Căutări

Zourazi

Parcă ar fi avut pleoapele date cu clei. Le ridică greu şi tot ce văzu prin crăpătura lor fu o amestecătură de umbre şi lumini.

—Mi-e foame, făcu de-ndată ce simţi arsura din pântece şi sări apoi în picioare orbecăind prin pâcla în care siluete mici şi întunecate se foiau de colo colo.

— Mi-e foame, făcu din nou şi-şi auzi glasul răguşit şi stins.

O umbră fugi din calea lui şi o alta îi sări alături.

—Mi-e foame, făcu umbra de lângă el şi lui Zourazi îi păru că recunoaşte vocea, apoi băiatul apucă să o desluşească lângă el pe Dida.

Dar, mai mult decât să o vadă, Zourazi îi simţi mirosul. Apoi, adulmecă mai departe, iar miresmele îi desenară în minte casa în care se afla şi făpturile vii din apropiere. Foamea îi umplea gura de salivă şi, lingându-şi buzele, îi păru că are dinţii mai mari, mai ascuţiţi şi mai puternici. Se pomeni urlând, apoi o luă la goană, cu Dida alături, urmându-şi instinctele, urmându-şi foamea.

Încercă să o apuce pe prima făptură care-i ieşi în cale, dar aceasta se dovedi mai rapidă, iar Zourazi se împiedică de o masă de pe care se răsturnară o farfurie cu plăcintă rece şi câteva căni goale care se sparseră zgomotos când atinseră duşumeaua. Mai multe creaturi se ridicară din marginea camerei şi fugiră afară ţipând. O simţi pe Dida sărind pe lângă el, năpustindu-se pe una din umbrele alea cu miros de mâncare, apoi auzi cum muşcă din ea şi aroma sângelui aruncat în toată încăperea i se rostogoli prin nări. Făpturi mai mici şi mai mari ţipau fugind pretutindeni în jur,

iar mirosurile lor îi luau minţile.

— Mi-e foame!!! urlă din nou, apoi o văzu pe Dida aruncată cât colo, lovindu-se de pereţi.

Un miros nou invadă încăperea.

Apoi imaginile deveniră mai desluşite şi încercă să se repeadă la bătrâna din mâinile căreia pornea un abur albăstrui cu care femeia o ţintuia pe Dida de unul dintre pereţii camerei. În spatele ei, vedea acum, se adunase o ceată de copii. Unul dintre ei, cu răni pe braţe, acolo de unde, probabil, îl muşcase Dida, ţipa de durere la picioarele bătrânei.

Apoi Zourazi simţi că-l loveşte ceva şi se prăbuşi secerat la pământ.

— Potoleşte-te, Zourazi... şopti femeia cu o mână întinsă către el, iar glasul ei îi alunecă în urechi ca o mângâiere. Îşi aminti o clipă de maică-sa şi de vremurile de odinioară, apoi se făcu întuneric şi, auzind murmurul unei ape, Zourazi ştiu că a trecut cumva *dincolo.*

— Haiganu, se tângui el.

— Zourazi! murmură vocea, iar băiatului i se făcu deodată ruşine de foamea care-l călăuzise până atunci.

— Haiganu... se întâmplă ceva cu mine...

— Unde eşti?! Spune-mi unde eşti, băiete! Am crezut că ai murit. Te-am căutat peste tot...

Câteva puncte de lumină pulsară o vreme în întunericul din jurul său, apoi rămaseră doar urmele lor purpurii, de parcă Zourazi s-ar fi uitat pentru multă vreme la flacăra unei lumânări, iar conturul acesteia ar fi continuat să-i danseze în faţa ochilor, chiar şi după ce mamă-sa ar fi stins-o, cu un sfârâit scurt, strivind-o între două degete umede.

— M-am trezit într-o casă, Haiganu. Dar sunt... sunt rău. Am vrut să ucid şi să mănânc oameni. Mi-era foame, Haiganu. Acum mi-e frică... Mi-e frică de mine. Dacă ies de aici cine ştie ce o să mai fac.

— Încearcă să te linişteşti, Zourazi! Te afli sub farmece. Vrăjitorul despre care mi-ai vorbit v-a făcut tuturor ceva. Mai întâi spune-mi unde eşti, fiindcă îmi e cu neputinţă să te găsesc. Spune-mi cine mai e cu tine.

—Am văzut-o pe Dida, asemeni mie, şi mai mulţi copii la care ne-am repezit. Apoi mai era o bătrână... o femeie care ne-a oprit. Probabil o vrăjitoare...

Dekibalos

Armata Orfanilor mărşăluia.

Dekibalos îşi dădu repede seama că nu era chip să mai zăbovească în fort. Copiii sau ceea ce deveniseră copiii din armata sa, după ce Moroianu îi prinsese în vrăjile sale, nu puteau fi ţinuţi locului. Toată forţa şi cruzimea lor îşi trăgeau seva din ceea ce mâncau.

Foamea punea stăpânire pe ei şi nu puteau fi amăgiţi cu terci ori coji de cartofi, aşa cum obişnuia Dekibalos cu cei mai mulţi dintre ei, înainte de venirea vrăjitorului chel. Armata Orfanilor voia mâncare. Voia sânge. Voia să ucidă şi să se înfrupte cu poftă din carnea duşmanului. Sau, în lipsă de duşmani, din carnea oricui se afla prin preajmă.

Lui Dekibalos i se zburli părul de pe ceafă.

Armata Orfanilor mărşăluia.

În lumina zorilor, Giradrigas îşi odihnea bătrânele ziduri pe creasta unui mic deal, la poalele căruia cei care nu-şi permiteau ori nu voiau să-şi plătească dările îsi ridicaseră mici bordeie, ba chiar şi case mai zdravene, cu balcoane ori ziduri albe şi mici turnuri de strajă. Oraşul crescuse mult în jurul cetăţii. Aruncase punţi de lemn peste râul Upa Gira şi peste Upa Giva, micul său afluent. Giradrigas avea un aer aparte faţă de toate oraşele - nu multe, e drept - pe care Dekibalos le văzuse în viaţa lui şi asta pentru că locul devenise cu timpul sălaşul proscrişilor din întreaga lume. Tot ceea ce se afla dincolo de zidul cetăţii de pe deal nu se supunea niciunei legi. Garnizoana de-abia reuşea să păstreze ordinea în oraş, aşa că soldaţii nu coborau cu niciun chip pe străduţele întortocheate ce străbăteau

puzderia de bordeie, pieţele de peşte, armurăriile, lupanarele şi tavernele în care se jucau şi se pierdeau cirezi de vite, case ori femei. O pace de neînţeles ocrotea Giradrigas şi făcuse posibilă creşterea oraşului cu mult în afara cetătii. Triburile din munţi care atacau deseori Sindul ori chiar satele din Axios nu loveau niciodată Giradrigas. Poate pentru că de-aici îşi procurau armele ori fiindcă de secole, înalţii Preoţi din Giradrigas căzuseră la o tainică învoială cu sălbaticii din păduri. Tot aşa, sângeroasele cete nomade ce călăreau semeţele Antilope de Fistic în toată Calsa-Merza nu treceau prin foc şi sabie nici măcar mahalalele Giradrigasului. Îşi trimiteau aici doar emisarii să-şi vândă prada jafurilor din târgurile Axiosului ori din cine ştie ce alte orăşele de la miazănoapte ori de la răsărit.

Dar faptul că niciun duşman din afară nu ataca Giradrigas nu însemna că Heros nu-şi ostoia şi aici setea de sânge. În taverne ori în noroiul străzilor, seară de seară, cel puţin unui nefericit i se aşternea moartea pe ochi. Fie că era vorba de o femeie cumpărată şi neplătită, de un animal furat ori de un pariu neonorat, pumnalele se scoteau cu repeziciune, rânjeau cu sticlirile lor oţelite, iar sângele pornea să mustească la fel ca zeama din struguri.

Dekibalos mai ştia că toată această mocirlă omenească ce înconjura oraşul era pe placul bogătaşilor din cetate. Clanurile care stăpâneau mahalalele se îndestulau din bani storşi cu forţa de la negustori, din zeciuiala jocurilor ori de pe urma bordelurilor. Mai bine de jumătate din galbenii ăştia erau luaţi apoi de la şefii clanurilor şi împărţiţi între şeful garnizoanei, egumenul Mână Scurtă şi acoliţii lor. Aşa mergeau lucrurile. Şi Dekibalos ştia bine asta. Era şi el o mică iţă în păienjenişul ăsta, aducându-şi obolul lui Mână Scurtă pentru a-i fi trecute cu vederea nelegiuirile. Doar că acum ceva se schimbase, iar Dekibalos visa momentul ăsta de multă, multă vreme.

Armata Orfanilor mărşăluia.

În lumina zorilor, fuioare de ceaţă se ridicau din Upa Gira, de parcă râul ar fi fost în fierbere. Dekibalos se opri. În

spatele său, tăcută, Armata Orfanilor încremeni. Lângă el, Moroianu îşi frecă palmele de parcă ar fi vrut să şi le încălzească. Dekibalos spuse în gând o rugăciune către zeul războiului şi ridică biciul-cel-lung.

— Mi-e foame, şopti undeva, în spate, Razel-cel-Ars.

Haiganu

... *Râzi cât eşti încă viu,*
fiindcă Heros nu zâmbeşte...
... Noaptea e sub stele sau stelele-s găuri în cer?...
... Să-ţi fiaci vreme pentru timpul care-a
trecut şi timp pentru vremile ce au să vie...

Haiganu ieşi buimac din Fluviul Şoaptelor. Toate vocile alea, toate gândurile, toate păcatele nerostite şi încă nefăcute, toate crimele, tot răul acela, toate trecuseră prin el şi el trecuse prin toate, absorbindu-le într-o clipă, coborând în întunecimile lor aşa cum coboară căutătorii de perle în mare.

Cunoscuse cândva un asemenea scufundător pe o plajă pustie de lângă Baktapor, pe vremea când oraşul era încă viu. Un băiat de vreo şaişpe primăveri care avusese curajul să comenteze pe seama ochiului său.

— Parcă-i o perlă uriaşă, îi spusese băiatul, după ce-l privise minute în şir, dar Haiganu nu se putu supăra pe el, fiindcă înotătorul nu încercase nici să-i facă pe plac, nici să-l insulte. Fusese cât se poate de sincer, fiindcă avea darul să nu se gândească la nimic.

Haiganu îşi petrecuse multe seri în preajma lui, contemplând liniştea din mintea sa, în timp ce băiatul privea către valuri până ce soarele înroşea zările. Scufundătorul făcea puţine lucruri cât era ziua de lungă. Îi dădea caprei sale să bea apă, o mulgea, apoi se arunca în mare după perle. Haiganu îi urmărea gândurile chiar şi

atunci când puştiul se scufunda, ţinându-şi respiraţia.

„...Inima... vum... vum... mmmm... scoică seacă... mmm... mreană galbenă... mmm..."

Alteori, Haiganu nu-i auzea niciun gând. Mintea băiatului tăcea pur şi simplu, înţepenită într-un nimic total. Se bucura doar când, destul de rar, găsea câte o perlă. Mintea începea atunci să-i lucreze.

Se îmbrăca, aşa cum făcuse şi tatăl său, cu câteva haine ascunse într-un cufăr din bordeiul săpat în capătul promontoriului ce muşca din mare, apoi îşi lua capra de funie şi pleca în Baktapor, unde făcea ceea ce făcuseră şi tatăl, bunicul şi poate şi străbunicul său. Deschidea uşa unei clădiri din centrul oraşului, ducea mâna la piept de unde culegea mica perlă pe care i-o arăta apoi unui bărbat ce o privea printr-un Disc ce Măreşte. Bărbatul scotea apoi câţiva galbeni cu care băiatul mergea la piaţă, de unde-şi cumpăra frunze de mestecat, o ploscă cu vin, pâine, brânză şi nişte carne uscată. După care se întorcea, aprindea focul în faţa bordeiului, mesteca frunze, bea vin, mânca brânză, pâine şi carne uscată. Apoi râdea cât era seara de lungă, privindu-şi capra, apusul sau pescăruşii.

Într-o zi, băiatul a dispărut. Făcea ceea ce ştia să facă, ceea ce făcuseră tatăl, bunicul şi poate şi străbunicul înaintea lui. Se scufunda după perle, ţinându-şi respiraţia aşa cum numai un înotător ştie să facă. Poate că a văzut o perlă uriaşă şi a rămas fără aer, încercând să o aducă la lumină. Haiganu nici măcar nu era cu gândul la el când s-a întâmplat. Doar că l-a căutat peste tot şi nu l-a mai găsit. Capra păştea liniştită aproape de bordeiul din capătul promontoriului, dar liniştea din gândurile puştiului nu mai era nicăieri.

În felul său, Haiganu găsise şi el o perlă şi gândi că, la un moment dat, ar putea, la rândul său, să se înece în Fluviul Şoaptelor.

Apoi porni către Zourazi.

PARTEA A II-A

Capitolul 8

Întâlniri

Nedelia

În cele din urmă, băiatul fugise. Probabil că nici cel care aruncase farmecele asupra lui nu ştia cum să-l scoată de sub puterea lor. Nedelia înţelegea faptul că, într-un fel cu totul şi cu totul misterios, vraja din jurul lui Zourazi şi a Didei le închisese celor doi drumul către cetăţile lui Heros şi-i întorsese la viaţă. Găsise în ei spiritele înghesuite şi speriate, însă niciunul din cuvintele albe rostite de Nedelia în limbile străvechi nu fusese îndeajuns să le liniştească copiilor furia şi foamea. Mai mult decât să le aducă somnul nu putuse face. Dar chiar atunci când Nedelia legase cu greu de spiritul fetei una dintre rugăciunile pentru Bendis, se pomeni că băiatul se trezeşte, se rupe din lanţul de cuvinte rostite în prima limbă a lumii şi ţâşneşte afară târând după el păpuşa de cârpă, pe care Nedelia o aşezase lângă el.

— Haigaaanuuu, ajută-mă! urlase Zourazi, apoi scrâşnise un „mi-e foame" şi prinsese în goana lui prin curte o gâscă din care muşcase cu furie.

Băiatul dispăruse apoi în pădure, lăsând în urmă un norişor de sânge şi puf.

După ce-i obloji rănile unuia dintre cei mici şi-i potoli din plâns pe ceilalţi copii, Nedelia o legă pe Dida în aşa fel încât să fie cu neputinţă să scape atunci când se va trezi. Apoi, aşa cum facea în fiecare zi de câteva zeci de ori, se rugă la Neris cea Mare să se întoarcă. Şi, la fel ca întotdeauna, ruga Nedeliei se rătăci în pustiu. Şi când tocmai întorcea pe toate părţile motivul pentru care un copil îi cere ajutorul unui zeu atât de uitat şi neputincios precum Haiganu, simţi pe umăr apăsarea unor degete şi ceva pătrunse în mintea ei ca fierul

încins printr-o bucată de unt.

— Ce faci? şopti vocea de lângă ea, dar Nedeliei îi păru că glasul acela îi umblă prin tot corpul ca o armată de furnici.

Haiganu nu era cu adevărat unul dintre Cei Mari. Era, e drept, fiul lui Gebeleizis, însă uitat în lumea celor Mari şi în cea a oamenilor deopotrivă. Nicio rugă nicicând nu se ridica spre Haiganu, nicio vrajă nu ascundea pecetea lui, nicio frunză nu creştea pentru el, nimic nu învia şi nimic nu murea de dragul, de dorul, din lipsa ori din puterea lui. Nedelia ştia că Haiganu rătăceşte prin lume de multă vreme, dar nu-l întâlnise vreodată şi nici nu-şi dorise lucrul ăsta. Să vadă ceva atât de măreţ şi atât de murdar în acelaşi timp era, pentru ea, un lucru de lepădat, de ocolit, de uitat. Ceva născut prin puterea lui Neris cea Mare, Mama-tuturor-celor-ce-sunt, şi hărăzit de Ea, prin focul Sângelui de început, să fie deasupra celor ce vieţuiesc, ceva de neatins de oameni, de animale şi chiar de ea, ei bine, să vezi aşa ceva închis aici era înfiorător. Fiindcă-i ştia bine pe Cei Mari, le cunoştea nemărginirea, dorinţele lor de nestăvilit. Cei Mari nu înţelegeau timpul şi spaţiul aşa cum Nedelia ştia că-l înţeleg oamenii. Pentru unul dintre Cei Mari, aici putea fi oricând acolo, atunci putea fi acum, iar acum putea fi aici. Iar să sileşti pe unul dintre Cei Mari să trăiască după legile oamenilor, aşa cum făcuse Pleistoros cu Haiganu, ooo... aşa ceva Neris cea Mare nu ar fi permis. Iar Nedelia nu şi-ar fi dorit niciodată să vadă. Fiindcă nimic nu e mai dureros şi mai respingător decât să vezi un zeu care a avut putere şi nu mai are. Este ca şi când cineva ar scoate ochiul cuiva şi te-ar sili să priveşti în rana rămasă în urmă. Doar că...

— Te gândeşti la mine, Nedelia? săpă mai adânc în ea vocea de lângă ea.

— Haiganu... murmură Nedelia, apoi îngână câteva cuvinte străvechi către Bendis ca să-şi refacă scutul Celei de-a Şaptea Zile, după care deschise ochii.

Zeul învins, fiinţa cu un singur ochi, cel-în-care-nu-crede-

nimeni, marele uitat, cel aruncat din lumea Celor Mari în cea mai mică dintre lumi, osânditul, Haiganu, pe numele său din prima limbă a lumii, stătea în carne şi oase lângă ea şi o privea.

Adunaţi într-un colţ, toţi copiii tăceau.

— Unde-i băiatul, Nedelia? murmură Haiganu şi din ochiul său se ridică un fuior de abur.

Moroianu

Trecură, mai întâi, ca un nor de lăcuste prin mahalale. Fusese o goană pur şi simplu. Probabil că nu uciseseră pe nimeni acolo. Ţintiseră mai întâi inima oraşului. Cetatea. Iar Moroianu nu avea nicio îndoială că ăsta fusese meritul lui Dekibalos.

—Treceţi podurile şi alergaţi până dincolo de ziduri! ordonase el la adăpostul valului de ceaţă pe care Moroianu îl facea să zboare deasupra lor. Porţile nu sunt închise, aşa că nu le daţi răgaz să le coboare. Ucideţi soldaţii de la poartă, ucideţi soldaţii de pe ziduri, atacaţi garnizoana, ucideţi, ucideţi! Apoi ucideţi din nou. Să nu mai văd om viu în Giradrigas! Copiii! Atât! Copiii îi luăm cu noi. Copiii, sărmanii de ei! Vor fi orfani şi va trebui să ne îngrijim de ei! În rest, ucideţi tot!

Apoi, Dekibalos pocni din biciul-cel-lung şi sutele de copii, tăcuţi ca nişte pisici, alergară către Giradrigas. Traversară podurile, goniră pe străduţele întortocheate ale mahalalelor ori săltară pe acoperişuri, în timp ce Moroianu se străduia să ducă norul odată cu ei.

Apoi se întâmplase ceva. În timp ce Armata Orfanilor scotea sângele din oamenii din Giradrigas, şi până ca Moroianu, Dekibalos şi câinii săi fioroşi să ajungă la ziduri, lumea din mahala îngenunche în faţa lor. Nu erau unul sau doi oameni. Nu erau câţiva. Erau sute. Mii. Era toată

mahalaua. Bărbaţi, femei, bătrâni şi copii, un popor întreg de sărmani, curve, bolnavi şi borfaşi.

— Ce facem cu ăştia, Moroiene? îl întrebase atunci Dekibalos, iar el ridicase din umeri. Îţi zic eu ce facem, vrăjitor chel şi prost! Îi luăm cu noi, asta facem. Sunt ai noştri! Asta e poporul nostru, Moroiene. Sunt supuşii noştri. Sunt muncitorii, curvele, soldaţii şi borfaşii noştri, auzi?

— Parcă ai zis că ucidem tot şi că păstrăm doar copiii.

— Am zis... Am zis că ucidem tot din... cetate. Aici, după cum bine vezi, nu suntem în cetate. Oamenii ăştia, săracii, nu s-au lăfăit acolo. Ei se chinuie aici, aşa cum m-am chinuit şi eu cândva, în timp ce jupânii stau la adăpost şi căldură. Aşa că ucidem tot din cetate, iar pe ăştia îi lăsăm. Nu-i bine?

Moroianu nu mai înţelegea nimic din apucăturile lui Dekibalos, deşi, când auzi uralele miilor de oameni şi văzu florile pe care le aruncau către el, începu să priceapă faptul că Dekibalos avea slăbiciuni şi nevoi aparte. În sinea lui, Dekibalos se credea pesemne un soi de eliberator despre care cineva va scrie curând stihurile vreunei balade.

Măcelul durase o zi întreagă, iar acum străzile Giradrigasului erau năclăite de o mâzgă lipicioasă făcută din sânge şi pământ. Zăngăniseră săbiile, iar bâtele bufniseră peste fălci, capete ori burţi, însoţite de şuieratul coaselor şi de împunsăturile furcilor.

Acum nu mirosea a hoit. Încă nu. Ci a maţe. A burţi despicate. Un miros cald şi neplăcut, dar suportabil. Ici-colo, cineva icnea înecându-se în propriul sânge, în timp ce câte un copil scâncea trăgând de câte o mână ciopârţită ori de sânul unei mame cu capul crăpat.

Vacile mugeau nemulse într-un staul şi, eliberaţi din cocini, porcii molfăiau bucăţi din cadavrele stăpânilor. În cetatea Giradrigas domnea moartea. Pacea lui Dekibalos.

Haiganu

... O mie de locuri dintr-o singură
lume şi o mie de lumi la un loc...
...Ai înghiţit o mână şi acum
degetele ei îţi zgârie inima...
... Nu găseşti alune în coarnele
unei antilope defistic...

Casa Nedeliei era construită pe o ridicătură, într-o poiană din marea pădure ce împodobea lunca Upa Girei şi munţii Kiri Karsas. Departe de orice aşezare omenească, căminul era scăldat în cea mai desăvârşită linişte, însă pentru Haiganu acest lucru nu însemna nimic. Vocile din Fluviul Şoaptelor îl ajungeau şi aici strecurându-se în mintea lui ca nişte viermi uriaşi ce prindeau apoi aripi, mâini şi colţi cu care să-l apuce şi să-l chinuie. Cu toate astea, încercase să o asculte pe Nedelia şi să caute în ea răspunsuri la toate întrebările care-l frământau, neîncetând să se mire de felul în care Neris cea Mare alcătuise această făptură.

— Văd şi eu în tine, Haiganu! îi murmurase deodată femeia smulgându-l din contemplare. Şi ceea ce văd nu mă linişteşte.

Un copil râse în camera de alături, dar altul îl lovi uşor şi îi făcu semn să tacă.

— Sss!

Apoi gândurile copiilor se aruncară în Fluviul Şoaptelor şi se căţărară pe mintea lui Haiganu ca pe o stâncă ivită în apă, de unde săriră apoi tulburând alte şi alte şoapte, alte blesteme, alte suspine.

În căni, vinul fierbinte, în care femeia aruncase felii de mere şi frunze uscate de busuioc, îşi răspândea parfumul în toată casa, însă lui Haiganu nu-i ardea de ospitalitatea Nedeliei.

— Cum ar putea să te liniştească dacă eu însumi nu am

linişte? Toate vocile care nu-mi dau pace, tot dorul de casă, toată furia pentru nedreptatea care mi s-a făcut. Nu am linişte, Nedelia! Să stau aici, printre animale fără judecată, mânate de cruzime şi de lăcomie şi să le aud într-una vaietele şi rugile, hohotele şi uneltirile, zi după zi, veac după veac, să asist la toată fojgăiala lor prin lume, fără pic de strălucire, fără plan şi fără sens, toată micimea asta fără sfârşit...

— Mi-e teamă că judeci lucrurile prea aspru, Haiganu...

— Aspru? Aspru ai zis?! Da... mă bate uneori gândul să fiu aspru! Aş începe să sfârşesc cu lumea asta, îţi spun. M-aş apuca să-i pun capăt! Şi doar gândul că e făurită de Neris mă opreşte. Deşi, chiar Neris cea Mare a lăsat totul în urmă şi a plecat. Chiar crezi că i-ar păsa dacă aş curăţa locul ăsta? Chiar crezi că s-ar supăra? Ar fi ca şi când aş ucide puricii din blana unei pisici.

— Of, Haiganu... cine suntem noi să judecăm planurile lui Neris? Cât de multe crezi că am eu în plus faţă de cei cărora le spui purici? Sau tu, Haiganu? Cât de multe crezi că ai în plus?

— Nu ştiu câte lucruri am în plus, dar mi-e clar că n-am prea multe lucruri în comun cu ei. Aş renunţa bucuros la compania oamenilor, dar nu ştiu cum se face că se ţin scai de capul meu... Iar acum, băiatul care avea darul să potolească cascada asta de voci şi de şoapte a dispărut, iar tu îmi spui că trage după el o vrajă căreia nu-i găseşti leac.

— Vino, Haiganu. Aşa cum ţi-am spus, ar putea fi un leac. O să-l încercăm pe prietena lui.

— Măcar e ceva bun în vraja asta care-i împresoară. Nu-i mai aud! O văd pe fetişoara asta legată, însă nu-i aud niciun gând, nimic din viitorul ei nu-mi tulbură privirea. Măcar de-ar fi toţi oamenii aşa...

— Opreşte-te, Haiganu. Dacă toţi oamenii ar fi aşa, lumea asta ar fi un coşmar. Iar eu am încredere în Neris, în planurile ei... Am încredere în oameni. Nu-ţi pierde credinţa!

Fata se trezise şi se smucea în legături, încordându-şi muşchii şi dezvelindu-şi dinţii. Lângă ea, Nedelia rosti câteva cuvinte în prima limbă a lumii, apoi îi făcu semn lui

Haiganu să se apropie.

— Să nu te înfurii din cauza asta, spuse Nedelia, apoi aruncă spre el un praf alb.

Direct în ochi. Haiganu nu ştiuse până atunci ce-i usturimea, dar acum simţi cum ochiul său alb, în care stătea închisă Furia Oarbă, i se încinge şi fu cât pe-aci să elibereze o rază nimicitoare.

Lângă ei, legată de pat, cu ochii bulbucaţi, Dida continua să se zbată, muşcând aerul. Nedelia îi puse o mână pe frunte, apoi şopti cuvinte străvechi. Fata înţepeni, cu trupul încordat ca un arc, cu gura căscată şi dinţii dezveliţi, cu ochii deschişi şi privirea pierdută parcă în altă lume.

— Dă-mi lacrimile tale, murmură Nedelia către Haiganu, făcându-i semn să îşi aplece capul deasupra fetei şi să lase apa, strânsă în ochiul său, să cadă între pleoapele Didei.

Capitolul 9

Răni deschise

Zourazi

O vreme, Zourazi urlă de foame, alergând prin pădure, lovindu-şi faţa de crengile copacilor ce se întindeau după el ca nişte gheare, julindu-se în spinii tufişurilor, împiedicându-se, căzând, apoi ridicându-se şi alergând din nou. Într-un târziu, se opri şi adulmecă aerul, ridicându-şi nasul şi mişcând din nări asa cum făceau uneori câinii lui Dekibalos. Băiatul nu-şi amintea, însă, de câini, cum nici de Dekibalos nu-şi amintea. Gândurile şi amintirile sale zăceau închise în întuneric, scufundate într-un loc necunoscut de farmecele vrăjitorului fără păr, iar trupul lui Zourazi nici nu ştia că are nevoie de ele. Trupul lui Zourazi cerea mâncare.

După o vreme, băiatul porni pe urmele cerbului al cărui miros, adus de vânt, îi inunda gura cu valuri de salivă. Zourazi sau ceea ce mai rămăsese din el se furişă prin tufişuri păşind cu graţia unui animal de pradă, alunecând ca o boare pe lângă copaci, curgând peste pante ca o apă.

Coarnele cerbului păreau ele însele arbori, dar pe Zourazi îl atrăgea mai cu seamă carnea lui. Îi adulmecă rana din picior apoi îşi încordă tot trupul şi ţâşni aproape zburând peste crengile rupte, peste inelele de gheaţă înfăşurate în jurul lor, peste frunzele putrede, peste pământul în care hibernau râme, cărăbuşi şi alte gângănii. Trupul lui Zourazi aproape că a zburat, da, luat pe sus de mireasma cerbului şi de foamea ce-i rodea stomacul şi-i deschidea fălcile. Fălcile care s-au închis pe grumazul cerbului. O dată. Clanc! Apoi încă o dată. Clanc! Din nou, şi din nou, şi din nou! În timp ce animalul mugea şi arunca din copite ca un armăsar ordisian, dintr-aceia mari, de luptă, cu picioare lungi şi gâturi semeţe. Fără să simtă durerea,

degetele lui Zourazi scobeau în grumazul cerbului, făcându-şi loc în carne, acolo unde mai întâi muşcaseră dinţii săi lungiţi de vrăjile spânului. Şi pe măsură ce sângele animalului îi aluneca îmbălat prin gură, foamea îi dădea mai multă putere, iar mâinile sale săpau şi mai adânc în carne ca-n nişte buzunare adânci şi fierbinţi.

Doar că degetele lui Zourazi erau la rândul lor răni deschise, iar sângele său se amesteca cu sângele cerbului ce alerga înnebunit prin pădure. Sângele său viu, în care domnea ştiinţa tatălui său. Sângele său de pui de vrăjitor în care scuipaseră zeii, după cum spunea Dekibalos. Sângele său care prinse a curge şi a căuta în carnea cea nouă.

„Sunt un copil ce călăreşte un cerb”, se pomeni gândind deodată, în timp ce amintirile sale se ridicară din adâncuri, ca o bulă de aer. „Sunt un cerb ce poartă un copil în spate”, se pomeni gândind mai apoi.

„Sunt un copil într-un cerb”.

— Sunt Zourazi, cerbul-copil! urlă prin gura copilului mânjită de sânge, apoi mugi prelung prin gura cerbului, iar foamea dispăru ca un vis urât.

Dekibalos

Nu-şi putea stăpâni furia. Cum de-i scăpase tocmai lucrul ăsta? Şi-ar fi dorit să-l privească în ochi pe Mână Scurtă, înainte de a-i strivi capul. „M-am săturat să mă las jecmănit de tine, Mână Scurtă şi Lacomă ce eşti!”, i-ar fi spus, apoi l-ar fi scuipat în ochi ca să-i arate cât de mult îl detestă. În cele din urmă, l-ar fi călcat în picioare şi i-ar fi crăpat ţeasta cheală. Doar că Mână Scurtă nu era nicăieri. Moartea domnea în cetatea Giradrigas, dar trupul egumenului nu zăcea la niciun colţ de stradă cu ochii scoşi, nu atârna de nicio grindă, nu era înfipt în niciun ţăruş. Ba, după ce găsise în templu leşul înaltului Preot, lui Dekibalos îi era teamă că Mână Scurtă încălecase grifonul acestuia şi-şi luase zborul,

înainte ca Armata Orfanilor să ia în stăpânire cetatea. Iar dacă era aşa, multă vreme nu avea să treacă până ce Xantiporul avea să-şi trimită armata. Să ucizi un înalt Preot era o ofensă la adresa Consiliului Magilor Imperiali, ofensă pe care nenorociţii de dincolo de Brâul de Piatră nu ar fi trecut-o cu vederea. Puteai să arzi oraşele din afara imperiului cu totul, să siluesti toate femeile şi să ridici în fiare toţi pruncii de pe faţa pământului, că Ordisia n-ar fi mişcat un deget. Ar fi tăcut şi-ar fi rămas nemişcată ca o piatră, privind, de dincolo de zidul ei, cum lumea urlă de durere şi arde. Să ucizi un preot ori să distrugi unul din templele zeilor de la care Magii Imperiali îşi cerşeau puterile, ah, asta nu mai era acelaşi lucru.

— Mă piş pe templele lor! horcăi deodată Dekibalos, simţind că i se întunecă minţile şi că o ceată roşie i se aşterne pe ochi.

— Să ardă!!! făcu din nou. Daţi-le foc! Fac ceva pe zeii lor nenorociţi! Să ardă!

După o vreme, Dekibalos privea cum limbi mari de foc lingeau zidurile templului, lăsând urme negre pe chipurile de piatră ale lui Heros şi ale lui Bendis. Răspândiţi prin cetate, copiii din Armata Orfanilor murmurau cuvinte de neînţeles.

— Ne-am cam sssemnat osssânda, Dekibalos, murmură o voce în spatele său.

— Hă! Hă! Ce-ţi pasă ţie, chelule? Erai oricum vânat de oamenii Ordisiei. Ar fi mai potrivit să-mi mulţumeşti. Ai aliaţi de nădejde acum şi-un loc unde să te ascunzi.

— Sau un alai cu care să atrag atenţia...

— Dacă nu-ţi place compania, n-ai decât să pleci, Moroiene. Să ştii că nu mă omor după tine.

— Mă gândesc, Dekibalos, că totuşi priceperea mea în anumite lucruri nu-ţi e de prisos...

Moroianu făcu o plecăciune, apoi îşi dezveli dinţii într-un zâmbet larg. Urmă o pauză lungă, în care Dekibalos auzi cum, sub îmbrăţişarea focului, trosneau grinzile templului.

— Ştii, Dekibalos, sâsâi din nou Moroianu, voiam să-ţi cer

să-mi îngădui să fac un drum la Kaga-Krata. Poate că isprăvile noastre nu l-ar lăsa indiferent pe Ziraxes. Ştii cum se spune: duşmanul duşmanului meu e prietenul meu.

Haiganu

... *Lungi fire albe... Zeii îşi ţes*
haine din vieţile oamenilor...
... *Ascultă cum curge viaţa mea,*
picătură cu picătură, zi după zi...
... Fluturii mor de foame,
încercând să muşte din flăcări...

Ştiu deodată că va urma un dezastru. Că lumea va fi pe cale să se năruiască. Că mii, zeci de mii vor păşi încolonaţi în cetăţile lui Heros. Că moartea va scălda pământul şi-l va frământa în războaie. Ştiu că lucrul ăsta avea să se întâmple, însă-i fu cu neputinţă să înţeleagă când va începe dezastrul. Ori poate că deja începuse. Mii de oameni ţipară a moarte acum sau poate în curând, aici sau în alt loc, iar Haiganu îi auzi pe toţi urlând laolaltă, ca şi când toţi ar fi fost lângă el, într-o singură voce, într-o singură clipă.

Dida plângea lângă el, iar gândurile fetei alergau ca nişte lupi. Picurate în ochii ei, lacrimile lui Haiganu îi vindecaseră fetei spiritul, însă, întoarsă din lumea-dintre-clipe, fata tânjea după moarte ca pământul crăpat după ploaie.

— Nu are niciun rost să trăim, plânsese Dida şi oricât încercase Nedelia să o înduplece, gândurile fetei rămaseră neschimbate.

Iar Haiganu le auzea bine. Gândurile fetei săreau în Fluviul Şoaptelor cu rugăminţi fierbinţi către Heros.

Haiganu nu găsea nimic să-i spună. Aproape că-i dădea dreptate. Aşa e. Viaţa oamenilor nu are niciun sens. E ca şi când cineva a construit din plictiseală ori din cine ştie ce motive greu de înţeles un zid într-o pădure. Apoi a plecat.

Muşchii s-au căţărat pe zid, iarba a crescut în jurul lui, copacii şi-au lăsat frunzele să cadă peste el, gângăniile şi-au făcut cuib în crăpăturile lui... Dar zidul, în sine, nu are niciun sens. Şi, încet-încet, ploile vor muşca din el, piatra se va măcina, iar din zidul neştiut de nimeni nu va mai rămâne nimic. Nu azi sau mâine. Cândva. Natura are tot timpul din lume şi are rosturile ei. Zidul, în schimb, nu are niciun rost. Şi se va nărui asa cum se nărui şi muşuroiul omenirii, această bubă stranie apărută pe cocoaşa lumii.

„Atunci va fi, în sfârşit, linişte”, făcu ceva în mintea lui Haiganu.

Apoi, îi mulţumi Nedeliei pentru ospitalitate şi părăsi casa, ascultând cum se hârjonesc gândurile copiilor din camera mare. „Ca nişte pui de lup. Pe măsură ce vor creşte, se vor gândi din ce în ce mai des la moarte”, reflectă Haiganu.

Moroianu

Upa Gira curgea învolburat pe lângă drum, muşcând adesea din maluri ca un animal înfometat ce-şi schimbă neîncetat forma. Râul căra cu el sloiuri mari de gheaţă, copaci scoşi din rădăcini, ba chiar şi leşul vreunui bivol surprins de viitură. Vremea se încălzise brusc, iar topirea zăpezilor hrănise puterea apelor de parcă însăşi Neris şi-ar fi propus să adâncească şi să lărgească ridurile prin care se scurg către mări lacrimile acestei lumi. Moroianu ştia că drumul ce ducea la Praus continua apoi, către o răspântie de unde o puteai apuca spre Karsa, regatul Celor Mărunţi, sau puteai continua către Sura Diza, unde, urcând pe Brâul de Piatră, drumul lega lumea largă de imperiul îngust al Ordisiei. Moroianu ştia bine şi hanul de la răspântie, construit cu mult timp înainte să fie ridicat zidul, cu sute de ierni înainte, pe vremea când în pieptul său - Bum-bum! - bătea inima primei sale gazde.

Calul se opri buimac atunci când luna se ascunse într-un nor, întunericul devenind de nepătruns pentru ochii animalului. Moroianu vedea limpede până departe şi chiar dacă marea era la aproape o zi de mers, simţea în nări miros de alge.

Când plecase din Giradrigas îşi propusese să înşele băgarea de seamă a străjilor de la poarta Imperiului pentru a se furişa în Ordisia, dar pe drum îşi dădu seama că era un risc prea mare, aşa că se hotărî să coboare până la Praus de unde să se tocmească pentru o luntre cu care să plutească de-a lungul coastei – în chip de pescar rătăcit, la nevoie – până dincolo de Brâul de Piatră şi, mai apoi, de zidul vrăjitorilor.

Doar că acum nu-şi putea scoate din minte Hanul de la Răspântii, aşa cum arăta el odinioară, pe vremea când Moroianu nu ştia niciun cuvânt în vreo limbă străveche. Atunci, Moroianu avea un alt nume, iar gazda sa era un băietan la Hanul din Răspântii.

Un alt timp, o altă viaţă.

Moroianu se scutură de amintiri, ca şi când ar fi vrut să alunge o muscă ce nu-i dădea pace, apoi, în timp ce ridică o mână în sus, lovi din călcâie silind calul să păşească în beznă.

În mâna ridicată, o sferă de flăcări verzi prinse a creşte muşcând întunericul.

— Uite, calule, luna s-a ascuns, dar eu ţi-am făcut un soare!

Eliberat din mâna sa, globul de lumină pluti deasupra armăsarului luminându-i drumul.

Zourazi-cerbul

Îl dureau rănile prin care el intrase în el. Simţea sângele

cald cum încă îi curge pe spate şi fornăi nemulţumit prin gura cerbului, apoi îşi culese gândurile, iar ambele inimi îi bătură cu putere pe măsură ce băiatul înţelegea ce i se întâmplă. Mâinile sale de om erau înfipte până la coate în trupul său de cerb şi sângele său de pui de vrăjitor continua să caute în trupul cel nou, supunându-i-l. Zourazi vedea acum prin patru ochi, dar asta îl ameţea, aşa că alese să ţină închişi ochii săi de om şi să privească lumea prin ochii cerbului. O vreme hălădui prin pădure fără ţintă, tresărind la orice foşnet.

„Ar putea să vină lupii”, gândi Zourazi, iar inima cerbului bătu deodată mai tare. Apoi Zourazi porni a plânge încet, udând cu lacrimile sale de om spatele său de cerb şi se tolăni la adăpostul unui molid uriaş doborât cândva de vreo furtună. Adormi acolo, om şi cerb laolaltă, şi visă din nou cum mamă-sa îi îndeasă merinde într-o desagă şi-l trimite de-acasă. „Fugi, Zourazi, fugi departe!”. De-ar fi putut atunci să fugă ori dacă l-ar fi gonit mai repede. Apoi visă chipul maică-sii, despicat cu securea şi întunericul care i se lăsase pe ochi deîndată ce fusese lovit la rândul său...

Zourazi-cerbul tresări.

Se lăsase noaptea peste marea pădure Giradrigas şi mii de stele colorau cerul. Privite prin ochii cerbului, păreau diamante uriaşe.

Capitolul 10

Mână Scurtă

Haiganu

... *Nu-ţi pune pecete pe suflet...*
... Adu un şarpe în casă, dar lasă-i capul afară...
... *Copacii nu au dorinţe...*

Ochiul său nevăzut călătorea. Îşi privi de sus trupul ghemuit. O mână de carne de zeu în lumea oamenilor, ca o friptură din bucătăriile regilor aruncată în blidul cu resturi din ograda sclavilor.

Ochiul său călătorea. Se ridică deasupra pădurii, strecurându-se printre coroanele fără frunze, printre scheletele lor de lemn în care viaţa pândeşte o nouă primăvară. O bufniţă sau poate o altă pasăre se zburli şi îşi luă zborul când trecu pe lângă ea, iar o pală de vânt făcu să se desprindă o frunză uscată ce rămăsese cine ştie cum întreaga iarnă agăţată de copacul în care se născuse.

Ochiul său călătorea căutând. Zourazi nu putea fi departe. Era undeva, aici, poate la doi paşi de el.

Nevăzut, ochiul său pluti o vreme deasupra pădurii Giradrigas scrutând zările către apus, acolo unde vârfurile înzăpezite ale munţilor Kiri Karsa se pierdeau în nori, apoi către miazănoapte, spre zidurile cetăţii Sind şi chiar mai sus, peste talazurile din Axi Iura, dar şi către răsărit, prin stepele din Calsa Merza, până la marele templu din Korganon, ori spre sud, către Praus...

Doar că în sud, nu departe, ceva îi atrase atenţia. În lumina dimineţii, un fuior de fum mânjea cerul căţărându-se către nori, iar Haiganu ştiu deodată că în Giradrigas moartea-şi făcuse de cap.

Într-o singură clipă, Ochiul său se ridică tot mai sus, apoi

alunecă de-a lungul râului, peste valurile murdare, pluti pe sub una din punţile înguste ce legau malurile, zbură peste mahalale, apoi trecu direct prin zid năvălind în interiorul cetăţii.

Iar primul lucru pe care Ochiul lui Haiganu îl văzu în Giradrigas fu Razel-cel-Ars. Iar pe Razel, Haiganu nu-l văzu ca pe un om, ci chiar aşa, ca pe un lucru. De parcă ar fi fost o statuie, o piatră, o armă ori un cadavru. Şi chiar dacă Haiganu nu vedea la fel ca orice om, ceva se cutremură în inima lui de zeu, rămasă în trupul din pădure, când privi braţele în care Razel îşi bătuse cuie, apoi găurile din obraji prin care se vedeau dinţii alungiţi. Apoi, Haiganu îi văzu pe ceilalţi copii, toată Armata Orfanilor încolonată perfect, cu bâtele, furcile, topoarele ori săbiile strânse în mâini. Iar lucrul care-l uimea cel mai mult pe Haiganu nu era mulţimea de copii transformaţi în monştri, nu leşurile adunate în mormane, nu templul care încă ardea mocnit, ci mai cu seamă liniştea. Niciun gând, niciun geamăt, nicio voce nu se ridica din Armata Orfanilor, niciun cuvânt nu sărea de acolo în Fluviul Şoaptelor. Lui Haiganu i-ar fi fost cu neputinţă să-i găsească pe toţi aceşti copii doar ascultând vocile lumii. Copiii ăştia nu erau oameni, nici animale ori plante. Copiii ăştia erau, da, un soi de lucruri. Lucruri în stare să meargă. Să meargă şi să ucidă în linişte.

Şi ceva se bucură în mintea lui Haiganu.

Apoi înţelese că şi Zourazi era cumva asemeni lor şi că doar sângele care-i curgea în vene îl deosebea de ei. Sângele lui de vrăjitor.

Iar în clipa următoare îl văzu pe Dekibalos. Şi-l auzi.

Zourazi-cerbul

Un vis fără noimă îl făcu să fornăie în somn şi, speriat, se trezi brusc. Vreme de câteva clipe căută să înţeleagă unde se află şi cine e. Sau, mai cu seamă, ce e. Se pomeni urlând

prin gura omului şi fornăind prin gura cerbului, în vreme ce imaginile venite prin toţi cei patru ochi ai săi se amestecau, ameţindu-l.

Pentru o clipă, alergând bezmetic, fu pe cale să-şi scoată mâinile sale de om din trupul său de cerb, dar chiar în acel moment se pomeni apăsat de frica de nestăvilit că ruptura asta îi va aduce moartea. Şi nu ştiu care parte din el se temea mai mult: cerbul sau omul? Apoi, tot pentru o clipă, se gândi că ar putea redeveni monstrul înfometat care alerga prin pădure sau cerbul fără minte, dobitoaca speriată de urletul lupilor.

Zourazi-cerbul se opri închizându-şi ochii de om şi răsuflând zgomotos prin nările cerbului.

— Uşurel... făcu băiatul, iar Zourazi-cerbul păşi privind atent, de jur împrejur, prin ochii animalului.

O bufniţă sau poate o altă pasăre fâlfâi din aripi înainte să-şi găsească locul pe creanga unui copac din apropiere, iar Zourazi-cerbul se gândi deodată la Haiganu şi la cât de multe lucruri se schimbaseră de când vorbiseră ultima oară. Apoi, îşi aminti de Dida şi de Titilă, alături de care evadase din fortul lui Dekibalos, se gândi la momentul în care se stinsese îmbrăţişat de frigul din pădure, apoi la felul în care păşise în Lumea-dintre-clipe şi la faptul că găsise închise porţile către cetăţile lui Heros. Apoi, îşi aminti de bătrâna care încercase să-l ocrotească, iar mai târziu se gândi la locul în care se simţise închis, acolo, în el, şi la felul în care privise neputincios cum omul care era sărise înfometat pe cerbul care era.

Apoi Zourazi-cerbul plânse încetişor, udând cu lacrimile sale de om blana sa de cerb şi porni prin pădure, ciulindu-şi urechile şi adulmecând miresmele sfârşitului de iarnă.

Cranc!

Atât a fost mai întâi. Iar Zourazi-cerbul se opri. *Cranc!* Adică o creangă ruptă. O creangă ruptă sub apăsare. Sub apăsarea unui picior. Ceva, cineva păşea cumva aici, pe lângă el. Încercând să păstreze liniştea. Un animal, un lup, o ciută, un râs, un balaur ori poate, şi mai rău, un om pândea

pe lângă el, cu dinţii rânjiţi, cu aripile întinse ori cu o suliţă ridicată, cu ochii larg deschişi, cu spatele curbat, cu muşchii încordaţi, gata să muşte, gata să fugă, gata să ucidă. Ceva, cumva, gata să ucidă.

Apoi Zourazi-cerbul s-a întors şi a văzut.

Dekibalos

Îi păru pentru un moment că ceva se mişcă lângă Razel-cel-Ars. Ca şi când aerul s-ar fi încins deodată şi-ar fi prins să se unduiască aşa cum obişnuieşte să facă în verile fierbinţi, pe lângă zidurile arse de soare.

Dekibalos îşi ridică apoi biciul-cel-lung şi şfichiui din el. Era vremea să plece.

Cu doar o seară înainte, Moroianu îi ceruse să-i îngăduie să meargă la Kaga-Krata, iar Dekibalos socotise că acum putea să se lipsească de el. Apoi, îi mai ceru un favor. Cei mai vânjoşi bărbaţi din mahalalele cetăţii Giradrigas ascultară cuvintele albe, roşii şi verzi ale Spânului şi păşiră apoi în ştreang privind la norii coborâţi în mijlocul cetăţii. Dekibalos şi-ar fi dorit să-şi aducă sub flamuri întreaga suflare din mahalale, dar vrăjitorul îl convinsese că-i peste puterile lui să supună atâta lume. Că Heros însuşi s-ar simţi înşelat şi-ar putea năvăli în lume pentru a-şi lua îndărăt morţii întorşi din lumea-dintre-clipe.

— Şi de ce nu-ţi tai eu capul, Moroiene? îl întrebase râzând, când Spânul se prăbuşi ostenit de vrăjile sale.

— Fiindcă mă voi întoarce în lume într-un trup oarecare şi voi veni după tine, Dekibalos. Şi voi uita atunci prietenia ce ne leagă şi faptul că m-ai găzduit o iarnă întreagă.

Către lăsatul serii, în vreme ce flăcările mistuiau templul din Giradrigas, Dekibalos îl privi pe Moroianu încălecând şi pornind către miazăzi.

Acum, Dekibalos îsi conducea oştirea în miazănoapte,

către Sind. Hotărâse că e prea devreme să se apropie de Ordisia, aşa că plănuia să supună toate cetăţile de pe malul Upa-Girei. Nu avea el prea multe planuri închegate şi nici cu hărţile nu se descurca prea bine, însă ştia ca-n palmă drumul până la Sind şi se gândea că dacă Imperiul şi-ar trimite armata după el, ar putea să se refugieze în munţi sau, şi mai bine, să se facă nevăzut în Calsa Merza. Mai cu seamă, dacă ar putea răpune Sindul, Dekibalos plănuia să urce până la Dilzos, apoi până la Iurazos, unde să se oprească negociindu-şi pacea cu Ordisia. Cu trei cetăţi prădate şi controlul unuia dintre cele mai importante porturi, Dekibalos îşi putea permite să viseze la o viată îndestulată.

„Cusururile Ordisiei sunt Brâul de Piatră şi Zidul Vrăjitorilor”, gândi Dekibalos. „Oamenii ăia, oamenii de dincolo de ziduri, sunt de fapt închişi. Ei nu pricep că fantasma siguranţei i-a îngenuncheat. De sute de ierni s-au ascuns într-un ţarc şi îşi închipuie că trăiesc în pace. Au făcut un zid în jurul lui Ziraxes şi cred că asta îi apără, dar problema este că oamenii gândesc în clipe, în zile şi în trecerea iernilor, pe când Ziraxes gândeşte în veacuri. Şi chiar dacă Ordisia a câştigat câteva generaţii de pace, va pierde, la sfârşitul vremurilor, războiul. Fiindcă zidurile ei se năruie în timp, iar oamenii imperiului nu vor şti să lupte, atunci când bătălia va reîncepe. Ridicând Zidul Vrăjitorilor, au transformat Kaga-Krata într-o închisoare, dar, în acelaşi timp, şi-au construit propria închisoare prin Brâul de Piatră. Îşi vor trimite, probabil, armata după mine o vreme. Vor găsi cenuşa din Giradrigas, vor da peste cenuşa din Sind şi vor ajunge cândva la Dilzos şi mai apoi la porţile cetăţii Iurazos, atunci când eu voi domni acolo. Şi? Ce va face măreaţa Ordisia? Ce va face mai ales atunci când, pregătindu-se să mă pedepsească, se va trezi, după sute de ierni, cu un atac din partea lui Ziraxes? Ei, asta chiar va fi o surpriză, şi-om vedea dacă Moroianu va avea cu adevărat trecere în faţa lui Ziraxes, după cum s-a lăudat”.

Dekibalos se pomeni, deodată, întrebându-se dacă e posibil ca cineva să-i iscodească gândurile.

Armata Orfanilor mărşăluia. În linişte. Către miazănoapte. Către Sind.

Mână Scurtă

Când văzuse Brâul de Piatră ivindu-se în zare, egumenul Priscus, zis şi Mână Scurtă, le mulţumi Celor Mari, rostindu-le numele în limba nouă şi în toate limbile străvechi pe care le ştia. Sub el, bătrânul Ghilmax hârâia la fiecare bătaie de aripi, la fiecare respiraţie. Ghilmax fusese grifonul înaltului Preot Tanaam, iar mai înainte slujise altor înalţi Preoţi din Giradrigas, plecaţi la Heros când le venise sorocul. Vreme de nouă sau zece generaţii, Ghilmax colindase cerul de la Giradrigas către cetăţile Ordisiei şi înapoi, ba, de câteva ori, trecuse peste stepele din Calsa Merza pentru a ajunge la Korganon, ori chiar şi mai departe, la Tyrida, acolo unde, cândva, îl ducea pe un preot din Giradrigas care, în mare taină, îşi lepăda straiele duhovniceşti pentru a se împreuna cu femeile din lupanarele de la capătul lumii.

Până ieri, Mână Scurtă zburase cu Ghilmax doar de câteva ori şi asta după ce Înaltul Preot, prea bătrân pentru a mai încăleca chiar şi un bidiviu blând, i-l lăsase în grijă. Tanaam nu-i dăduse, însă, şi Toiagul învăţăturii, însemnul puterii şi cheia prin care îşi putea împleti amintirile cu cele ale lui Ghilmax şi ale Înalţilor Preoţi pe care grifonul îi slujise până atunci. Ieri însă, când dihăniile dădură năvală pe poarta cetăţii, Mână Scurtă se repezise în odaia lui Tanaam şi luase cu mâna sa cea bună toiagul împodobit. Înaltul preot se trezise buimac şi-l ocărâse, iar Mână Scurtă făcuse ceva ce-şi dorise de multe ori să facă. Bang! Toiagul învăţăturii îl lovise pe Tanaam peste urechea stângă, iar pe tichia bătrânului se ivi o mică floare însângerată. Tanaam nu se prăbuşi aşa cum se aştepta Mână Scurtă, aşa că egumenului i se făcu frică şi o luă la goană pe holurile cetăţii, apoi pe scări, sus, pe acoperiş, acolo unde, legat de

un picior, aştepta Ghilmax. Grifonul nu era înhămat şi, în timp ce în curtea cetăţii, Armata Orfanilor semăna moarte în stânga şi în dreapta, Mână Scurtă se chinui să strângă nojiţele, curelele şi celelalte cordeluţe ale harnaşamentului. Când, în sfârşit, Priscus reuşise să încalece, iar Ghilmax îşi desfăcuse aripile pentru a şi le dezmorţi, pe acoperiş urcase Tanaam, cu tâmpla şi veştmintele murdare de sânge.

— O să se afle tot ce ai făcut! Fii blestemat, Priscus! apucase să urle înaltul Preot, înainte ca doi ţăruşi să-i străpungă trupul.

Din spate, dăduse năvală cohorta de copii plini de sânge, cu dinţii rânjiţi şi armele strânse în mâini, iar Mână Scurtă simţise că-i plesneşte inima de teamă. Speriat la rândul său, Ghilmax se ridicase icnind la fiecare bătaie de aripi. De sus, Priscus mai apucase să-l vadă intrând în cetate pe Dekibalos, apoi grifonul îl purtă în zbor către Brâul de Piatră.

Capitolul 11

Străluciri

Zourazi-cerbul

Apoi Zourazi-cerbul s-a întors şi a văzut cum ceva se mişcă în tufişuri.

Cranc!

Iar cerbul din el voise să fugă. Şi doar Zourazi ştiu cât de greu îi fu să strunească spiritul animalului. Să-i stăpânească trupul pentru a privi în desişul în care ceva se mişcase.

Zourazi-cerbul îsi ciuli urechile şi fornăi ameninţător. Apoi auzi un chiţăit, un sughiţ sau un scâncet. Un scâncet.

— Mare Neris... Ce grozăvie... făcu vocea din tufişuri, iar Zourazi-cerbul vorbi prin gura sa de om:

— Hei! Cine-i acolo?

— Păi...

— Păi cine?

— Păi... eu.

Fetita ieşită din umbrăriş nu era mai înaltă de două picioare, iar când o văzu, primul gând al lui Zourazi-cerbul zbură la micul Titilă, puiul de pitic ce evadase alături de el şi de Dida din fortul lui Dekibalos. La cât de crud îl ştia pe Dekibalos, Zourazi-cerbul gândea că Titilă îşi găsise de multă vreme sfârşitul.

Fetiţa avea părul roşiatic, legat în două cozi, iar chipul îi era stropit de pistrui. Era îmbrăcată cu stofe scumpe, filigranate şi înflorate, după cum obişnuiau să-şi împopoţoneze odraslele toţi cei din neamul Celor Mărunţi, şi ducea în spate un cufăraş prins pe după umeri cu câteva curele din piele, brodate cu simboluri pe care Zourazi-cerbul nu le putu desluşi.

— Să nu-mi faci rău, bine? se tângui copila către el, apoi se apropie şi, pe neaşteptate, îi mângâie botul de cerb, iar

atingerea ei avu darul să-l gâdile.

Zourazi-cerbul râse încetişor prin gura băiatului, în timp ce buza de sus a cerbului tremură, dezvelind ceva din albul dinţilor.

— De ce nu-ti scoţi mâinile din blana cerbului? spuse deodată fata.

— Fiindcă... fiindcă dacă aş face asta am putea muri. Şi eu, şi cerbul. Dar nici măcar nu-i treaba ta! Mai bine spune-mi ce cauţi prin pădure. Pe-aici sunt lupi. Şi râşi. Şi-or fi şi cete de tâlhari.

După ce încheie, Zourazi pricepu că reuşise cumva să se sperie singur căci inima cerbului începu să bată din ce în ce mai tare.

— Ba să ştii că nu mi-i frică nici de lupi şi nici de râşi! spuse fata. Iară de tâlhari am reuşit să scap fugind din Giradrigas. Au atacat cetatea, ieri, în zori... Mi-au omorât uncheşii cu care venisem la târg să vindem pietre vii... Au ucis tot ce le-a stat în cale! Doar pe copii i-au lăsat în viaţă şi, poate, pe cei din mahalale. Îi cruţaseră până să-mi iau eu tălpăşiţa... Dară să ştii că erau şi oameni buni pe-acolo, care m-au ascuns şi m-au făcut pierdută atunci când vrăjitorul chel cobora norii în curtea cetăţii...

— Un vrăjitor chel?

— Aşa cum zic! Un vrăjitor chel şi-un dinţos cu faţă de broască, o urâţenie cum n-am mai văzut... Ei erau în fruntea unei gloate de copii cu ochii goi şi cu minţile furate...

— Armata Orfanilor...

— Armata nu-vreau-s-o-ştiu! Şi zic asa: du-mă la Karsa, acolo unde mi-i neamul! Şi ţi-oi da toate nestematele din cufăr şi-altele fără număr ţi-or da mămuca şi tătuca, să-ţi împodobeşti cu ele blana cerbului ori ce-ai mai vrea! Zi: te învoieşti ori ba?

Nedelia

Ceva îi scăpase din vedere, fără doar şi poate. Poate un cuvânt nerostit în limbile străvechi ori poate, pur şi simplu, lacrimile lui Haiganu avuseseră în ele mai multă putere decât crezuse. Mai multă viaţă. Ori mai multă otravă.

În ultimele zile, tristeţea Didei se adâncise. Nu era chip să fii pe pace cu ea, nu era cuvânt care să o îmbuneze, nu era mângâiere care să-i aline durerea nerostită. Cu toate puterile ei, cu tot ce sădise în ea Neris atunci când îi dăduse viaţă, Nedelia nu reuşea să o facă pe Dida să părăsească colţul de cameră în care-şi făcuse culcuş îndesând câteva pleduri şi o mână de paie.

De dimineaţă, lucrurile se înrăutăţiseră. Nedelia coborâse la ea cu o strachină în care adunase câteva turte şi o mână de bureţi copţi pe plită, însă Dida le aruncase prin toată odaia – o ploaie de ciuperci şi bucăţi de pâine.

— Lasă-mă-n pace! ţipase, iar Nedelia văzu în ochii ei o sclipire neobişnuită, apoi sclipirea se transformă într-un abur alb care se risipi în întuneric.

Nedelia se apucă apoi să adune cioburile străchinii şi bucăţile de mâncare de pe jos, iar în tot timpul ăsta o auzi pe Dida plângând în colţul său întunecat.

— Aş putea să te ajut... făcu Nedelia, iar ceea ce urmă avea să depăşească orice închipuire.

Două raze albe porniră din ochii Didei şi secerară întunericul, despicând în calea lor un scaun şi cufărul în care Nedelia ţinea adunate câteva straie de duminică.

— Lasă-mă-n pace! făcu din nou Dida, ridicându-se şi împrăştiind cu piciorul culcuşul de paie şi pleduri. Şi-apoi, cine eşti tu, babo? Cine eşti tu să-mi ţii mie socoteală? Cine eşti de mă scoli din morţi şi nu-mi dai voie să trăiesc? Cine sunteţi voi, toţi adunaţii ăştia care ne hotărâţi vieţile? Mmm? Cine sunteţi? Dekibalos şi vrăjitorul său care mi-au luat libertatea şi minţile ori tu şi monstrul ăla cu un singur ochi îmi sunteţi totuna! Cine sunteţi voi? E plină lumea de dihănii şi oamenii nu-şi mai găsesc loc! Iar dacă mă adun şi

eu într-un colţişor, trebuie să vină vreunul dintre voi şi să-mi strice liniştea! „Aş putea să te ajut... aş putea să te ajut!” Nu! Nu mă poţi ajuta! Poftim! Iar acum poţi să mori!

Ochii fetei fumegau, iar în cameră pluteau fulgi albi de cenuşă.

Nedelia rămase o vreme în genunchi strângând într-o mână o bucată zemoasă de ciupercă, iar în cealaltă câteva cioburi care-o nţepară într-un târziu în palmă, trezind-o din năucire. Dida trecuse deja pe lângă ea şi ieşise din casă trântind uşa.

— Mare Neris! făcu Nedelia scuipându-şi în sân, în timp ce o picătură de sânge ieşi la lumină prin mica tăietură din palma ei, pentru ca apoi să intre îndărăt asemeni unui şoricel speriat în ascunzătoare.

Haiganu

... *Nicio urmă de umbră n-a mai rămas...*
... Şi nopţile toate s-au pitit pe după soare...
... Iar de-arfi să vină Ceilalţi, noi ce ne-am face?...

Când a ajuns în Giradrigas, dincolo de zidurile cetăţii, mai aşteptau doar cadavrele înnegrite de foc şi de fum. Şi corbii. Ca nişte cârpe întunecate aruncate peste movilele de carne neagră. Armata aceea tăcută plecase deja, plănuind să ucidă în altă parte. Haiganu îşi trimisese ochiul în urma ei şi îl văzuse pe Dekibalos, ale cărui gânduri şi cuvinte săreau prin Fluviul Şoaptelor ca nişte peşti ucigaşi, cum îşi răcneşte poruncile din şaua unui armăsar uriaş. Avea să atace Sindul şi-apoi să nimicească tot ce i s-ar fi ivit în cale până în miazănoapte. Prea mici şi nepregătite, garnizoanele din Sind, Dilzos şi Iurazos aveau să fie o pradă uşoară pentru cohorta sa tăcută şi înfometată. Haiganu privi în zilele ce încă n-au venit şi pricepu cât de lesne ar fi picat toate cetăţile din apropiere şi cum, în scurt timp, Dekibalos avea

să pângărească până şi muntele Korganon. Apoi, căţărat pe ruinele templului din Giradrigas, Haiganu privi în zilele ce-au fost şi urmări trecând prin târg fetiţa-încă-vie. În forfota oraşului, printre spirite trecute deja la Heros ori îngrămădite în corpurile ce slujeau acum în armata lui Dekibalos, fetiţa-încă-vie păşea ducând în spate un cufăr cu pietre vii, extrase din minele din Karsa. Urma spiritului ei îl călăuzi pe Haiganu prin tot carnagiul ce avusese loc în cetate, apoi printre fustele largi ale unei croitorese sub care se ascunsese, apoi prin şanţuri, pe sub leşuri, prin tufişuri şi prin pădure, până ce se speriase de un cerb ce purta în spate un băiat.

„Hei! Cine-i acolo?" întrebase băiatul din spatele cerbului. Sau cerbul. Sau cerbul-băiat. Cerbul-Zourazi. Zourazi.

— Zourazi! strigă deodată Haiganu, iar corbii din jur se ridicară croncănind şi fluturând din aripi.

Apoi Haiganu goni pe urmele de ieri ale fetiţei.

„Cum te cheamă?" o întrebase, la un moment dat, Zourazi-cerbul, iar ochiul lui Haiganu se rătăci printre zilele ce încă n-au venit şi zilele ce-au fost.

— Nu! Nu au murit, nu or să moară! spuse Haiganu.

Zourazi-cerbul

— Păi... făcu fetiţa.

— Păi niciun „păi".Te-am întrebat cum te cheamă! spuse Zourazi.

— Păi! Aşa mă cheamă... Păi!

Zourazi-cerbul râse zgomotos prin gura băiatului, în timp ce gura cerbului muşcă din mustăţile de iarbă nouă ce se iţiseră printre frunzele veştede şi umede de anul trecut. Apoi Zourazi-cerbul se tolăni şi o rugă pe fetiţa de pitic să-i spună cât de rău arată rana de la piciorul din spate.

— M-am luptat cu un lup pe vremea în care eram doar

cerb, îi spuse băiatul, iar inimile îi bătură mai tare când îşi aminti.

Nu fusese chiar o luptă. Lupul îi ieşise în faţă, el s-a opintit, s-a întors şi a fugit. A gonit prin pădure în neştire o vreme, apoi, obosit, s-a uitat în urmă. Lupul nu era nicăieri, însă piciorul îi sângera. Când anume fusese muşcat nu-şi putea aminti.

— Uite, zise fata deschizându-şi cufărul pe care şi-l dăduse jos din spate. Mă laşi să te împodobesc?

— Să mă ce?

— Să te împodobesc. Cu pietre vii. Voiam să le vindem în Giradrigas, însă acum nu mai contează. Nici nu ştiu dacă mai ajung acasă, aşa că ţi le dăruiesc de acum.

— Cum adică pietre vii?

— Păi... Cei din neamul meu scobesc în munte după cele mai frumoase pietre, ştii? Noi învăţăm de mici să ascultăm piatra, să vorbim cu ea, să-i citim secretele şi ţesătura. În măduva de nestemate a muntelui sunt pietre vii, pietre mai bătrâne decât pământul pe care trăim, pietre care au călătorit prin cer şi prin apă şi care adună în ele cunoştinţele unor neamuri din alte timpuri şi de pe alte tărâmuri. Dac-ar şti cineva să tălmăcească ce spun pietrele astea, se zice că ar putea stăpâni lumea. Noi însă le lipim aşa, pe piele, iar ele se lipesc de noi. Ne apără de boli şi de frici, sunt bune pentru femeile fără lapte să-şi hrănească plozii ori pentru băieţii ce se pregătesc de însurătoare... Mă rog... aşa se zice. Mie îmi plac, fiindcă se lipesc de piele, de păr, de oriunde, şi arată frumos. Hai... hai să te împodobesc.

Zourazi-cerbul privi prin toţi cei patru ochi ai săi la pietrele colorate din mâinile copilei de pitic. Păi îi lipi un cristal mare pe fruntea sa de cerb, apoi îi împodobi coarnele şi blana de pe gât. Se urcă apoi în spatele lui şi-i atinse pentru prima oară trupul său de om, iar lui Zourazi-cerbul i se făcu pielea ca de găină şi simţi furnicături în degetele din mâinile sale de om înfipte în spatele său de cerb.

— Îmi dai mie păpuşa asta? îl întrebă deodată fetiţa.

— Păpuşa? Ce păpuşă?

— Păpuşa asta, îi spuse fetiţa şi, într-adevăr, Zourazi-cerbul văzu o mică făptură din cârpă şi paie, murdară de sânge şi noroi, prinsă în blana sa.

— Sigur, poţi să o iei, zise el. Gata, hai să mergem, făcu apoi.

Păi se dădu jos de pe el, apoi făcu câţiva paşi cu spatele, privindu-l.

— Îţi stă foarte bine aşa, murmură ea, apoi se apucă să dezlipească fire de păr de pe noua ei jucărie.

Zourazi-cerbul se ridică în picioare. Câteva raze de soare, strecurate printre crengile copacilor, se jucară în pietrele lipite pe coarnele sale.

Capitolul 12

Tristeţea zeilor

Haiganu

... *Încearcă să urci măcar unde coboară zeii...*
... Au căzut bucăţi de stele...
... Nu mânca oameni!Au oase!...

Se gândise la Gebeleizis, tatăl său. La faptul că n-avea să-l mai vadă niciodată şi că, probabil, zăcea întemniţat, asemeni lui, într-o lume întunecată. Gândul nu-l ajută, însă, cu nimic. Ochiul său rămase uscat şi doar furia din el prinse a se înfierbânta. Haiganu privi apoi în „până-la-capăt”, dincolo de toate zilele ce vor veni, acolo unde domneşte neantul, acolo unde nici oameni şi nici zei nu mai sunt. Timpul e gata acolo, pământul şi lumea şi toate se opresc, iar Haiganu scrută nimicul acela, sperând ca asta să-l întristeze aşa cum se întâmplase întâia oară. Şi, ca atunci, să-i scape o lacrimă pe care să o lase acum să cadă în ochii băiatului.

Grăbise întreaga zi încercând să-i ajungă şi nu se oprise nici când noaptea se aruncase peste lume, ca o pasăre de pradă. Iar când, în sfârşit, dăduse de ei, fetiţa îl atacase cu un băţ, în vreme ce Zourazi-cerbul goni o vreme, băiatul fiind prea buimac pentru a struni frica animalului.

—Zourazi! strigase după el Haiganu, în vreme ce cu o mână se apăra de loviturile fetiţei pitic.

—Îl ştii? făcu ea către Zourazi-cerbul atunci când acesta reuşi să strunească spaima animalului şi să se întoarcă, iar băiatul dădu din cap, deşi părea că nu era cu adevărat sigur că ştie pe cine are în faţă.

—Haiganu? şopti în cele din urmă Zourazi, iar cerbul îşi mişcă la rândul său buzele de parcă ar fi încercat să

vorbească.

După ce fetiţa îl întrebase de zeci de ori dacă era cu adevărat zeu şi dacă putea vedea prin ochiul său atât de mare, stătură o vreme în jurul focului fără să-şi spună nimic, timp în care Haiganu refăcu în minte câteva din zilele ce au trecut şi câteva din cele ce aveau să vină. Ar fi trebuit, poate, să plece în urmărirea lui Dekibalos şi a armatei sale ce avea curând să atace Sindul. Să încerce să curme suferinţa a mii de oameni ce urmau să fie mâncaţi ori ridicaţi în fiare de Armata Orfanilor. Haiganu îşi spunea că renunţase la asta pentru Zourazi, pentru grozăvia în care se transformase. Un om amestecat cu un cerb... Şi pentru câteva speranţe pe care Haiganu şi le pusese în singurul om pe care-l ştia că poate vedea Fluviul Şoaptelor asemeni lui. Ceva, însă, şoptea în el că mai era un lucru pentru care a ales să-i urmărească pe Zourazi şi pe fetiţa-încă-vie, lăsând pe mâna lui Dekibalos soarta mulţimilor de oameni.

„Vrei să se facă linişte, Haiganu”, şopti în el gândul cel rău, apoi dispăru ca un peşte răpitor în Fluviul Şoaptelor, amestecându-se cu alte nenumărate gânduri.

Haiganu tresări un pic, apoi atinse cu mâna blana lui Zourazi-cerbul şi văzu mai departe, în carnea de sub ea, cum sângele-viu umblă prin trup.

— După ce Neris a făcut lumea asta şi a plămădit şi primii oameni, ne-a adunat pe toţi, apoi a luat din sângele nostru pentru a alege dintre ei pe unii anume, le spusese deodată Haiganu, în timp ce focul trosnea molcom, aruncând văpăi de lumină pe faţa micuţei Păi.

Ţinând în braţe o mică păpuşă de cârpă, fetiţa stătea culcuşită lângă Zourazi-cerbul şi deschise ochii mari când îl auzise vorbind.

— Neris gândea că oamenii aceştia vor conduce lumea având puterea să aducă în ea câte ceva din lumina zeilor. Visa la o lume perfectă care să supravieţuiască... să existe chiar şi-atunci când zeii n-or mai fi.

— Să nu mai fie zeii? Păi ce vorbe-s astea? se încruntă

deodată fetiţa de pitic, ridicându-se în capul oaselor, iar Zourazi-cerbul îşi mişcă ambele capete de parcă ar fi încercat să gonească un roi de muşte sâcâitoare.

— Oare cum să vă spun? La un moment dat se termină toate. Tot! Nu vor mai fi nici zei, nici soare, nimic...

— Păi...

— Iar Neris ne-a spus că poate face o lume în care să ne adăpostim cu toţii. O lume care nu va ajunge la capăt. O lume în care apa va da viaţă şi putere la nesfârşit. O lume care continuă. Lumea asta... Şi a făcut fiinţe care se nasc, trăiesc o vreme, apoi se sting pentru ca altele să le ia locul. Spiritele lor să plece apoi la Heros ca să-i dea putere şi să crească apele lui Neris cu care lumea să rodească din nou. Şi tot aşa, la nesfârşit. Şi-am dat din sângele nostru pentru un soi de oameni care să răspundă dorinţelor noastre. Creaturi care să conducă lumea... Voi îi numiţi vrăjitori... Sângele nostru curge prin vinele lor.

— Deci nu aţi scuipat în sângele vrăjitorilor, aşa cum spunea Dekibalos...

— Nu, băiete. Nu am scuipat. E aşa cum îţi spun: sângele nostru curge în sângele unor oameni. Atâta doar că nu a fost cum am crezut că o să fie. Nu s-au dovedit ascultători. Dar ceea ce ne-a întristat cu adevărat a fost faptul că... Uite ce e... Mai bine nu vă spun.

— Păi...

— Hei! Nu se poate să faci una ca asta. Hai, spune-ne, te rugăm!

— Ceea ce ne-a întristat cu adevărat a fost faptul că toată truda lui Neris nu a ajutat la nimic. Unii au crezut chiar că Neris ne-a păcălit.

— Cum să nu ajute la nimic? Păi lumea există... Noi trăim... Păi?

— Şi chiar dacă mai sunt şi lucruri urâte, uite, putem sta de vorbă la foc, noaptea în pădure... Ceea ce nu e de colea, murmură Zourazi, iar Haiganu gândi o clipă că băiatul-cerb îl ia în zeflemea.

„Pleistoros s-ar prăpădi de râs dacă ar vedea ce am ajuns. Un zeu care se destăinuie unor pui de oameni.”

— Nu-i vorba despre voi, copii. Pe noi... pe noi, truda lui Neris nu ne-a ajutat la nimic. Neantul este tot acolo. Lucrurile se vor sfârşi. Vom dispărea.

Păi începu să plângă încetişor.

— Murim? O să murim?

Haiganu pufni în râs. Şi râse singur, cu poftă. Pentru prima oară după multă, multă vreme. După veacuri întregi.

— Nu, bleguţo! Nu acum. Adică... Cum să-ţi zic? Or să moară generaţii de oameni, copiii copiilor copiilor voştri vor fi ajuns demult la Heros când lumea se va sfârşi.

— Spuneai ceva de sânge, făcu deodată Zourazi, de parcă ar fi ştiut că Haiganu începuse să vorbească gândindu-se la sângele lui.

— Da... sângele. Când ne-am dat seama că Neris s-a căznit degeaba, mulţi am plecat. Ne-am împrăştiat care încotro...

— Păi... Încotro?

— N-ai să înţelegi... Să zicem... În stele, bine? Ne-am împrăştiat în stele.

— Ce frumos...

— Eu însumi nu am mai ştiut de oameni până ce am fost aruncat aici.

— Ce e cu sângele?

— Unii dintre noi au continuat o vreme munca lui Neris şi s-au îngrijit după cum au ştiut de moştenirea lăsată de ea. Iar oamenii care-au primit sângele nostru au deprins arta vrăjilor şi au lăsat-o copiilor lor vorbind, la început, în numele zeilor de la care au învăţat meşteşugul. Apoi zeii au plecat cu toţii... Doar Heros îşi primeşte ofranda cu fiecare moarte de om, ceea ce-i creşte puterea şi-l face de neînvins.

— Păi... cine să-l învingă şi de ce?

— Eh... asta-i o altă poveste. Hai, culcaţi-vă! Mâine o să îngrijim de Zourazi.

Copiii tăcuseră ascultători, iar Haiganu învârtise cu un băţ în jăratec, stârnind scântei ce prinseră a se juca prin aer. Nestematele de pe cornele cerbului sclipiră la rândul lor.

— Haiganu! făcuse încet Zourazi, după o vreme.
— Mmm?
— În vinele mele, sângele cărui zeu curge?

Moroianu

Hanul din Răspântii nu mai era ce-a fost.

Moroianu se furişase prin spatele clădirii de îndată ce văzuse în faţă câţiva soldaţi care-şi schimbau caii obosiţi de drum cu alţii odihniţi şi bine hrăniţi, în timp ce doi câini dădeau din coadă pe lângă ei, sperând să primească ceva de mâncare. Zeci de dughene, bordeie şi tarabe apăruseră pe lângă han de când Moroianu nu-l mai văzuse. Un adevărat sătuc în care mişunau negustori, soldaţi, dar mai ales oameni mărunţi plecaţi de acasă să-şi vândă pietrele scoase din minele Karsei. Piticaniile erau însoţite de năimiţi tocmiţi să-i apere de tâlhari, de animale de pradă ori de alte necazuri. Ca să-i ocrotească de vrăji, piticii le lipiseră pe frunte pietre vii de culoare mov. Mergeau ţanţoşi, la doi paşi în faţa lor, împopoţonaţi în mătăsuri şi cu mâinile în sân.

Moroianu ura piticii. Cu toţii atât de încrezuţi, atât de lăudăroşi cu bogăţiile lor... Bogăţiile...

Când se lăsase noaptea, Moroianu îşi trase gluga pe cap şi intră în birt. Se opri în dreptul tejghelei şi ceru o cană de mied, o bucată de carne, o cameră şi o fată.

— Miedul şi carnea, acum, camera şi fata mai târziu, adăugă încet, fără să-şi ridice privirea din podea.

— Avem doar carne de pasăre, camere nu-s, iar fete găseşti în drum! Nu le primim în han fiindcă se lasă cu scandal... N-avem nici mied. Doar cidru!

— Păi, de ce?

— De mere!

Hangiţa era grasă, iar lui Moroianu nu-i plăcuse tonul ei.

Nu-i plăcea nici carnea de pasăre. Şi cidrul cu atât mai puţin. Fructe pătate şi viermănoase, tescuite şi lăsate la fermentat. Bleah! Moroianu aruncă în faţa femeii o coroană de aur bătută în Opiramus cu chipul primei regine - doar o mică parte din prada din Giradrigas ce-i atârna în pungile dosite sub pelerină. Moneda zăngăni o vreme până ce se linişti pe lemnul tocit al tejghelei, iar faţa femeii se lumină şi sânii părură că vor să-i iasă din corset.

—Poate că stăpânului i-ar plăcea un vin bun, zâmbi deodată hangiţa, scoţând de niciunde o carafă.

Lui Moroianu îi păru că femeia a rotunjit cuvintele într-un fel anume. Şi că a mai slăbit un pic.

„Noaptea, şi căprile-s frumoasse”, îi sâsâi un gând, ce îl făcu să chicotească.

—Sssă curgă vinul, dară! Şi fetele! Ssă curgă fetele! mai spuse el, aruncând încă două coroane pe tejghea şi-o mână-ntreagă de galbeni ordisieni care săriră prin toată încăperea.

Transpirată şi cu părul răvăşit, hangiţa îngenunche încercând să-i adune, iar Moroianu se aşeză în faţa ei şi scoase din buzunar o altă mână încărcată de galbeni şi coroane cărora le dădu drumul pe spinarea femeii, ameţită deja de tot aurul ce sclipea în jurul ei.

—Mura! Bera! Creaţo! *Să curgă fetele!* făcu ea deodată, iar Haiganu avu impresia că femeia grasă nechează, asa că râse în hohote.

Murmură câteva cuvinte pentru Heros şi, de îndată ce acestea îşi intrară în putere, pentru o clipă i se păru că timpul se opreşte şi că banii aruncaţi de el plutesc în aer. Şi în clipa aia, Moroianu avu timp să-şi arunce toate hainele, să bea o cană de vin, să iasă gol în frigul nopţii şi să râdă în stradă privind către Mura, Bera şi Creaţa înţepenite în graba lor către han. O pasăre de noapte împietrise la rândul ei în zbor, iar unul din câinii aciuaţi pe lângă han, speriat pesemne de graba târfelor, părea să plutească la două palme de pământ. Râzând, Moroianu avu timp să întoarcă

câinele cu picioarele în sus, apoi să intre, să desfacă rochia hangiţei şi să-şi frece trupul de ea până ce pofta îi trecu, să se îmbrace, să strângă toţi banii aruncaţi pe jos şi prin aer, să bea pe săturate, apoi să se aşeze fix în acelaşi loc, cu mâinile în sân şi să zăbovească până ce puterea cuvintelor se va fi stins.

Clipa-lui-Heros trecu.

Aflată la picioarele lui, pe jumătate dezbrăcată, hangiţa ridică uimită privirea, apoi, când văzu globul de flăcări pe care Moroianu îl ţinea în palmă, mirarea i se preschimbă în groază.

Mura, Bera şi Creaţa dădură buzna în han, amuzate de câinele care se rostogolise în faţa lor.

A doua zi, când îşi aminti ceea ce urmase, Moroianu simţi c-ar vrea să o ia de la capăt. Atâta doar că nu era cu putinţă. Gândi că se aprinsese un pic cam tare, motiv pentru care, probabil, hanul fumega încă. În rugul său, mustea friptură în sos de cidru. Friptură de Mura, de Bera şi de Creaţă. Friptură de slugi, de oameni mărunţi, de năimiţi somnoroşi şi de cai. Şi, desigur, friptură grasă, de hangiţă.

Moroianu chicoti din nou. Până la urmă, nu a fost nevoie să mănânce carne de pasăre.

Toţi banii erau la locul lor acum, iar într-un săculeţ avea şi câteva pietre vii culese de pe frunţile coapte ale năimiţilor ce-i însoţiseră pe cei mărunţi. Îi însoţiseră până la Heros.

— Eh, abia acum pot să zic şi eu că vremea dezgheţului a venit!

PARTEA A III-A

Capitolul 13

În genunchi

Zourazi

După ce prima lacrimă a lui Haiganu i-a picurat în ochi, a crezut că se va ridica şi că va fugi prin pădure şi, cumva, chiar a făcut asta. A alergat, iar cerbul său a alergat pe lângă el, pe sub el, prin el, s-au întrecut amândoi gonind printre copaci, prin copaci, prin trunchiurile şi frunzele lor, a gonit prin păsările zburlite în cuiburi şi prin animalele ascunse în scorburi, a gonit până dincolo de lizieră, printr-un sat, prin casele unor oameni, a alergat speriat printr-o femeie care se îmbăia şi printr-un bătrân care murea singur, a gonit prin micul lac din capătul satului, prin bărcile ce pluteau la mal şi prin peştii dolofani ce pândeau în mâlul de pe fundul apei, a gonit prin nisip şi prin pietre, apoi a clipit din nou şi s-a trezit de unde plecase, sub mâinile lui Haiganu şi sub ochiul gigantic în care lui Zourazi i se oglindea chipul cu părul cifulit şi ochii căscaţi ca două guri albastre.

Zourazi gemu şi, sub el, cerbul său gemu asemeni lui.

Înainte ca prima lacrimă să-i pornească din ochi, Haiganu îi ceruse lui Zourazi să rostească odată cu el cuvinte vechi din limba zeilor şi a primilor vrăjitori. Şi, sub puterea cuvintelor, toate lucrurile începură să strălucească în timpul lung scurs până ce ochiul lui Haiganu prinse a se umezi. Sclipeau coarnele cerbului şi pietrele vii lipite pe ele, sclipeau copacii din preajmă şi aerul tot părea a sclipi de parcă şi-ar fi dorit să se aprindă şi să ardă.

Când lacrimile încetară, Haiganu îi ceru să-şi scoată mâinile din carnea cerbului.

— Eşti în siguranţă, Zourazi, îi spuse zeul, dar el ştia deja că nu va păţi nimic.

Ştia deja mii de lucruri în plus, ştia unde-i capătul pădurii, ştia ce este în satul de pe malul lacului, ştia chiar ce ar putea să se întâmple peste o zi dacă vor ajunge acolo, iar cerbul său ştia unde se ascund lupii dar şi poiana în care s-a adăpostit o ciută. Alergase până acolo după fiecare lacrimă scursă în ochii lui Zourazi pentru a se trezi după fiecare clipire aici, cu mâinile băiatului înfipte în carnea sa, cu spiritul omului înfipt în spiritului animalului. Iar Zourazi ştia ce ştie cerbul, doar că acum nu mai erau o singură fiinţă, ci două. Iar Zourazi ştiu că a venit vremea.

Mână Scurtă

— Repetă în faţa înaltului Consiliu ceea ce mi-ai spus între patru ochi, Priscus! îl îndemnă Tadal, încurajându-l din priviri.

Stând în genunchi, lui Mână Scurtă i se pusese un nod în gât şi-i venea să verse cele câteva nuci pe care apucase să le mănânce de dimineaţă. Spatele îl durea încă destul de rău, iar în piept simţea că are un stol de păsări care vor să zboare.

— Ascultăm, egumene, se auzi după un moment de linişte stânjenitoare vocea unuia dintre Înalţii Magi Imperiali.

De îndată ce intrase în sala tronurilor din Xantipor, egumenului Priscus, zis şi Mână Scurtă, i se tăiase respiraţia. Prin ferestrele domului, lumina se cernea în curcubee şi se scurgea în perdele colorate pe iarba albă în care se odihneau zeci de păuni.

În spatele fiecăruia din cele cinci tronuri, în care şedeau Magii, se aflau statuile părinţilor Ordisiei. Se spunea că pentru a fi construite, în vremea de început a marelui Imperiu, fusese adusă piatră sfântă tocmai de la Korganon

şi că sute de oameni şi-au dat viaţa pentru a căra şi apăra cele cinci bucăţi de marmură vie prin Calsa Merza. Şi că tot de atunci e şi ura pe care oamenii liberi ce colindă stepa o au faţă de imperiu.

Oamenii liberi... Când îşi făceau apariţia călărindu-şi antilopele de fistic, copiii din Giradrigas obişnuiau să se adune în jurul lor ca la bâlci. Oamenii liberi nu treceau niciodată dincolo de zidurile cetăţii. Se opreau în pieţele mărginaşe, îşi vindeau marfa, îndeosebi bijuterii furate ori covoare împletite de femeile lor, îşi cumpărau arme şi provizii, apoi plecau. „Cândva or să pice toate zidurile”, îi şoptise odată un om liber, după ce Mână Scurtă insistase în zadar să-l invite la masă în vila sa din interiorul cetăţii explicându-i că este în siguranţă dincolo de zidurile oraşului. Priscus şi-ar fi dorit să încheie o înţelegere cu oamenii liberi, de la care să cumpere întreaga lor marfă pe care să o vândă mai apoi chiar el. „Nu, Priscus. N-avem a pune la cale nicio tocmeală. Ar însemna să mă oblig să fac ceva pentru tine. Eu vând cui vreau, Priscus, şi cumpăr de la cine vreau. Mă urc în şa şi plec mai departe. Astăzi aici, mâine în altă parte, după cum mă poartă gândurile”, îi spusese bărbatul. Altădată, pe când îl ademenise să bea împreună o carafă de mied, tot nădăjduind să nu-i mai vadă marfa întinsă în talciocurile din mahala, Priscus se alesese cu o scurtă lecţie de istorie. „Antilopele străbunilor mei traversau pământul... Triburile lor plecau de la Korganon, colindau stepa, ocoleau munţii, coborau la mare către apus, urcau pe malul unui fluviu până la marile lacuri şi la marile mlaştini ce le înconjoară, apoi ajungeau departe, în miazănoapte, în ţinuturile reci, călătoreau prin gheţuri, prin deserturi şi câmpii întinse din zări îndepărtate, apoi reveneau în stepă şi se întorceau la Korganon cu o nouă generaţie. Iar Imperiul ce a făcut? Nu numai că a ciopârţit muntele sfânt şi a furat piatra. I-a tocmit apoi pe cei mărunţi să dea pietrei chipurile celor ce au ridicat Brâul-de-piatră. Cei care ridică ziduri mărunţesc lumea, înţelegi Priscus? Imperiul a ridicat ziduri şi a strâmtat zările, pricepi? Ne-au silit să rămânem aici, ne-au închis vechile drumuri. Dar cândva or să pice

toate zidurile, să ştii”, îi făgăduise din nou străinul, apoi îi mulţumise pentru mied, îşi încălecase antilopa şi plecase.

Borus, Dierna, Ordiseus, Roigos şi Tiatrus. Chipurile primilor părinţi tăiate în marmură vie de Korganon de către meşteşugari din Karsa tocmiţi de primii Magi Imperiali. Mână Scurtă privea acum pentru întâia oară statuile şi-i părea că acestea respiră şi că-l privesc. Deasupra lor, mult mai sus, sub domul uriaş plutea o ceaţă lăptoasă şi zburau păsări mici, colorate.

— Dacă nu are nimic de spus, poate că o zi de temniţă i-ar rândui minţile, se auzi deodată, iar Priscus simţi din nou că-i amorţeşte mâna lui nefiresc de mică. Si că-i tremură ca o nuia.

— Prea Luminaţilor, începu Priscus, apoi îşi drese glasul care-i tremura în acelaşi fel ca mâna. Oraşul Giradrigas a fost atacat.

— E multă vreme de când nu s-a mai consemnat vreun raid din partea barbarilor din Calsa Merza, spuse unul dintre Magi. Există şi o învoială de pace, pare-mi-se. Din câte ştiu, Giradrigas e un oraş pe care tâlharii îl iubesc. Bătrânul Tanaam a ştiut ce-şi doresc oamenii şi le-a făcut tuturor pe plac. Le-a ţinut pe toate în balanţă, aşa cum i s-a cerut. Nu înţeleg cum de... Şi-apoi... de ce nu-i chiar Tanaam aici? Să ne spună el!

— Hai să auzim ce spune egumenul, făcu Magul din dreptul statuii Diernei, apoi se uită către el: Vorbeşte mai departe, egumene!

—Înaltul Preot Tanaam a... a murit, murmură Mână Scurtă, iar vocea lui păru un sughiţ.

Dincolo de magi, de tronurile lor şi de statuile întâilor părinţi, se zăreau pereţii domului pe care erau scobite basoreliefuri cu chipurile zeilor. Lui Priscus îi părea că toată lumea îl priveşte. Tadal, magii, statuile gigantice din spatele lor, dar, mai cu seamă, zeii aceia ieşiţi din pereţi pe jumătate. Dintre toţi, Heros era cel mai înfiorător. Pentru o clipă chiar, lui Mână Scurtă îi păru că zeul îi vorbeşte. „Tu l-ai trimis la mine, Priscus! Monştrii ăia au terminat doar ceea

ce tu ai început! L-ai omorât pe Tanaam, Priscus! Tu l-ai trimis la mine!”

— Nu l-am omorât eu, se tângui, în şoaptă, Mână Scurtă.

— Ce spui, acolo, egumene? se răsti unul dintre Magii Imperiali.

— Vorbeşte mai tare, îl auzi şoptind pe Tadal, undeva în dreapta sa.

Tadal îl vizitase de câteva ori la Giradrigas. Avea în grijă cele trei oraşe-stat de pe malurile Upa Girei, aşa că, de fiecare dată când Xantiporul avea vreun mesaj de transmis, Tadal îşi încăleca grifonul şi zbura către Praus, Giradrigas ori Sind. Aşa ajunsese să-l cunoască pe Mână Scurtă, iar între ei se legase un fel de... prietenie. Prietenie meşteşugită cu daruri, mied şi vorbe frumoase. Priscus îl îndestula cu bani şi bijuterii luate de la Dekibalos şi de la clanurile din mahalale ori cumpărate pe nimica toată de la oamenii liberi, iar Tadal îi făgăduise că se va îngriji ca după moartea bătrânului Tanaam să primească în grijă templul din Giradrigas.

Vremurile acelea îi păreau atât de îndepărtate acum...

Cu două zile în urmă, când a ajuns aproape de Brâul de Piatră, Mână Scurtă i-a poruncit lui Ghilmax să coboare pe pământ, iar grifonul, obosit până peste măsură, s-a bucurat să-şi odihnească bătrânele aripi. Apoi, de sub pelerină, Mână Scurtă şi-a scos pumnalul pe care l-a înfipt rapid în gâtul lui Ghilmax, exact în căuşul în care, în mod normal, intra capătul luminos al Toiagului învăţăturii. Îşi imaginase, poate, că animalul va muri pe loc, însă Ghilmax a ţipat atât de tare şi atât de ascuţit, încât Priscus a crezut că-i vor sângera urechile, apoi s-a ridicat bătând din aripi şi, brusc, a făcut un salt care l-a aruncat pe Mână Scurtă din şa. Egumenul a căzut pe spate şi a rămas nemişcat privind cum grifonul se ridica din ce în ce mai sus. „Mori, Ghilmax! Te rog să mori!”, îi ceruse, în gând, Mână Scurtă, îngrozit de gândul că, odată citite de Imperiu, amintirile lui Ghilmax l-ar fi putut trăda. Dar animalul a continuat să se înalţe în cercuri largi, apoi s-a făcut nevăzut.

Mână Scurtă a zăcut întins pe spate vreme îndelungată, aproape convins că nu va mai putea merge, însă, pe măsură ce s-a înserat şi aerul a prins a se răci, şi-a luat inima în dinţi şi s-a ridicat icnind. Apoi, şchiopătând, a apucat-o spre Brâul de piatră. De sus, din şaua lui Ghilmax, zidul ce separa Ordisia de restul lumii îi păruse mai aproape, dar i-a luat întreaga noapte să ajungă la poalele lui. Apoi a mai zăbovit acolo o vreme, sleit de puteri, până ce l-a văzut cineva.

În templul din Sura Diza, a cerut să fie dus de îndată la Tadal din Xantipor, iar înaltul Preot s-a oferit să-l ducă chiar el cu propriul grifon.

— Vorbeşte, Priscus! Spune ceva! şopti din nou, Tadal, lângă el.

— Prea Luminaţilor, reîncepu Mână Scurtă. Ceea ce ne-a atacat la Giradrigas nu a fost o mână de barbari, n-au fost nici bandele de tâlhari ascunşi în păduri. Ci sute de creaturi însufleţite de puterile vreunui vrăjitor nebun. Sute de copii transformaţi în fiare.

— Copii?

— Copii, Prea Luminate! Copii cu minţile scoase, ageri, puternici şi neînfricaţi. Au ucis tot ce-au întâlnit în cale. Nu cred să mai fi rămas ceva în picioare din Giradrigas... Pe moarte, Înaltul Părinte Tanaam m-a îndemnat să-i iau grifonul şi să vin în faţa Luminăţiilor voastre. „Trebuie să se afle ce au făcut!” au fost ultimile sale cuvinte.

— Prea bine, egumene. Mai departe, povesteşte-i totul, în amănunt, lui Tadal. El o să completeze mărturiile, apoi o să vedem ce e de făcut. Mergeţi acum! spuse unul dintre magi.

Mână Scurtă privi către Tadal care îi arătă, din priviri, ieşirea. Priscus se ridică cu greu, apoi îşi duse mâna la piept şi pipăi broderia metalică de pe Toiagul învăţăturii ascuns sub pelerină. Trecu într-o clipă peste toate amintirile grifonilor şi ale înalţilor Preoţi pe care şi le vărsase în minte în timpul zborului cu Ghilmax. Învăţase atât de multe lucruri într-un timp atât de scurt... Dar cel mai mult îi plăcea că

învăţase să mintă.

În spatele său, pe un perete, chipul lui Heros păru că se încruntă atunci când Priscus privi în urmă. „Eşti un mincinos, egumene! Un mincinos ucigaş!”.

Un păun albastru îşi înălţă capul din iarba albă.

Apoi, fără ca Priscus să vadă, păunul şi iarba dispărură, la fel şi basoreliefurile de pe pereţi. Rămaseră doar magii, tronurile lor de piatră şi statuile părinţilor Ordisiei. Prin vitralii, lumina cădea mohorâtă şi rece.

Capitolul 14

Lumini şi umbre

Haiganu

... *Nu încleşta pumnii dacă nu vrei să lupţi...*
... Cele mai puternice otrăvuri au gust dulce...
... Lasă ouă în cuib dacă vrei
să mănânci carne de pasăre...

Se vindecau rapid rănile cerbului. Animalul fornăia des, scoţând aburi pe nas şi scutura din cap de parcă încerca să alunge un gând urât. Mergea alături de ei prin pădure şi deseori îl privea pe Zourazi ca şi când şi-ar fi dorit să-l întrebe ceva. Apoi fornăia din nou şi scutura din cap nemulţumit.

La început a vrut să-l gonească, însă cerbul s-a încăpăţânat să-i urmeze.

După cum le ceruse micuţa Păi, mergeau către Karsa, oraşul celor mărunţi.

— Tătuca va fi tare bucuros să mă ştie în viaţă, le spusese Păi. Va fi un ospăţ cum n-a mai fost. Cu cântăreţi aduşi din Xantipor! Şi bucate pe alese, cărnuri şi rădăcini gătite după pofta orişicui. Nu e loc mai frumos decât Karsa, să vedeţi!

Copila aproape că vorbea singură. Zourazi părea să n-o asculte, iar Haiganu era preocupat mai cu seamă să refacă în minte zilele ce încă n-au venit, să scotocească în timp după alegeri bune. O umbră părea să amestece viitorul. Se lăsase ca o ceaţă întunecată peste zilele ce încă n-au venit.

—Nu o să intrăm în Karsa, îi răspunse într-un târziu, Haiganu. Unul ca mine nu e pe placul celor mărunţi după cum nici pe al oamenilor nu-i. Aşa că o să te lăsăm la poarta oraşului şi o să ne vedem de drum.

—Eu n-aş mai merge nicăieri, făcu deodată Zourazi, iar Haiganu încercă în zadar să urmărească gândurile băiatului în Fluviul Şoaptelor. Mergem până la Karsa fiindcă ţi-am promis, Păi. Dar apoi mi-aş dori să sfârşesc cu toate...

—Vorbeşti de nu pot înţelege, Zourazi! se oţărî fetiţa, scăpându-şi pe jos păpuşa. Mi-erai mai drag înainte să-ţi scoată Haiganu mâinile din cerb. Ce vorbe-s astea? Cum adică să sfârşeşti...

—Aşa cum zic. Să plec la Heros, pur şi simplu. Fiindcă toate-s în zadar. Când lacrimile lui Haiganu mi-au spălat ochii, am văzut până la capăt. Şi nu-i nimic, Păi... Nimic.

Fetiţa nu mai spuse nimic. O vreme se făcu că-şi curăţă păpuşa de noroi.

Şi lui Haiganu i-ar fi plăcut să poată spune ceva. Cumva îi era milă de Zourazi, deşi poate nu tocmai despre milă era vorba. Se regăsea cu totul în vorbele băiatului. Da, aşa gândea şi el. Că e-n zadar. Că vieţile tuturor gâzelor, animalelor, oamenilor ori zeilor sunt un lung şir de vieţi în zadar care duc către nimic. Către marele nimic.

Acum înţelese Haiganu că odată cu lacrimile sale, în Zourazi se strecurase şi altceva, ceva din puterile sale de zeu care punea stăpânire pe gândurile de om ale băiatului. Că Zourazi era cuprins cu totul de tristeţea zeilor, amarul cu care Haiganu se obişnuise să-şi ducă zilele.

„Ce ţi-am făcut, Zourazi?” se desprinse unul dintre gândurile lui Haiganu.

— Poate că era mai bine să mă laşi în pace, murmură băiatul, lângă el. Să mă laşi fără să ştiu toate astea, să mă laşi să-mi călăresc cerbul. Am fi ajuns la Karsa şi fără tine. Nu ţi-am cerut nimic... Am ajuns să cunosc într-o clipă mai mult decât apucă să înveţe magii într-o viaţă. Am nouă primăveri şi mă simt deja bătrân, Haiganu! Asta ai făcut cu lacrimile tale. M-ai îmbătrânit!

Deja nu mai murmura. Zourazi striga în pădure şi, în spatele lui, cerbul său părea să-l aprobe. Fornăia fără încetare şi-şi arăta dinţii de parcă ar fi fost lup.

Micuţa Păi nu mai înţelegea nimic. Încercă să-l apuce pe Zourazi de mâini, rugându-l să înceteze, dar băiatul se

descotorosi de ea dintr-o singură mişcare.

Haiganu continua să meargă fără să spună nimic, căutând în neştire în zilele ce aveau să vină. Totul era răvăşit şi în continuă schimbare, viitorul era răscolit ca o plajă de nisip peste care trece o armată de călăreţi. Nimic nu se aşeza locului. Acum vedea un tron din Xantipor ocupat de ceea ce părea a fi umbra lui Zourazi şi tot acum întreaga Ordisie era în flăcări, în vreme ce nimeni şi nimic nu părea să ştie că băiatul a existat vreodată. Acum vedea copiii lui Zourazi şi tot acum îl vedea pe Dekibalos lăudându-se că în cele din urmă l-a prins şi l-a ucis pe puiul de vrăjitor. „De n-ai fi fost în lumea-dintre-clipe, Zourazi, mi-ar fi fost atât de uşor...” făcu un gând de-al lui Haiganu. Îngrijorat că nu găseşte nimic mulţumitor, nicio cale sigură, ajunse să caute în viitorul micuţei Păi, dar umbra se întindea şi aici făcând zilele ce n-au venit de nedesluşit, apoi în cel al cerbului şi văzu animalul ucis câteva sute de primăveri mai târziu de un prinţ din Preida şi se întrebă cum de-i posibil. Apoi, când înţelese, înfiorat, scormoni în zilele ce au trecut încercând să se agaţe de ceva ce deja a fost, dacă nimic din ce avea să vină nu-i era de folos. Să găsească un rost. Un motiv care să-l facă pe Zourazi să dorească să trăiască. Ceva care să-i mişte spiritul, după cum el însusi era mânat de dorinţa răzbunării, de mânia ce-o nutrea pentru Pleistoros. Haiganu simţi o arsură sub frunte şi un abur fierbinte se ridică din ochiul său.

— Dacă ţi-aş spune că ştiu cine ţi-a omorât tatăl, Zourazi? Dacă ţi-aş spune cine ţi-a omorât tatăl şi mama, ce ai face, Zourazi?

În spatele lor, cerbul urlă ca o fiară, iar micuţa Păi apucă mâna lui Haiganu.

— Mi-e frig şi-am obosit, spuse ea, aşa că Haiganu o luă pe umeri.

În faţa lor, pădurea se apropia de sfârşit şi câteva case se iţeau dincolo de copaci legate de nori cu fuioare albe de fum.

Lângă Haiganu, Zourazi scrâşni din dinţi.

Dekibalos

În cele din urmă, reuşise să facă ordine.

Marşul către Sind ridica probleme mai mari decât îşi închipuise. Nu era puţin lucru să-şi ţină laolaltă Orfanii cu gloata adunată din Giradrigas. Nopţile erau cele mai grele, atunci când se găseau Orfani care să dea iama în tabăra oamenilor.

— De va fi nevoie, traversăm deşertul pentru tine, Dekibalos, îi spusese într-o dimineaţă unul dintre bărbaţii mai curajoşi dintre cei ce rânduiau lucrurile în tabăra oamenilor, îngenuncheat în cortul în care Dekibalos lua masa. Înfruntăm orice nevoi, după cum a fost profeţia, te-om ajuta să cucereşti orice castel şi ne-om arunca în braţele lui Heros cu gândul la tine. Dar, ştii, Măria Ta, femeile noastre se tem, chiar şi bărbaţii au prins a se teme. Unii îşi pierd credinţa şi vor să se întoarcă la Giradrigas...Te iubim, Dekibalos, şi nu punem preţ pe viaţa noastră, dară „copiii” tăi par a nu şti cine le este duşman... Când vine întunericul, se năpustesc peste noi şi cu greu reuşim să-i alungăm. Astă-noapte trei oameni ne-au pierit în luptă şi doi s-or prăpădi curând din cauza rănilor... Iertată-mi fie îndrăzneala, dar am putea mai cu seamă să ne dăm ultima suflare luptându-ne să cucerim Sindul, decât să murim sfâşiaţi pe drum, de cei alături de care vrem să trudim umăr la umăr.

Dekibalos l-a ascultat fără să spună nimic. O clipă i-a trecut prin cap să-i taie gâtul ca să iasă vorbele mai repede din el, dar s-a liniştit văzând că, în ciuda frigului, tânărul asudă făcând eforturi să isprăvească cât mai îndată.

— Ce profeţie? a mormăit Dekibalos.

— Profeţia... Profeţia că o să vii.

— Mmm... Spune-o! Mai spune o dată profeţia asta.

— Zicea aşa cum s-a-ntâmplat. Că o să vii în fruntea unei armate de copii şi că o să arzi oraşul din temelii ucigându-i pe cei ce ne ţin în jug. Şi că o să-i cruţi doar pe copii şi pe cei sărmani. Exact aşa cum s-a întâmplat... Sunt umilul tău

credincios, Dekibalos. Toţi suntem poporul tău şi te-om sluji până la capăt, până ce împărăţia ta fi-va în toată lumea, după cum zicea şi profeţia.

— Interesantă profeţie, băiete. Uite, bea o cană cu mied, făcu Dekibalos simţindu-se deodată mult mai bine dispus.

— Ia zi: cum te cheamă? adăugă apoi, turnând din carafă într-un pocal de argint bătut cu pietre roşii de Karsa, un mic giuvaier din prada adunată de la templul din Giradrigas.

— Rakatan mi-e numele, Măria Ta, răspunse tânărul, parcă uşurat deodată de o povară nevăzută.

— Spune-mi, Rakatan... Ce altceva mai zice profeţia?

— Zice... zice că nu-i om în Lumea Largă care să-i ţină piept Zeului osândit. Adică... Măriei Tale. Şi copiilor ce te înconjoară.

— Zeu osândit ai spus?

— Nu-i vina mea, Măria Ta. Aşa a zis profetul. Că ai fost alungat din ceruri şi că o să vii alături de copii să ne arăţi Calea. Da, da. Şi că o să te recunoaştem „dintr-o privire”, aşa a spus. „Zeul osândit e zeul vostru”, zice. „Urmaţi-l până la capătul lumii!” Dară Măria Ta ştie toate lucrurile astea, la ce-l mai necăjeşti pe nefericitul de mine?

Pe Dekibalos mai că-l pufnea râsul.

„Aşadar gloata mă crede zeu! Zeu! Sunt zeu!”

Ghilmax

Umbre. Fierul rece şi ascuţit înfipt în spate. Durerea. Sângele cald năclăit prin puf şi prin pene. Pământul văzut de sus. Amintirile lui Mână Scurtă, murdare şi lipicioase. Umbre.

„Să aveţi amintirile curate!” fuseseră îndemnaţi de când erau învăţăcei toţi Înalţii Preoţi, şi clipele acelea, înzecite, se refăceau în mintea lui Ghilmax, o dată şi încă o dată, prin ochii tuturor puilor de om ce apucaseră calea preoţiei şi

care, în final, ajunseseră să-l încalece atunci când primiseră în grijă templul din Giradrigas şi titlul de înalt Preot. „Tot ce trăiţi vor afla grifonii voştri şi, apoi, toţi preoţii ce vă vor urma! Viaţa unui Înalt Preot trebuie să fie o pildă pentru alţii”, li se spunea celor mici.

Umbre. Aripile din ce în ce mai grele lăsate să şadă pe un curent de aer. Lumea închisă şi deschisă de pleoapele bătrâne şi obosite. Umbre.

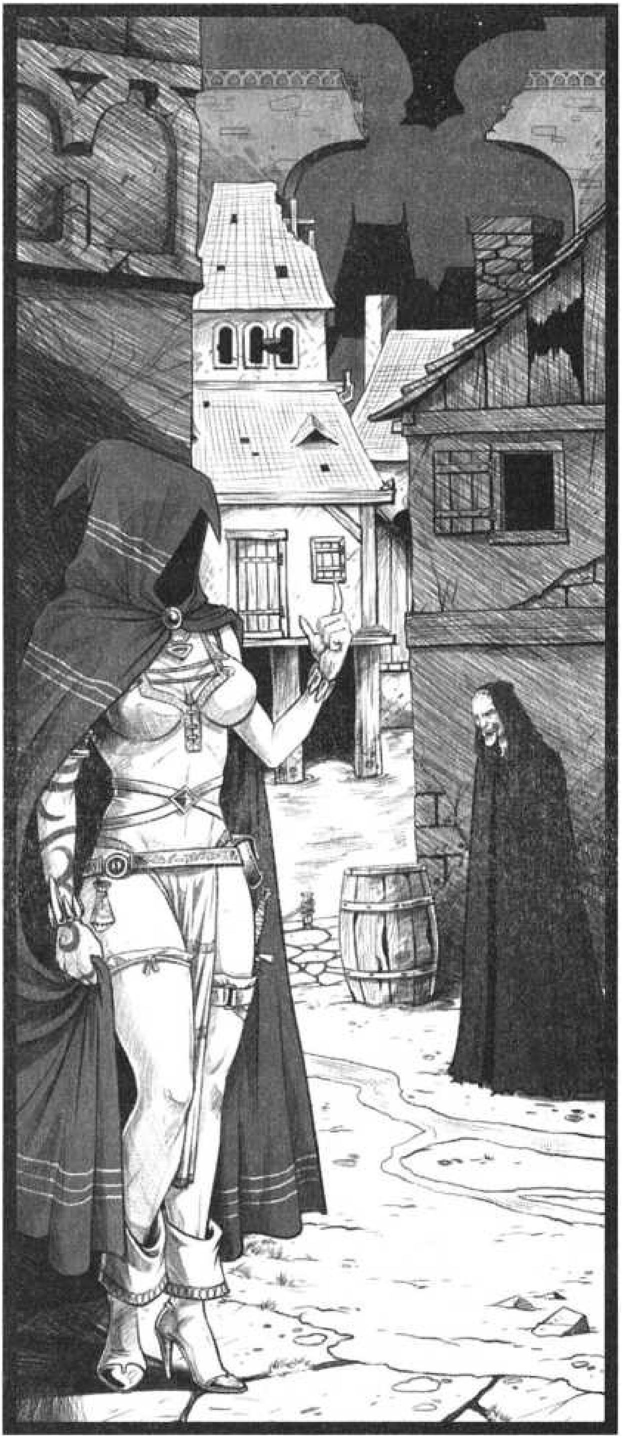
Ghilmax a înţeles repede că omul e schimbător. Cei mici creşteau şi, nu de puţine ori, înainte, dar şi după ce primeau Toiagul învăţăturii cu ajutorul căruia îşi vărsau amintirile în mintea grifonului, oamenii prindeau gust pentru toate bucuriile lumii oricât ar fi ele de neobişnuite. Era loc în Ghilmax pentru cele mai întunecate lucruri. Iar el se obişnuise să trăiască cu ele. După cum fiecare Înalt Preot se obişnuise să trăiască şi cu bunele şi cu relele celor de dinaintea lui. Si chiar să se bucure de ele, sorbind cu nesaţ din amintirile dosite în spiritul animalului.

Vremurile se schimbaseră. Nimeni din Ordinul Grifonilor nu se mai obosea să ia seama la faptele Înalţilor Preoţi şi, chiar dacă avea loc vreo mare nelegiuire, se punea în mişcare un alt fel de taină, se dădeau pământuri, titluri şi galbeni, aşa că nimeni nu mai scormonea prin amintirile ascunse în minţile animalelor sacre. Toate secretele rămâneau acolo până ce Înalţii Preoţi treceau la Heros şi vreun acolit prelua în grijă templul, Toiagul învăţăturii şi grifonul. Şi, odată cu ele, şiruri întregi de nelegiuiri, de hoţii, de violuri, nopţi întregi de amoruri, cohorte de crime şi trădări.

Când zborul i se frânse, grifonul Ghilmax continuă o vreme să-şi retrăiască tinereţea, jocul cu primul Înalt Preot care-l încălecase, călătoria de-nceput şi Toiagul învăţăturii strecurat pentru întâia oară în căuşul din gâtul său. Şi primele amintiri vărsate în el. Apoi toate celelalte zeci de

vieţi de înalţi Preoţi amestecate cu viaţa sa, mii de zboruri dintr-un templu în altul, din Oraşul luminii până la capetele lumii şi înapoi.

Bătrânul grifon încercă să-şi domolească prăbuşirea, să prindă din nou vântul sub pene, însă nici o bătaie de aripi nu era suficient de puternică. Brazii uscaţi veneau spre el ca un stol de săgeţi uriaşe. Nu, nu şi-ar fi dorit să sfârşească aşa, măcar de-ar putea să prindă capătul pădurii sau apele lacului de dincolo de ea. Măcar de-ar putea.

Capitolul 15

Dorinţe

Haiganu

... Ce-or căuta in lume toţi zeii fără nume?...
... Când Cei Mari se joacă, oamenii pier...
... Hei! Lumea se stinge!...

Când grifonul a picat din cer, Haiganu apucase să-i spună lui Zourazi cam tot ce ştia despre puii de vrăjitor crescuţi în Imperiu special pentru a fi trimişi la Kaga-Krata. Zourazi nu a plâns. S-a oprit un pic şi s-a bătut cu palma peste piept de parcă s-ar fi înecat cu un dumicat de mâncare, apoi a continuat să meargă tăcut. Nici cerbul din spatele său nu mai fornăia şi nici micuţa Păi nu mai spunea nimic.

Vântul alerga printre copaci, stârnind şoapte de neînţeles ce se amestecau într-un fel anume cu miile de voci din mintea lui Haiganu.

— Se întâmplă de când vechii regi au pierdut puterea în Ordisia! i-a spus lui Zourazi. În mare taină şi în dispreţ faţă de oameni şi faţă de Cei Mari.

Mai întâi, ca să-i plătească lui Ziraxes tributul ruşinos, Ordisia a vânat magii liberi răspândiţi prin lume ori s-a descotorosit de cei care, în Imperiu, puteau fi o ameninţare pentru Consiliu. Cine nu a luat parte ori n-a plecat genunchiul în faţa uzurpatorilor a fost degrabă înlănţuit. Oamenii au umplut temniţele şi au hrănit cu sângele lor lemnul eşafoadelor, în vreme ce magii nesupuşi au fost trimişi, pe ascuns, la Kaga-Krata. Apoi, când n-a mai existat vrăjitor în toată lumea, Consiliul a înfiinţat un ordin nou. Un ordin din care făceau parte copiii vrăjitorilor ucişi. Au fost crescuţi şi educaţi cu singurul scop de a duce sângele mai

departe, de a se înmulţi şi de a fi trimişi drept hrană pentru Ziraxes. Ei şi urmaşii urmaşilor lor.

— Dar nu înţeleg, Haiganu... Nu înţeleg de ce a fost nevoie de asta. Există Zidul vrăjitorilor. Ordisia nu avea nevoie să-i plătească tribut lui Ziraxes.

— Zidul vrăjitorilor, zici? Cine crede că ăsta este lucrul care-l ţine departe pe împăratul Roşu e copil. Tu eşti copil, Zourazi?

— Sunt... Am fost...

— Consiliul face cu urmaşii magilor nesupuşi ceea ce face şi Dekibalos cu orfanii oamenilor. Diferenţa este aceea că Dekibalos nu doreşte neapărat să-şi ucidă micii soldaţi, pe când Consiliul îşi trimite oamenii la moarte, cu bună ştiinţă. Pentru asta îi cresşte. Pentru asta îi şcoleşte. Să fie carne bună şi fragedă pentru masa lui Ziraxes.

— Nu!

— Ba da, Zourazi! Asta s-a întâmplat şi cu părinţii tăi. Şi asta s-ar fi întâmplat şi cu tine dacă nu ai fi fugit. Într-un fel, s-a întâmplat o minune. Ai scăpat şi de mâna lungă a Ordisiei, şi de Dekibalos...

— O să-i ucid, Haiganu! O să-i trimit la Heros! Dar nu, nu la Heros. O să fac în asa fel încât să se chinuie zile şi nopţi de-a rândul.

Un corb ce ducea cu el o umbră străină se ridică de pe o creangă din apropiere şi trecu atât de aproape de capul lui Zourazi, încât Haiganu crezu că se va încurca în părul băiatului.

— Haiganu! făcu deodată Zourazi.

— Da.

— De ce-mi spui toate astea acum?

— Fiindcă vreau să trăieşti.

— Doar pentru asta sau mai e ceva? Adică... ce-ţi pasă ţie dacă trăiesc ori dacă mă duc la Heros? Mai e ceva, nu-i aşa, Haiganu? Acum pot să văd. Mai e ceva. Spune-mi! Vreau să aud de la tine. E vorba de sângele meu, nu? E vorba de sângele meu şi de al tatălui meu, aşa-i? De sângele neamului meu.

— Aşa e, Zourazi. E vorba de sângele meu. Al meu.

A urmat o perioadă în care au mers în tăcere.

Şi apoi grifonul Ghilmax a căzut din cer.

Dekibalos

Mai întâi puse pe cineva să-i facă un altar. Chiar acolo, unde-şi făcuseră tabăra în drumul către Sind. În locul în care Dekibalos a ales să vorbească credincioşilor săi. Un lăcaş din piatră şi lemn, care să-l înfăţişeze pe el alături de „fiii” săi, oameni şi Orfani deopotrivă. Sau Oameni-foame, aşa cum le spuneau ceilaţi pe ascuns. Avea să fie prima statuie a zeului Dekibalos, Zeul Osândit, după cum îl anunţaseră profeţii. O statuie cât el de mare, pe un soclu înalt. Dăduse ordine foarte precise celor doi meşteri despre care lumea spusese că se pricep la cioplit în piatră.

— Mă faci frumos, auzi? Nu cu gura deschisă. Să fiu eu, încruntat, iar de-a dreapta să fie Razel-cel-Ars. De-a stânga să fie Rakatan, cel dintâi care a avut curaj să-mi spună despre profeţie. Sub noi să fie belşug, pricepi? Căpşune, ciuperci, smochine, dovleci, struguri, dar şi giuvaeruri scumpe. Că ăsta-i Dekibalos, fraţilor! Io mi-s zeul bogăţiei! Eu răstorn lumea şi o scutur de ce are mai bun, aşa cum scuturi un pom de poame. Iară poamele eu le-mpart cu toţii. Mâncăm împreună, copiii mei! Mâncăm împreună!

Deşi la început le vorbea doar celor doi meşteri care-l ascultau pe jumătate speriaţi, Dekibalos se pomeni ţipând de-a dreptul. Aşa că atunci când îşi termină micul discurs, mulţimea adunată în jurul său îl ovaţiona.

— Dekibalos! Dekibalos! strigau oamenii şi, pentru întâia dată, din pricini pe care nu le putea desluşi, îşi simţi ochii împăienjeniţi, iar un nod îi urcă în gât.

Dekibalos ridică o mână cât să potolească mulţimea, după care se refugie în cort şi trimise pe cineva să-i aducă o femeie. Îşi turnă o cană cu mied şi sorbi încercând să-şi

potolească bubuiturile din piept.

Când fata intră în cort, mârâi către gărzi să anunţe că până nu-i gata altarul n-or să plece nicăieri. Iar toţi oamenii să ajute la ridicarea monumentului.

— În fiecare zi în care stăm aici, un om va fi dat drept hrană Armatei Orfanilor. Zi-le că asta-i jerta ce-o poftesc! mai spuse Dekibalos, apoi începu să se dezbrace.

Culcată deja între perne, fata îl aştepta cu ochii închişi şi cu picioarele desfăcute.

Zourazi

Văzu grifonul căzând şi, aşa cum învăţase din lacrimile lui Haiganu, construi repede în minte zile ce încă n-au venit. Apoi o rupse la fugă acolo, către locul în care, la marginea pădurii, creatura zăcea.

Zourazi ştia deja că pe grifon îl cheamă Ghilmax, după cum ştia că, deşi nu mişca, animalul era încă viu. Dar, mai cu seamă, Zourazi ştia ce are de făcut.

Rămaşi în urmă, Haiganu şi micuţa Păi strigară ceva la el, însă nu, Zourazi nu avea urechi să-i audă. Băiatul se muşcă cu putere de palma dreaptă, atât de tare încât simţi lacrimi în ochi şi gustul sângelui în gură. Apoi dură doar o clipă să găsească locul acela, căuşul năclăit de sânge aproape de ceafa grifonului, îşi înfipse mâna acolo şi simţi cum sângele său aleargă prin inima sa, prin trupul său, prin mâna sa, apoi cum cotropeşte corpul cel nou, cum colindă prin aripile sale, prin ghearele sale, cum caută în muşchi şi în carne, cum regăseşte ceea ce e pierdut, cum reface ceea ce e rănit.

Zourazi simţi un miros nou, apoi închise ochii şi se pierdu în amintirile grifonului, în timp ce Ghilmax se pierdea în amintirile sale.

—Zourazi! îl auzi după o vreme pe Haiganu şi o simţi pe micuţa Păi dându-i târcoale prin zăpada încă netopită.

— N -am mai văzut până acum un grifon. E foarte mare! exclamă fetiţa.

Apoi Zourazi deschise ochii grifonului şi privi prin ei la Haiganu, apoi la Păi şi, în cele din urmă, la cerbul din ochii căruia părea să se ridice un abur. După un timp, aproape fără să bage de seamă, privi prin ochii cerbului, ai grifonului şi prin ochii săi de om şi lucrul ăsta avu darul să-l ameţească. Era în trei locuri în acelaşi timp.

„Cine sunt? Ce sunt?", se întrebă Zourazi, iar gândul lui trecu din mintea copilului în cea a cerbului şi a grifonului ca un ecou într-o peşteră întunecată.

Moroianu

În Praus nu putea găsi mare lucru, dar Moroianu se trezi deodată cu gândul că va întâlni aici o femeie frumoasă. Una cu ochi de culoarea liliacului, cu sâni mari şi buze groase. O femeie care să-i împlinească cele mai neastâmpărate dorinţe.

Praus era, însă, un port sărac, plin de idioţi şi de hoţi.

Si de hoţi idioţi. Fără femei frumoase şi fără bordeluri mai acătării. Oraşul, înfloritor cândva, ajunsese o ruină după ce se înălţase Sura Dizei, cel mai apropiat port al Ordisiei. Aşezat la capătul de răsărit al Brâului de Piatră, Sura Diza promitea siguranţă şi protecţie corăbiilor ce trăgeau aici după ce străbăteau talazurile Varpa Iurei, aşa că puţine mai erau ambarcaţiunile care încărcau ori descărnau ceva la debarcaderele din Praus.

Pe de altă parte, oraşul rămânea cea mai bună cale de a te strecura în Imperiu ori la Kaga Krata. Moroianu ştia de micile „săgeţi" cu pânze, meşterite de piraţii din Praus, „săgeţi" care alunecau prin apă precum rechinii. Pentru câţiva galbeni, în câteva ceasuri erai lăsat pe coasta de răsărit a imperiului, aproape de drumul ce leagă Sura Diza de Zidul Vrăjitorilor sau mai jos de acesta, în ţinutul sterp ce

înconjoară împărăţia lui Ziraxes.

Construit de negustori înstăriţi în delta Upa Girei, Praus era acum atât de cuprins de sărăcie, încât mare parte din el fusese părăsit. Cele mai multe dintre podurile ridicate odinioară peste canalele sale se prăbuşiseră, iar unele case se scufundaseră după ce, în timp, nelinişteea apei muşcase din pilonii de piatră şi lemn îmbibat în smoală pe care erau ridicate. O pătură de mucegai acoperea zidurile dinspre miazănoapte, în timp ce pe cele dinspre răsărit şi dinspre miazăzi le luaseră în stăpânire algele şi scoicile căţărătoare.

O bucată de noapte, Moroianu îşi petrecu timpul hoinărind pe străzile pustii şi îşi aminti vremea când oraşul era plin de lume, când petrecerile se ţineau până la zi în birturile răspândite pretutindeni. Odinioară, portul era controlat de Ghilda Armatorilor, Praus fiind locul în care marinarii de pe uriaşele vase ce străpungeau oceanul se întâlneau cu cei care urcau pe fluviu, pe plute şi mici corăbii, până la Giradrigas ori chiar la Sind. Femei dintre cele mai frumoase, alcool din cel mai curat şi lupte dintre cele mai sângeroase, de toate cunoscuse oraşul, însă toate fuseseră date uitării.

Chiar dacă îi ura pe oameni, Moroianu nădăjduia să trăiască printre ei şi să se bucure de respectul lor. Să fie slujit de ei, să le supună femeile şi să le aducă fricile cele mai adânci.

„Cândva o să am un castel al meu într-un oraş dintr-o mare împărăţie cu pământuri verzi pe care să pască cele mai grase vite. O să am cele mai frumoase femei, cele mai bune mâncăruri, cele mai mari bogăţii. Si toţi oamenii vor fi ai mei, asa cum vor fi vacile de pe păşune şi caii din grajduri. Am timp să aştept clipa aia”, îşi spuse Moroianu şi chiar în momentul în care gândul i se stinse, femeia se opri în faţa lui.

— Bună ssseara, domniţă! făcu Moroianu, surprins.

— Credeam că nu mai ajungi, şopti o voce caldă în timp ce el încerca să desluşească faţa ascunsă sub glugă.

Moroianu îşi imagină că femeia are buze groase şi ochi de culoarea liliacului, aşa cum îşi dorea.

— Dar cine...

— Ziraxes m-a trimis după tine, spuse femeia, apoi îl apucă de mână, iar Moroianu simţi cel mai cumplit frig din câte încercase.

— L-am aşteptat pe Ziraxes la Upa Diza aşa cum mi s-a poruncit, bâigui Moroianu, cu vocea din ce în ce mai scăzută, mai mică, mai pierdută.

Femeia în negru se apropie şi mai mult de Moroianu, iar acesta îi văzu pentru o clipă culoarea ochilor.

— Nu-i treaba ta să judeci faptele Măriei Sale, şopti femeia

— Aşa e... Ştii, ai ochii de culoarea liliacului... Eşti aşa cum mi-am imaginat, mai spuse el, simţind cum frigul îi pune stăpânire pe tot corpul.

— Nu ţi-ai imaginat tu, mortăciune. Eu ţi-am spus, atunci când te-am chemat. Hai! Te aşteaptă Măria Sa.

Capitolul 16

Până-la-capăt

Zourazi-grifonul

Mii de zile. Şi-ncă alte mii şi mii de zile. Clipe, vedenii şi zgomote. Chipuri necunoscute, poveţe, rugăminţi şi ameninţări. Amintirile sale de grifon şi cele ale înalţilor Preoţi care-l încălecaseră, împletite cu amintirile sale de om.

Chiar şi după ce deschise ochii creaturii, băiatul continuă să cadă în mintea grifonului şi în toate vieţile acelea trăite cândva de oameni necunoscuţi. O fântână săpată în vremuri apuse, până la cel dintâi înalt Preot ce-l cunoscuse pe Ghilmax şi chiar mai adânc, până la primele imagini pe care creatura şi le amintea din Casa Grifonilor aflată în Oraşul luminii. După o lungă cădere, spiritul băiatului începu să se ridice din străfunduri, purtând cu el toate remuşcările, toate spaimele, toate ororile văzute, făcute ori gândite de toţi preoţii care-l încălecaseră vreodată pe Ghilmax, dar şi toate zborurile, toată libertatea văzduhului, toată plăcerea dansului printre nori.

Zourazi-grifonul oftă adânc. Din ochii săi de om curgeau lacrimi.

— E prea mult, murmură printre sughiţuri cu vocea băiatului, în timp ce trupurile sale unite prin sângele ce curgea din palma sa de om tremurau în acelaşi ritm.

— E prea mult, făcu din nou, ţipând de această dată şi şuierând ca un vultur prin ciocul grifonului.

Apoi simţi arsuri în ochii săi de om şi, ridicându-şi capul, lăsă furia să iasă din el. Două raze albe se eliberară de sub pleoapele sale şi plecară către cer, în timp ce Zourazi-grifonul sau Ghilmax-omul continuă să ţipe şi să şuiere.

Apoi se făcu linişte. După o vreme, o frunză uscată se rupse şi căzu pe pământ, iar foşnetul său asurzitor îl făcu pe Zourazi-grifonul să tresară.

— Zourazi? suspină lângă el micuţa Păi, iar şoapta ei sună ca o bubuitură în urechile sale de grifon.

Zourazi-grifonul auzi apoi vocea lui Haiganu ori mai degrabă gândul său, la fel ca în primele zile în care se întâlniseră acolo, în întuneric, în ceea ce zeul cu un singur ochi numea Fluviul Şoaptelor.

— Nu a mai fost nimic asemeni ţie, Zourazi, pe lumea asta, spuse vocea, în timp ce, lângă el, Haiganu tăcea. Ai grijă de puterile tale, ţine-ţi în frâu dorinţa de răzbunare şi încearcă să faci bine. Eşti mai puternic decât orice om şi...

Haiganu

... *Uriaşii mor în picioare...*
... *Îi roade pizma pe cei cu spiritul scofâlcit...*
... *Noaptea aleargă după zi...*

— Zourazi! strigase Haiganu în urma băiatului, atunci când acesta porni să alerge către creatura căzută din cer. Amintirile grifonului ar putea să îţi supună spiritul! Zourazi, aşteaptă!

Băiatul nici nu privi în urmă. Şi abia mai târziu, când văzu Furia Oarbă ieşind din ochii lui Zourazi, Haiganu înţelese pe de-a-ntregul ceea ce lacrimile sale creaseră. Zourazi, care încălecase una dintre creaturile înalţilor Preoţi şi care sorbise din ea amintiri ce cuprindeau taine de nebănuit, putea vedea, asemeni lui, în Până-la-capăt. Şi tot aşa, asemeni lui, ascundea în ochi o armă nimicitoare.

Era oare cu putinţă ca totul să fie întâmplător? Sau mai degrabă cineva, poate vreunul dintre Cei Mari, aşezase lucrurile în aşa fel încât ultimul pui de vrăjitor prin venele căruia curgea sângele lui Haiganu să fie supus unui şir de

încercări care să-l transforme într-o creatură în stare să răstoarne ori să conducă lumea? Era poate mâna tatălui său reîntors, cine ştie cum, la tabla de joc a Celor Mari? Era Zourazi cheia evadării sale? Era Haiganu, cel înfrânt, pe cale să-şi schimbe soarta?

— Ai grijă de puterile tale, ţine-ţi în frâu dorinţa de răzbunare şi încearcă să faci bine, murmură în gând Haiganu, găsind o cale spre spiritul lui Zourazi, îmbogăţit cu tot ceea ce luase din cel al grifonului. Eşti mai puternic decât orice om şi...

— Ştiu exact ce am de făcut, spuse Zourazi-grifonul şi, lângă ei, cerbul care fusese până nu demult Zourazi îl privi cu ochi albi şi reci.

Haiganu înţelese că şi în ei Furia Oarbă stă să iasă.

— Ştiu exact ce avem de făcut, repetă Zourazi-grifonul. Ne vom răzbuna! Îi vom răzbuna pe mama şi pe tatăl meu, îl vom răzbuna pe Ghilmax, îi vom răzbuna pe toţi magii ce au avut sângele nostru şi care au luat drumul Kaga-Kratei, generaţii de-a rândul.

inspre satul ce se zărea pe malul lacului se auziră voci şi micuţa Păi îl strânse speriată de mână. Cerbul fornăi alături şi lovi cu copita în pământ, apoi Zourazi-grifonul bătu de câteva ori din aripi parcă pentru a se obişnui cu ele.

— Abia aştept să zbor, spuse el prin gura băiatului.

Nu erau mulţi. Micuţa Păi numărase şapte, Haiganu ştia, însă, că alţii stăteau la pândă în spatele primelor case. Oamenii voiau să afle ce a picat din cer şi cine sunt cei care se apropie de satul lor, dar, mai mult decât curiozitatea, altceva îi mâna de la spate.

„El este!”, auzi Haiganu un gând sărind în Fluviul Şoaptelor.

„Aşa cum spune profeţia. Alături de copii!”

Bărbaţii se apropiară la câteva picioare de ei şi îngenunchează acolo, în zăpada amestecată cu pământ.

— Slavă Zeului Osândit! murmurară ei.

Haiganu umbla de multă vreme în lume. E drept că

atunci când dădea de oameni îşi ascundea fata sub gluga pelerinei, aşa încât să nu atragă atenţia asupra înfăţişării sale. Dacă-i zăreau ochiul gigantic, cei mai mulţi gândeau despre el că-i un soi de vrăjitor pribeag, alţii şuşoteau că e un monstru, o dihanie născută din puterea magilor ori chiar o creatură făurită de Ziraxes în împărăţia de la Kaga Krata. Unii, mai inimoşi, gândeau că-i bolnav. Dar nimeni, niciodată, nu îngenunchease în faţa lui, nimeni nu-l numise zeu cu atâta căldură şi cu atâta veneraţie. Nimeni de când venise pe lume. Pe această lume.

— Ridicaţi-vă, murmură Haiganu, apoi, atingând umărul unuia dintre bărbaţii ce îi întâmpinaseră, scormoni în zilele ce au trecut.

— Mi-e foame, şopti lângă ei micuţa Păi, iar unul dintre bărbaţi o luă în braţe.

— Haideţi! Haideţi să mâncaţi ceva, spuse el, apoi o întrebă pe Păi cum o cheamă pe păpuşa de cârpă pe care o ducea cu ea, însă fetiţa nu ştiu să îi răspundă.

Zourazi-grifonul

Întregul sat se adunase în jurul lor. Cei mai mulţi doreau să atingă grifonul. Spuneau că asta aduce noroc, îi rugaseră să le binecuvânteze casele, fântâna şi bărcile.

Micuţa Păi întrebase cine prorocise venirea lor, iar bărbatul care o luase în braţe şi care ceruse mâncare pentru ei îi spusese că un pelerin venit tocmai de la Korganon străbate lumea şi anunţă împărăţia Zeului Osândit.

— Spunea că vom recunoaşte zeul după „chipul dintr-o altă lume” şi că va avea o armată de copii, mărturisi bărbatul. Că, după Neris, acesta este primul zeu care păşeşte pe pământ. Ne bucurăm nespus că sunteţi în satul nostru.

Zourazi nu se îndură să-şi descalece grifonul aşa că mâncă acolo, călare, cu o singură mână, în timp ce micuţa Păi şi Haiganu fură aşezaţi la masă, în curtea mare a unei gospodării cum se cuvine. Mâncară peşte şi legume uscate, turte de grâu şi secară, dar şi fâşii de carne ţinută la fum. Cerbul nu se sfii să intre în sat, alături de ei, aşa că primi fân din belşug, ba chiar şi câteva mere tăiate în bucăţi, iar într-o parte din mintea lui Zourazi, băiatul simţi gustul fânului şi al merelor şi văzu ceea ce vedea cerbul. Pentru o clipă, lucrul acesta avu darul să-l sperie, dar nu-i luă mult să înţeleagă felul în care spiritul său şi cel al cerbului continuară să rămână unite chiar şi acum, după ce mâinile sale nu mai umblau prin carnea animalului.

După ce mâncară, micuţa Păi veni la el şi-l întrebă ce urmează şi dacă se vor tine de cuvânt şi o vor duce la Karsa, acolo unde-i este casa.

— O să te ducem acasă, Păi, nu-ţi face griji, zise Zourazi după care zâmbi pentru a o linişti. Mi-ai promis că dacă te duc acasă, mămuca şi tătucul tău îmi vor da cufere întregi de pietre vii, îi aminti el şi micuţa Păi îi întoarse zâmbetul.

— E adevărat că ştii viitorul? şopti deodată fetiţa, ridicându-se pe vârfuri pentru a fi mai aproape de el şi obligându-l să se aplece pentru a-şi apropia urechea de buzele ei, chiar dacă băiatul auzea perfect prin urechile grifonului.

— Nu... Adică nu îl ştiu, dar îl pot vedea, spuse băiatul. E ca şi când te-aş întreba dacă ştii satul ăsta. Dacă ştii oamenii şi casele din el. Nu îi ştii, dar îi poţi cunoaşte. E de ajuns să mergi pe străzi... Să priveşti... Să asculţi... Cam aşa stau lucrurile. Pot afla viitorul, însă nu îl ştiu. Trebuie să privesc, să scormonesc după el, să văd zilele ce încă n-au venit. Pot vedea ce se va întâmpla în acest loc ori ce-l aşteaptă pe un om. Şi, apoi, nu tocmai viitorul. Ci mai multe viitoruri ce se schimbă odată cu alegerile pe care le facem. Cu cât privesc mai departe în timp, cu atât sunt mai multe căi, mai multe zile ce încă n-au venit. Zeci, sute, mii de căi... Desfăcute precum ramurile copacilor şi încurcate precum pânzele de păianjen.

— Hmmm... Aş vrea să pot privi şi eu în viitor... Şi Haiganu? Tot aşa vede şi el?

— Da. E darul primit de la el. Ştii... Nu-mi place să merg înainte, nu-mi place să caut în zilele ce încă n-au venit. Este obositor şi, cumva, înspăimântător. M-am văzut deja murind în câteva zeci de feluri... Şi am privit în Până-la-capăt.

— Si?

— Este aşa cum spunea Haiganu. Nu e nimic. Totul e pustiu. E gol. Un hău fără stele, fără lună sau soare, fără azi ori mâine. Totul devine... nimic. Însă înainte de asta, înainte de capăt, înainte de sfârşitul tuturor lucrurilor, toate ramurile, toate căile, toate viitorurile se adună şi devin unul. Chiar înainte de nimicul acela este o singură cale.

— Păi şi ce e acolo?

— Încă nu am reuşit să-mi dau seama, Păi. Nu ştiu, zău, ce-i acolo... Nu-mi este... permis să văd. Dar mi-ar plăcea tare mult să aflu.

Moroianu

Se simţea stânjenit de faptul că femeia cu ochii de culoarea liliacului îi poate iscodi prin minte citindu-i din gânduri ori chiar şoptindu-i lucruri ce păreau a fi gândurile sale. „Cine sunt eu dacă gândurile mele sunt gândurile ei?” se întrebă deodată Moroianu, apoi, văzând că femeia cu ochii de culoarea liliacului zâmbeşte, se gândi că nici măcar ăsta nu a fost gândul său. O vreme, Moroianu încercă să-şi golească mintea murmurând ce-şi mai amintea dintr-o baladă veche despre un războinic nemuritor.

Barca acostă, iar Moroianu păşi pentru a doua oară de când se ştia în ţinutul sterp ce înconjura Kaga Krata. Să rătăceşti în deşertăciunea de aici însemna să mori încet de foame, de sete ori de otrava ascunsă în micile fructe de gărdurăriţă, singura plantă ce se încumeta să crească, vara,

în tufe răzleţe.

În rest, doar pământ uscat şi roşu cât vedeai cu ochii şi praful ce se desprindea din el cu fiecare adiere de vânt. Iar undeva, departe, ca un dinte iertat de carii într-o gură ştirbă, castelul iţit în pustiu, cu turnurile sale aruncate către cer ca nişte vârfuri de lance.

Când intră pe poarta oraşului, Moroianu se pomeni gândind că ar putea fi ultima oară. Că avea să fie supus de Ziraxes la cazne cum nici nu bănuia să existe. Lângă el, femeia cu ochi de culoarea liliacului zâmbea.

Deşi zorii se ridicaseră de multă vreme, Kaga Krata dormea. Străzile sale largi, treptele scobite în piatră, statuile Împăratului Roşu, garguii agăţaţi de streşini, toate erau cuprinse de linişte. De o linişte nefirească. Păreau cuprinse de nimic. Nicio pasăre nu ciripea, niciun câine ori vreo altă dihanie nu scotea vreun sunet. Oamenii, dacă erau, tăceau cu toţii. Se auzeau doar paşii lui Moroianu şi ai femeii cu ochii de culoarea liliacului târşâindu-se pe piatra roşie a străzii şi pelerinele lor fluturând în aerul uscat.

Pe pereţii coridorului ce ducea către sala tronului erau agăţate scuturi şi armuri, unele nefiresc de mari, croite parcă pentru uriaşi. Moroianu văzu apoi namilele capabile să le poarte. Străjuiau în faţa uşilor aurite pe care erau bătute pietre roşii. Femeia cu ochii de culoarea liliacului spuse ceva într-o limbă pe care Moroianu nu o înţelese, iar creaturile ale căror capete erau acoperite de coifuri uriaşe deschiseră uşile.

Pe Ziraxes, Moroianu nu-l văzu la început. Îi atrăsese atenţia cârdul de raţe ce măcăneau prin sala tronului.

— Te-ai întors, mortăciune? auzi apoi, şi-l zări pe Ziraxes lăsându-se din tavan ca un păianjen roşu pe firul invizibil al pânzei sale.

Capitolul 17

A venit timpul

Zourazi-grifonul

Lumina dimineţii se strecura cu greutate prin ghemul de nori, iar de pe lacul pe marginea căruia era împrăştiat satul şi din pădurile dimprejur se ridicau fuioare groase de abur. Haiganu, Păi şi ceata de săteni care se încăpăţânaseră să-i însoţească porniră către Karsa pe potecile din munţi, în timp ce, deasupra, Zourazi-grifonul zbura în cercuri largi pe sub pâcla norilor.

Zourazi copilărise în Imperiu, pe malul canalului Adu Sermas, numărând plutele negustorilor şi luntrele pescarilor ori alergând roiuri de libelule în lumina asfinţitului. Mamă-sa nu era vrăjitoare, dar Baku, tatăl său, se trăgea dintr-o familie de magi ale cărei începuturi se pierdeau în negura timpului. Atâta doar că Baku crescuse fără părinţi după ce aceştia dispăruseră, pe vremea când Baku nu avea mai mult de şase primăveri. Ordinul din care făceau parte ai săi avusese grijă, însă, de el. De mic, Baku a fost dus la şcoli şi iniţiat în taine străvechi. Zourazi ştia acum că tatălui său i s-a permis să cunoască doar atât cât era necesar pentru a fi trimis apoi în menajeria ori bucătăria Împăratului Roşu. Acum ştia, însă atunci n-avea habar că soarta familiei sale fusese cântărită şi decisă cu multă vreme în urmă, de Magii Imperiali din Xantipor. Pesemne că Baku aflase cumva ce i se pregăteşte, altfel nu ar fi plănuit să-şi ducă familia către Sirmium de unde sperau să treacă, pe ascuns, în afara Brâului de Piatră. Lucrurile s-au precipitat, însă, şi planul lui Baku s-a dus pe pustiu. Zourazi şi-a văzut mama murind şi era sigur că nici tatăl său nu mai trăieşte. „Fugi, Zourazi! Fugi departe!”, îi spusese maică-sa, îndesându-i merinde

într-o traistă, dar acestea fuseseră ultimele ei cuvinte. Cei care veniseră îi fărâmaseră capul cu o secure. Scurt, fără să rostească vreun cuvânt, iar chipul înmuiat în sânge continua să-l urmărească pe Zourazi şi acum, chiar dacă apucase să vadă lucruri cu mult mai îngrozitoare fie cu ochii săi, fie în amintirile lui Ghilmax. L-au lovit şi pe Zourazi cât să-şi piardă cunoştinţa, apoi l-au legat şi l-au aruncat într-o căruţă, printre legături de piei de capră şi blănuri de iepure uriaş. Din când în când, o femeie venea sub coviltir să-i aducă apă şi câte ceva de mâncare. Femeia nu-i spunea nimic. Îl hrănea şi, uneori, ofta privindu-l. O auzea, însă, vorbind cu bărbaţii pe care-i însoţea, încercând pesemne să-i înduplece. Apoi, într-o noapte, s-a întâmplat ceva. Când a venit să-i dezlege încheieturile, Zourazi a crezut că urmează să fie ucis. Femeia i-a făcut semn să nu scoată niciun sunet. Au coborât împreună din căruţă, luna rânjea pe cer ca o seceră albă, şi au trecut tiptil pe lângă cei doi bărbaţi adormiţi lângă foc, coborând apoi într-o vale, acolo unde, legaţi de un castan, aşteptau caii din timp pregătiţi. Femeia l-a ajutat să încalece, apoi au plecat către Răsărit. I-a spus că sunt dincolo de Brâul de Piatră şi că vor căuta adăpost la Korganon ori că vor muri în Calsa Merza, încercând să ajungă acolo, că l-a cunoscut pe tatăl său şi că nu mai putea fi părtaşă la tărăşenia pusă la cale. Zourazi n-a înţeles mare lucru. Femeia părea să-şi fi pierdut minţile, se ruga de Neris şi de toţi zeii să îi aibă în pază, apoi plângea şi-i spunea cât de mult l-a iubit pe Baku, dar că n-a avut de ales, că porunca a venit de sus, tocmai din Xantipor. Într-o zi, erau la templul din Giradrigas, unde femeia a intrat să se roage şi a auzit vorbindu-se despre un adăpost pentru orfani. Zourazi nu ştia ce s-a ales de cea care încercase cumva să-l salveze. Ultima oară când o văzuse, îl ţinea de mână în fortul lui Dekibalos. Pe jumătate om, pe jumătate altă lighioană, Dekibalos reuşise cumva să-i cucerească încrederea. Le spusese cât de mult îi urăşte pe magii de pe tronurile Ordisiei şi câtă milă are pentru bieţii copii rămaşi fără părinţi.

— Flăcăul este puiul unui vrăjitor? Promit să am grijă de

el ca de ochii din cap! făgăduise Dekibalos, iar femeia s-a încrezut în cuvintele lui şi a plecat să-şi spele sufletul în pustiul din Calsa Merza.

L-a îmbrăţişat pe Zourazi şi l-a rugat să o ierte, apoi a ieşit din viaţa lui aşa cum intrase: lăsând în urma ei doar suferinţă.

Dekibalos a început a râde după ce poarta mare, cu ţăruşi de lemn s-a închis în urma ei. A râs, iar Zourazi s-a uitat lung la el, nedumerit. Apoi Dekibalos a trimis după ceilalţi copii şi i-a pus să râdă, şi toţi au râs, iar Dekibalos l-a întrebat de ce nu râde, iar Zourazi a spus că nu pricepe ce e de râs şi că-i este dor de casă, de mama şi de tatăl său. „Râzi!”, a urlat la el Dekibalos, iar un băiat i-a făcut semn să râdă, dar lui Zourazi i-a scăpat cumva o lacrimă chiar dacă, putea să jure asta, înţelesese cum stau lucrurile şi încercase chiar să zâmbească, dar zâmbetul său se înşirase ca un rânjet, poate ca luna aia ce rânjea ca o seceră, iar rânjetul de seceră şi lacrima nu fuseseră pe placul lui Dekibalos, care i-a altoit un dos de palmă peste faţă. „Râzi, pui de vrăjitor!” a făcut el, apoi l-a chemat pe Titilă şi l-a pus să facă jonglerii cu trei mere, după care a luat fructele, le-a tăiat şi le-a aruncat pe jos, şi toţi copiii s-au aruncat şi s-au bătut pentru ele.

Dekibalos se lăuda că e ultimul din stirpea sa. Că înainte să-i facă pe oameni, Neris păstrase sângele unor creaturi ce sălăşluiau într-o împărăţie a Apelor şi că din sângele acela, Mama tuturor celor ce sunt îi făcuse pe cei din neamul lui Dekibalos. Dar că, ce mare nenoroc, când Dekibalos va trece la Heros, nimeni din rasa lui nu va mai colinda prin lume.

Zourazi sperase multă vreme ca acest lucru să se întâmple cât mai repede. Se rugase de Heros să-l ia pe Dekibalos şi să-l închidă în cetăţile sale, se rugase de Bendis să-i curme monstrului vlaga şi, când nu mai avu aproape nicio speranţă, se rugase de toţi zeii, ştiuţi ori neştiuţi, să-l salveze pe el, pe Zourazi. Şi aşa, rugându-se, a

dat în întuneric de vocea lui Haiganu care-i făgăduise că-l va salva. Un zeu i-a răspuns, aşadar. E drept, un zeu aruncat pe pământ.

Unul dintre zeii neştiuţi. Un zeu osândit.

Cât fusese în fortul lui Dekibalos, Zourazi nu avusese curaj să se gândească la toate acestea, iar după ce fugise de acolo nu avusese timp să o facă.

Trecuse de-atunci parcă o veşnicie, atât de multe lucruri se schimbaseră în Zourazi. Căpătase el însuşi atâta forţă, atâta cunoaştere, atâta curaj şi atâta sete de răzbunare încât simţea că nimic nu i se poate împotrivi.

De sus, Zourazi văzu un urs fugind şi, mai târziu, o haită de lupi adulmecând aerul. „Nicio fiară nu stăruie în faţa oamenilor, niciun obstacol nu e prea mare”, gândi Zourazi apoi privi în una din zilele ce încă n-au venit cum armata sa mărşăluieşte spre buza Brâului de piatră.

Moroianu

În sala tronului din Kaga-Krata, Moroianu apucă să vadă cu coada ochiului cârdul de raţe ascunzându-se într-un colţ întunecat.

— Cam câtă minte ai, stârpitură? veniră, de sus, cuvintele lui Ziraxes.

Moroianu tăcu.

Împăratul Roşu plutea în aer, aluneca uşor din bolta de piatră a împărăţiei sale.

— Câtă minte, ha, dacă nici propriile gânduri nu ţi le asculţi? Te-am îndrumat pe cele mai dosnice cărări atunci când Ordisia îţi luase urma! Te-am trimis în pădurile din munţi şi mai apoi ţi-am spus să cobori la Giradrigas. Eu te-am condus să dai ochii cu arătarea de Dekibalos în beciul căruia să treci peste iarnă. Ce ţi-am cerut? Ţi-am cerut un

singur lucru, mortăciune! Să-mi aduci puiul! Să-mi aduci puiul de vrăjitor! Ei? Unde-i?! Cu ce-ai venit, hoit umblător ce eşti? Cu ce-ai venit, tu, mizerie respinsă până şi de Heros? Ha?! Cu ce?!

Moroianu scobi în minte după un înţeles pentru vorbele lui Ziraxes care aluneca încet, atât de încet către el, c-ai fi putut să crezi că nu se mişcă şi că-i cumva suspendat acolo, pentru eternitate, în aerul de sus al încăperii, înfipt ca într-o ţeapă într-una din razele de lumină ce străbăteau sala tronului.

„Puiul de vrăjitor”, repetă în gând Moroianu şi-şi aminti că el însusi îi ceruse asta lui Dekibalos în schimbul găzduirii sale peste iarnă, chiar dacă nicicând Ziraxes nu-i vorbise despre aşa un lucru.

— Da, puiul de vrăjitor, şopti apoi şi înţelese că, atunci, de la distanţă, Ziraxes se strecurase cumva în mintea sa şoptindu-i gânduri şi dorinţe, exact aşa cum făcuse şi femeia cu ochi de culoarea liliacului care stătea acum nemişcată în spatele lui.

— Puiul de vrăjitor a fugit pe când eram în sssomnul-cel-lung, spuse apoi Moroianu, bucuros că are un răspuns pentru Ziraxes.

Încă plutind deasupra lui, Împăratul Roşu flutură mâna dreaptă de parcă ar fi vrut să alunge o gâză, iar Moroianu văzu cu coada ochiului cum femeia cu ochii de culoarea liliacului face întocmai, după care vine către el.

— Şi de ce nu i-ai luat urma, mortăciune? spuseră femeia şi Ziraxes într-un glas.

— A plecat înainte de vremea dezgheţului, bâigui Moroianu şi, neştiind la care din ei să privească, se uită în podea, la crăpăturile din piatra roşie în care era scobită întreaga sală. Dar cred - adăugă el, cred că... Adică Dekibalos credea că s-a dus la Heros. Că prea mari au fost gerurile-n Giradrigasss şi-mprejur.

— Dekibalos credea că... şopti femeia lângă urechea lui.

— Dar tu ce crezi, mortăciune? şopti şi Ziraxes, iar lui Moroianu îi păru că vocea lui şi a femeii pătrund în el ca nişte colţi de fiară în carnea fragedă a unei prăzi muribunde.

Apoi Moroianu ştiu că puiul de vrăjitor nu-i tocmai mort şi că, cel mai probabil, bântuie cu minţile pierdute prin păduri în căutare de hrană. Asta fiindcă fugise înainte să-şi piardă zilele şi că, murind, băiatul s-ar fi transformat într-un om-foame, într-o dihanie menită să ucidă.

— Am să-l aduc aici, Măria Ta! cuteză Moroianu să promită, ridicând o clipă ochii către Ziraxes.

Ziraxes porni a râde, iar femeia cu ochi de culoarea liliacului râse asemeni lui. Moroianu se gândi că, de fapt, femeia este, într-un fel pe care nu-l putea pricepe pe de-a-ntregul, o prelungire a împăratului Roşu, o carcasă de carne posedată de Ziraxes, după cum chiar el, Moroianu, stăpânea peste trupul cu care colinda prin lume.

Femeia şi Ziraxes se opriră din râs, o raţă măcăni în spatele tronului, iar Moroianu se gândi că nu mai există scăpare şi că lungi secole de-acum înainte va sta în beciurile castelului, nefiind lăsat să moară, dar nici să trăiască. Ci doar să îndure frigul şi dureri dintre cele mai cumplite.

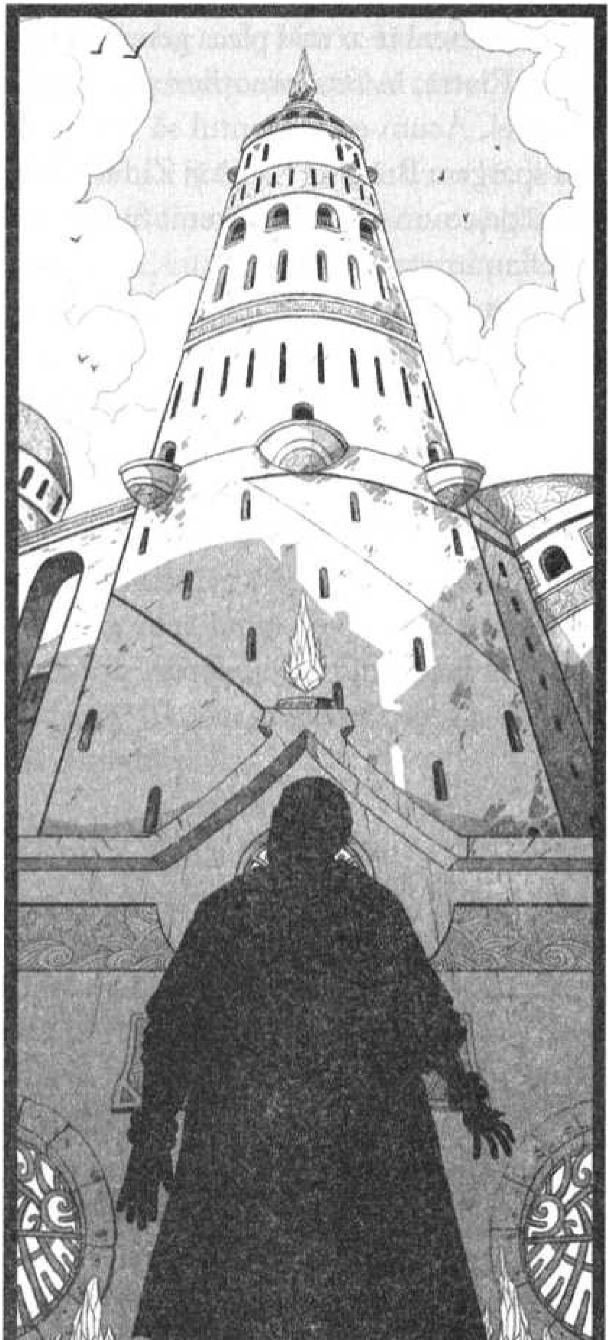
— Şi, totuşi, de ce ai mai venit aici, mortăciune? Cum s-ar zice, ce vânt te-aduce la Kaga-Krata, ha? întrebară Ziraxes şi femeia cu ochi de culoarea liliacului, însă numai buzele femeii se mişcară, căci vocea împăratului Roşu se auzi doar în capul lui Moroianu, furişându-se printre gândurile sale ca un şarpe lung şi rece printre frunze şi crengi.

— Am venit fiindcă dorim a supune Sindul, Măria Ta, spuse Moroianu.

„Şi mai ce?” întrebă şarpele din mintea lui Moroianu.

— Şi oraşele din Axios. Apoi, pe măsură ce-om aduna mai mulţi sub flamura noastră, ne-om îndrepta către Ordisia, Măria Ta. Oamenii sunt sătui de birurile Imperiului! Nimeni

n-ar mai pleca genunchiul în faţa Brâului de Piatră, în faţa preoţilor şi a magilor de dincolo de el. Acum e momentul să lovim. A sosit timpul să spargem Brâul de Piatră şi Zidul Vrăjitorilor. Mă întrebi de ce am venit? Am venit fiindcă voiesc a lupta sub flamura ta, Ziraxes!

Capitolul 18

Urma Profetului

Mână Scurtă

Soarele se scufunda în mare, în vreme ce cristalul de pe acoperişul Bibliotecii începea să-şi arunce razele pe cer, cuprinzând oraşul sub un clopot de lumină colorată. Priscus, zis şi Mână Scurtă, era fermecat de gigantica piatră vie în care, chiar şi după moarte, puterea magilor din Xantipor continua să existe, într-un fel pe care oamenilor le era cu neputinţă să-l priceapă.

„Cărţile spun că magii nu merg la Heros atunci când mor!” făcu o amintire în mintea sa, iar lui Priscus îi fu foarte greu să-şi dea seama dacă era propria sa amintire sau una dintre cele pe care le câştigase de la grifonul Ghilmax.

„Sper că ai murit, Ghilmax!” îl fulgeră un gând, iar altul, cu grifonul zburând către Xantipor, îi trimise furnicături în mâna lui scurtă.

— Sper că ai murit, Ghilmax, repetă în şoaptă, apoi încercă în zadar să-şi alunge temerile, privind atent dantelăriile de lumină colorată ce porneau de pe acoperişul Bibliotecii.

Priscus ştia că dacă Ghilmax supravieţuise pumnalului său, zilele îi erau numărate, fiindcă apariţia grifonului în oricare dintre oraşele stăpânite de Ordisia i-ar fi adus sfârşitul. Ghilmax i-ar putea trăda fuga, l-ar despuia în faţa magilor, lăsându-l într-o clipă fără viaţă.

„M-ar spânzura, m-ar decapita, m-ar jupui? Ce pedeapsă ar potrivi magii imperiali pentru unul ca mine?”

Briza aducea cu ea mirosuri de alge şi de scoici, de crabi, de peşte şi de melci, iar Priscus se ridică de pe divanul balconului. Soarele se înecase tăcut în mare, iar noaptea

din Xantipor îşi începea splendoarea. Scăldat în luminile Marelui Cristal, cerul părea pictat de zei.

După ce părăsi clădirea în care era găzduit, Priscus îşi acoperi capul cu gluga pelerinei şi grăbi pasul. Merse numai pe străduţele dosnice, căutând umbra aşa cum puii de pasăre caută adăpost sub aripile mamei lor. Xantiporul nu avea însă întunecimile Giradrigasului, nu avea cotloane înguste şi reci, cu miros de urină şi leş. Pe străzile din Oraşul Luminii nu puţea şi niciun şobolan nu scăpăra din ochi din buza vreunui beci. În fiecare colţ lucea câte un felinar şi cerul însuşi devenea strălucitor când valurile de lumini colorate se unduiau deasupra oraşului.

Priscus ştia bine unde trebuia să ajungă. Trecu pe sub coloanele unui templu, alunecă pe lângă zidurile unor case, se strecură prin spărtura unui gard, apoi păşi cu grijă printre straturile unei grădini în care tufele de lăcrămioară zburătoare îşi iţiseră deja bobocii albi, ca nişte şiraguri de perle lăsate să strălucească în noapte. Cerul părea răsturnat acolo, atât de misterios străluceau florile în vreme ce, deasupra, adevăratele stele erau ascunse vederii de mantia de lumină a Marelui Cristal. Dacă vremea continua să se încălzească, micile perle aveau să se desprindă în câteva zile şi să zboare prin tot oraşul ori chiar mai departe, în zări neştiute, căutând pământ bun pentru seminţele ascunse înăuntru.

Înainte să bată în uşă, lui Priscus îi trecu prin minte să se întoarcă şi să încerce să fugă cât mai departe, să-şi ia un nume nou şi să se apuce să crească oi, capre ori iepuri uriaşi, să-şi facă o casă în mijlocul vreunui pustiu, să se dea pe lângă vreun templu ori să se ducă slugă la vreo curte împărătească unde să le înveţe pe odraslele regeşti tainele scrisului. Înghiţi cu greu, murmură în gând o scurtă rugăciune către toţi Cei Mari - „Numele voastre trăi-v-ar în veac, ascundeţi-l pe mine, nefericitul, de chinurile lumii, slavă slavei Celor Mari! Slavă slavei Celor Mari, slavă Celor Mari!” - apoi bătu în uşa de lemn.

Se auzi zgomot de paşi, apoi un ivor tras cu putere. Uşa

se deschise, iar un bărbat cât un munte îl măsură din priviri.

— Ce pofteşti? spuse bărbatul după câteva clipe de linişte stânjenitoare.

Priscus repetase de nenumărate ori în gând, ba chiar şi cu voce tare cele trei cuvinte scoase din amintirile lui Ghilmax, însă bărbia îi tremura acum şi un nod pus în gât îl împiedica să vorbească.

— Daleru hadar nateduum, şopti într-un târziu Priscus, încercând să nu pronunţe greşit cuvintele străvechi.

Bărbatul îl mai privi o dată din cap până în picioare, apoi îi făcu semn să intre. Casa era exact aşa cum o ştia din amintirile lui Tanaam, ascunse în mintea lui Ghilmax. Din holul larg trecură în sala de oaspeţi, apoi, dincolo de coloane, printr-o imensă sală de baie şi, mai departe, după draperiile groase, printr-o uşă ascunsă privirilor, într-un hol îngust, apoi pe Scări, în jos, către labirintul din pivniţă. În subteran, galeriile erau înguste, luminate din loc în loc de pietre vii, de Karsa, semn că beciurile fuseseră săpate de cei mărunţi. Asta explica şi motivul pentru care erau atât de joase, silindu-l pe Priscus să meargă aplecat, lucru ce-i mărea durerile de spate. După mai multe coborâşuri, coridorul îngust avea să se deschidă într-o sală rotundă şi înaltă în mijlocul căreia, în jurul unei mese de marmură azur stăteau mai mulţi bărbaţi.

— Daleru hadar nateduum! spuse Priscus, de data asta fără să şovăie.

— Daleru hadar nateduum! răspunseră bărbaţii.

Haiganu

... Degeaba cloceşti un ou crăpat... ...
Umbra creşte fără să-i dai de mâncare...
... Nu te ascunde de ploaie sub apă...

Până să se apropie de Karsa, ceata se mărise. Nu era o

armată, ci mai degrabă o adunătură de pelerini ce-şi urma zeul. Ce-l urma pe el. Cei mai mulţi erau copii orfani, dar erau şi din cei însoţiţi de părinţi, oameni care, jinduind după o viaţă mai bună, fugiseră de pe pământurile de care erau legaţi.

Haiganu ar fi vrut să ştie cine era prorocul ce semănase sămânţa răzvrătirii şi care-i vestise venirea. În Fluviul Şoaptelor îi vedea doar chipul întunecat şi farmecul cu care reuşea să strângă oamenii în jurul său pentru a le povesti despre singurul zeu care colindă lumea. Singurul dintre Cei Mari care împarte cu ei pământul şi suferinţele.

„Nu vă sfiiţi să îl urmaţi”, spunea Profetul. „Calea lui va fi deschisă de animale atât de puternice încât se pot lupta, la nevoie, cu orice armată şi cu orice vrăjitor. Nu vă fie teamă. Vremea Osândei s-a scurs!”

Căutând în zilele ce au trecut, Haiganu pierdu urma prorocului în Calsa Merza, unde se amesteca cu urmele barbarilor ce ridicau praful stepei în tropotul antilopelor. Profetul povestise că vine de la Korganon, însă deşi Haiganu îşi trimisese ochiul să colinde templul, nu găsise nimic. Niciun cuvânt, nicio vorbă despre Zeul Osândit ori despre vreun ordin care să-şi pună priceperea în slujba sa. Pentru călugării de la Korganon, nu exista nicio făptură cu numele Haiganu. Nici restul lumii nu cunoscuse un asemenea zeu. Până mai deunăzi.

*

Chiar dacă micuţa Păi îngenunchease în faţa lui, Haiganu refuzase să meargă la Karsa. Rămase la tabăra din pădure, alături de pelerini şi de cerbul lui Zourazi. Fetiţa de pitic îl îmbrăţişase şi-i sărutase obrazul, apoi încălecase grifonul în spatele băiatului care reuşea acum să-şi stăpânească animalul fără să-şi ţină mâinile înfipte în carnea lui. Şi cerbul său continua să i se supună chiar şi atunci când Zourazi zbura printre nori. Haiganu vedea legăturile dintre ei, iţele ca nişte fire de păianjen pe care curgeau neîncetat dorinţe, gânduri, amintiri, nevoi, imagini, gusturi şi mirosuri

de tot felul. Zourazi, Ghilmax şi cerbul erau cumva aceeaşi fiinţă capabilă să fie în trei locuri în acelaşi timp şi să privească prin trei perechi de ochi.

—Port sângele tău, Haiganu! începuse Zourazi într-o zi. Şi lacrimile tale! Iar sângele tău şi lacrimile tale îmi spun că lumea asta este a ta. Vom face, deci, ca lumea asta să fie a ta. O vom curăţa de tot ce e nedrept. Mă mir că de atâta vreme de când eşti aici nu ai făcut nimic altceva decât să te ascunzi. Eşti unul dintre Cei Mari, Haiganu!

—Poate că nu a fost timpul potrivit, Zourazi. Poate că nu e nici acum.

—Uite, acum există şi o profeţie ce stă să se-mplinească. O să împlinim profeţia!

Zourazi-grifonul

— Unde e tătuca? îl întrebase micuţa Păi pe primul pitic ieşit în cale, dincoace de intrarea în oraşul săpat în stâncă.

Acum întredeschise, porţile Karsei erau blocuri de stâncă în care stăteau încrustate desene din aur, bronz şi pietre vii. În ele erau scobite camere pentru oamenii porţii, dar şi scări şi tuneluri care dădeau în locurile din care arcaşii Karsei îşi puteau apăra oraşul. Familii întregi de oameni mărunţi locuiau în blocurile de stâncă de la intrare, având grijă să ungă roţile şi să îngrijească animalele care ajutau la închiderea şi deschiderea porţilor.

Din punctul de strajă, unul dintre cei mărunţi îi observase de departe, privind printr-un disc care măreşte şi dăduse alarma. Când Ghilmax se lăsă la pământ în faţa oraşului, animalele puseseră deja porţile în mişcare. O ceată de arcaşi era în posturi, iar primul pâlc de suliţaşi venise în faţa oraşului pentru a proteja, la nevoie, închiderea Karsei. Zourazi înţelese că, la nevoie, suliţaşii şi-ar fi dat viaţa acolo, în faţa porţilor, fără cale de retragere.

Când o văzu pe micuţa Păi coborând de pe spatele grifonului, căpetenia suliţaşilor strigă ceva. Apoi ordinul fu dat mai departe, în spate, până când, într-un târziu, porţile se opriră.

— Unde-i tătuca, unde-i? făcu din nou fetiţa.

Raghan Basai, suliţaşul, era înalt pentru un pitic şi avea mâinile nefiresc de lungi. Purta armură cu solzi din bronz cusuţi pe o vestă de piele trasă peste o cămaşă de zale. Zeci de pietricele vii străluceau de pe pieptar şi de pe Coiful pe ale cărui obrăzare erau înfăţişate topoarele de pe flamura celor mărunţi.

Raghan Basai o îmbrăţişă pe micuţa Păi, dar continuă să privească uluit la grifonul lui Zourazi.

— Am crezut că ai murit, prinţesă, făcu Raghan într-un târziu. Am aflat ce s-a întâmplat la Giradrigas, iar tatăl tău a plecat cu oaste într-acolo să-i pedepsească pe ucigaşi.

— Cu oaste? Ce oaste?

— A tocmit năimiţi, prinţesă. Dar sunt şi oameni de-ai noştri cu ei, vreo câteva zeci. Se zice că ucigaşi-s copii întorşi de la Heros. Moroi sau aşa cumva. Aşa-i?

Păi se făcu că nu-l aude.

— Si mămuca? Mămuca unde-i? întrebă ea.

— Mergem la ea numaidecât. Dar... prietenul tău... băiatul... e de la templu? E Înalt Preot? murmură piticul privind la Zourazi.

— E mai mult de-atât. Zourazi, hai să mergem! Hai să-ţi arăt Karsa.

Zourazi descălecă de pe Ghilmax şi păşi în urma lui Păi. Grifonul rămase pe loc asemeni unei statui. O vreme, băiatul îşi privi spatele prin ochii animalului, într-o altă parte, se uită la Haiganu prin ochii cerbului.

„Împlinim o profeţie, Haiganu. Împlinim o profeţie!” gândi el, iar Haiganu îi pescui cuvintele din Fluviul Şoaptelor.

În faţa sa, unul dintre suliţaşi îngenunche.

— E trimisul Zeului Osândit, spuse el, apoi vorbele fură luate în şoapte de alte guri şi purtate de colo colo, ca o adiere, către inima Karsei, iar pe măsură ce Zourazi se afunda în oraşul săpat în munte, cei mărunţi îngenuncheau în faţa sa.

Zourazi văzu, în zilele ce au trecut, urma Profetului.

„Fiul zeului va coborî din cer, aducâd cu el unul din copiii voştri. Urmaţi-i calea!”

Karsa se schimbase mult de când ultimul Înalt Preot ce-l încălecase pe Ghilmax păşise aici, aşa că Zourazi încercă în zadar să suprapună amintirile culese din mintea grifonului peste oraşul de acum. Giganticele pietre vii prinse în armături de bronz şi suspendate cu lanţuri groase de tavanul boltit răspândeau o lumină albăstruie, în vreme ce statui săpate în piatră ori turnate în metale strălucitoare străjuiau din loc în loc la marginea galeriilor de trecere şi în piaţete. Chipuri de zei ori de eroi necunoscuţi răsăreau din stâncă la tot pasul, iar Zourazi aproape că suspină la gândul că, odată, de toată munca celor mărunţi se va alege praful. Văzu, într-o clipă, chipurile zeilor crăpate, apoi piatra cum trece prin piatră şi întunericul ce va să vie când, hârâind, scrâşnind şi bubuind, muntele se va prăbuşi.

Aveau să treacă însă veacuri până atunci.

Capitolul 19

Biciul cel lung

Dekibalos

Unii reuşiseră să fugă, dar orfanii săi îi hăituiau încă prin pădure.

Cei Mărunţi atacaseră în miez de noapte, aruncând peste tabără o ploaie de săgeţi aprinse. Limbile de foc au urcat chiar şi pe cortul său, înainte ca prima gardă să încerce măcar să-l trezească.

Despuiată, cu părul răvăşit şi cu gura deschisă, copila de lângă el dormea încă, atunci când Dekibalos ieşise din cortul în flăcări, cu biciul cel lung în mână. Nu o mai văzuse de atunci, însă nu-i stătea mintea la ea. Pierduse atât de multe corturi, arme, căruţe, mâncare şi animale, încât icnea de ciudă. Fălcile îl dureau încă, după ce muşcase cu furie din faţa unuia dintre piticii care îndrăzniseră să-i atace tabăra.

— Câţi oameni am pierdut? îl întrebă pe Rakatan, încercând să-şi stăpânească pornirea de a-l biciui pentru a-l face să vorbească mai repede.

— Mai mulţi decât de trei ori o sută, Înălţimea Ta, murmură bărbatul, căutând cu privirea în pământ, acolo unde se amestecau în praf picăturile de sânge scurse din degetele sale zdrobite în luptă.

Dekibalos ştia deja că avea să primească numai veşti proaste. Nu pierduse numai oameni. Pierduse şi o mulţime de orfani. Cu doar câteva zile înainte, cedase rugăminţilor credincioşilor săi şi-şi încuiase copiii în barăci înalte de lemn, acoperite cu frunze şi stuf cules de pe malul Upa Girei.

— Suntem speriaţi, Măria Ta, îi spuseseră atunci căpeteniile cetelor de oameni pentru a nu ştiu câta oară.

Oamenii-foame au ucis din nou astă-noapte. Nu-i drept să ne mâncăm între noi, când atâţia duşmani aşteaptă pretutindeni.

Ca să nu-şi piardă oamenii, Dekibalos se lăsase înduplecat. Acum i se întunecau minţile numai când se gândea la asta.

Primele săgeţi aprinse căzuseră chiar pe barăcile unde erau închişi orfanii, şi mulţi dintre ei fuseseră mistuiţi de flăcări. Unii ieşiseră într-un târziu cu braţele şi feţele uscate şi negre, cu oasele descărnate şi pielea îmbăşicată. Copiii săi, sărmanii, izbutiseră cumva să spargă, să rupă, să muşte în pereţii făcuţi din buşteni groşi, adânc înfipţi în pământ. Reuşiseră să-şi croiască drum afară, cu părul şi carnea în flăcări, apoi să lupte pentru el, să iasă din încercuierea împieliţaţilor de pitici şi a năimiţilor pe care aceştia îi plătiseră.

Cum de fusese atât de credul? se întreba Dekibalos, gândindu-se deodată că a picat pradă unui complot. Toţi linguşitorii, toţi oamenii care-l încercuiseră cu vorbe dulci nu făcuseră decât să-l aducă aici.

L-au silit să-şi închidă orfanii, apoi poate că au dat cuiva semnalul, iar duşmanul de-afară a atacat!

Nici în cetăţile lui Heros nu putea fi atât de rău. La adăpostul ploii de săgeţi aprinse, cei mărunţi îşi strecuraseră oamenii printre barăcile de lemn în flăcări şi corturile unde odihnea restul armatei sale.

Armată? Dekibalos înţelese abia acum că oamenii săi erau cu totul nepregătiţi pentru luptă. Fără orfani, Dekibalos conducea o adunătură de gogomani. De ţărani şi cerşetori care-i consumau mâncarea şi-l ţineau din drum. Fără Armata Orfanilor, fără copiii săi feroce ce ascultau de biciul cel lung, Dekibalos se afla în fruntea unei gloate uşor de înfrânt.

Până când orfanii izbutiseră să iasă din capcana în care se prăjeau, piticii şi năimiţii lor reuşiseră să ucidă ori să pună pe fugă mulţimea ce-l venera ca pe un zeu. „Slavă Zeului Osândit! Slavă lui Dekibalos!” strigau, apoi mureau cu capul brăzdat de ciocanul ţintuit cu pietre vii al unui pitic

bărbos ori de hangerul vreuneia dintre namilele tocmite de Cei Mărunţi. Iar el, Dekibalos, Zeul Osândit, îşi primise osânda pentru nesăbuinţa sa. Zăbovise prea mult într-un singur loc, dând răgaz duşmanilor săi. Şi dacă netrebnicii de pitici din Karsa îndrăzniseră să tocmească o armată şi să-l atace, nici nu voia să se gândească ce-l aştepta în Sind ori ce planuri se coceau dincolo de Brâul de Piatră.

Flăcările aruncau umbre lungi împrejur, în vreme ce gemetele răniţilor nu conteneau.

— Să nu mai aud un vaiet, Rakatan! spuse deodată. Cine nu-şi ţine gura să fie ucis pe loc. Nu-i vreme de plâns, auzi? Nu-i vreme de plâns. Dacă eşti cumva rănit şi-ţi vine să urli de durere, curmă-ţi viaţa... Ori eşti rănit, Rakatan?

— Nu sunt rănit, Măria Ta! spuse acesta, ascunzându-şi la spate mâna zdrelită.

— Prea bine, atunci. Prea bine. Vreau să aud liniştea, pricepi? Să aud liniştea. Cine are poftă de urlat să meargă la Heros.

— Am înţeles, Măria Ta!

Icnetele şi gemetele, văicărelile nătângi ale oamenilor se mai auziră o vreme. Apoi Dekibalos putu asculta pocnind focul ce-i mistuia tabăra şi urletele orfanilor săi, vânând departe, prin pădure. Din când în când, undeva fluiera o cucuvea, iar un lup îi răspundea.

Dekibalos îşi turnă o cană cu vin, se aşeză pe cadavrul unui pitic dolofan, aşteptând să vină dimineaţa.

Auzi, mai apoi, un şuier şi-i păru că vede, cu coada ochiului, printre copaci, o dâră de lumină. Apoi se auziră glasuri, strigăte şi văicăreli şi câţiva oameni, ce ţineau de strajă, o rupseră la fugă către el.

— Ce-i? mârâi apoi Dekibalos şi doi dintre orfanii săi veniră lângă el, adulmecând aerul ca nişte câini.

— Ce îi?! făcu din nou şi-şi strânse biciul în mână, ridicându-se-n picioare.

— O fată, Măria Ta! rosti cu greu unul dintre oamenii de strajă.

— O fată?! Acum vă temeţi şi de-o fată?

— E o copilă, Măria Ta!

— Ce? Mai spune o dată! Am o ureche stricată...

— O copilă, Măria Ta! Te caută...

Lui Dekibalos îi era greu să creadă că omul ăla, al cărui nume îi era străin, cuteza să-l ia în râs.

Era cu neputinţă. Poate doar dacă voia să-şi scurgă viaţa într-o clipă... Ceea ce se şi întâmplă. Era prea mult pentru o singură noapte şi prea devreme după o luptă în care pierduse îndeajuns ca să mai stea s-asculte bălmăjelile unui om cu minţile pierdute. Dekibalos îl adună în bici, îl trase către el şi-i sparse burta cu pumnalul de mânerul căruia ridică până când lama se blocă în coşul pieptului.

— Măria Ta... mai sughiţă neisprăvitul, în timp ce maţele porniră a i se scurge la picioare.

Dekibalos împinse apoi cu putere trupul pe jumătate mort, lăsând aburii să se ridice din el ca nişte iele străvezii.

— Dekibalos!!! auzi apoi în depărtare.

Era o voce de copilă, într-adevăr, şi nu-i veni să creadă că nebunia n-avea să înceteze.

— Aici! tună el, şi cei doi orfani de lângă el porniră în întunecime către cea care-l striga pe nume.

Fata era mai aproape. Dekibalos îşi auzea oamenii cum urlă către ea, apoi văzu dâre lungi de lumină urmate de strigăte de durere şi de moarte.

— Ce vrei? făcu Dekibalos, simţind că nu era doar o copilă, că nu era doar un om, că altceva păşea dinspre pădure către tabăra lui, către restul său de tabără, către mulţimea de cadavre în mijlocul cărora trona el, Dekibalos, Zeul Osândit.

Oamenii săi se adunară în juru-i, cu mâinile pe bâte, pe săbii şi pe cuţite, dar mai puţini ca altădată şi mai speriaţi. Trimişi pe urmele piticilor fugari, cei mai mulţi dintre Orfani nu erau încă aici, însă Dekibalos ştia că nu mai era mult şi aveau să vină. Mai puţini şi ei, mai arşi, însă neînfricaţi, gata să ucidă.

— Vreau să te omor! se auzi dinspre pădure, iar lui Dekibalos îi păru că recunoaşte vocea aceea, că o ştie de undeva, o voce de găină neastâmpărată, o voce care nu trebuia să se mai audă.

Înveşmântată în alb, fata ieşi din pădure. Deşi era încă departe, Dekibalos o putea zări, îi putea vedea cămaşa lungă şi ruptă, părul neîngrijit în care se adunaseră frunze uscate şi pânze de păianjen, zgârieturile de pe braţe şi urmele de sânge. Dac-ar fi putut să o privească cu atenţie, la lumină, Dekibalos era convins că i-ar fi putut vedea şi urmele legăturilor de la picioare. Acum ştia foarte bine cu cine are de-a face. O găină împieliţată! Şi aproape că îi veni să râdă, deşi nu ştia încă de ce.

Când orfanii ajunseră în faţa ei arătându-şi colţii, cu ochii fetei se întâmplă ceva. Mai întâi, pentru o clipă, scânteiară. Apoi prinseră a se albi de parcă dincolo de ei s-ar fi deschis o poartă în spatele căreia se rostogolea o stea. Da, în capul fetei părea să fie-o stea ce-şi scotea razele prin găurile ochilor ei. O lumină albă, ca un fulger prelung şi lăptos porni din ei şi seceră trupurile orfanilor. O dată şi încă o dată. Din carnea lor se ridică un fum, apoi se prăbuşiră în bucăţi, încă mişcând din mâini şi clănţănind.

Fata porni acum către el. Albeaţa ochilor ei dispăru, dar începu să-l sperie căutătura ei neagră, de fiară ce nu ştie ce e moartea. Ori care ştie prea bine ce-i moartea, fiindcă tocmai ea o seamănă.

—Te ucid, Dekibalos! ţipă fata, în timp ce el încerca să-şi amintească numele ei. Pentru tot ceea ce am pătimit în grajdurile tale, te ucid! Pentru batjocura pe care am îndurat-o! Pentru că mi-ai pângărit carnea! Pentru că duhneşti! Pentru că ne-ai înfometat! Pentru că ne-ai ucis! Şi pentru că sunt ceea ce sunt!

Din când în când, venind spre el, fata se oprea pentru a mai despica cu razele ochilor săi vreun curajos ce-şi dădea viaţa în numele Zeului Osândit. Acum era deja aproape. Între ea şi Dekibalos, mai erau Rakatan şi o ceată de neisprăviţi ce tremurau din toţi rărunchii, ţinând în mâini bâte ghintuite, Dekibalos înţelegea acum ce bun ar fi fost un arcaş bine aşezat. Ori o mică fortăreaţă în care să stea ascuns. Sau o gaură de şarpe. Un loc în care să se facă nevăzut.

Deodată îsi aminti cum o cheamă.

— Dida?! încercă să strige el, dar vocea lui, nefiresc de subţire, păru mai degrabă întrebătoare.

— Eu sunt, iar asta e ultima ta…

Apoi, privindu-i biciul, fata se opri. Rămase aşa, împietrită. Avea părul răvăşit şi gura întredeschisă asemeni copilei care dormise lângă el. Dekibalos se gândi un moment că ochii ei se vor face deodată albi şi că fulgerele ucigătoare vor porni din ei şi îl vor despica în două. Apoi, îşi închipui că o ia de mână şi că rupe cămaşa de pe ea. Şi că o duce la râu, că o spală, apoi că o îmbracă în rochii scumpe din şahmara.

Dekibalos ridică biciul cel lung, iar fata îşi ridică privirea după el.

— Dida! spuse Dekibalos.

— Stăpâne, murmură fata.

Rakatan şi ceata lui îngenunchează, iar Dekibalos trecu printre ei şi apucă de cămaşa fetei.

Capitolul 20

Sânge

Haiganu

... *Oasele tari sunt arme bune...*
... Nu ascuţi săgeţi în pat...
... Şoarecii se-ascund şi-n cranii de pisică...

Ochiul său căuta. Se ridicase peste copacii din jur, asemeni unei păsări invizibile şi alunecase peste vârfurile lor uscate ca un vânt blând.

Când, eliberată din încordarea arcului, o săgeată aprinsă trecu pe lângă el, Ochiul lui Haiganu coborî în preajma celor mărunţi. Loviseră la adăpostul nopţii, transformând tabăra lui Dekibalos într-un rug din care se ridicau scântei şi vălătuci de fum. Haiganu simţea teroarea din tabăra oamenilor lui Dekibalos şi înflăcărarea cu care luptau cei mărunţi. Vitejia lor nu a fost, însă, de ajuns.

Cei care au fugit primii au fost năimiţii. Luptători căliţi în lupte drepte, dar şi în tâlhării din lumea largă, năimiţilor nu le trebuise mult să înţeleagă faptul că este peste puterile lor să se lupte cu miile de corpuri de copii fără moarte ieşite din ţarcurile în flăcări. Celor Mărunţi, retragerea năimiţilor nu le lăsase nicio şansă. Niciunul dintre ei nu scăpase cu viaţă. Muriseră cu numele prinţesei Kotys şi al reginei Bendis pe buze. Regele însuşi îşi dădu viaţa în luptă.

Apoi se aşternu nimicul în urma spiritelor gonite la Heros.

Ochiul se întoarse în tabăra din apropierea Karsei, şi multă vreme după aceea Haiganu încercă în zadar să pună stavilă miilor de şoapte ce-i ocupau mintea. Parcă mai multe ca niciodată. Mai multe şi mai rele. Şoapte pornite din întuneric, din străfundurile nopţii, din minţile adormite. Nici

în somn, oamenii nu scapă de frământarea gândurilor. Sunt apăsaţi de frici, de uneltiri, de dureri adânci, de blesteme şi de rugăciuni.

„Zourazi!”, făcu într-un târziu Haiganu, atunci când ştiu că doar băiatul i-ar putea aduce liniştea.

Zourazi

Se trezise plin de sudoare de parcă alergase întreaga noapte. Pe pereţii săpaţi în stâncă, simţindu-l treaz, pietrele vii prinseră a licări. Dormise pentru prima oară după multă vreme pe un pat acoperit cu o ţesătură umplută cu lână şi atunci când, învelit cu o pătură miţoasă de către mama lui Păi, Zourazi închisese ochii, crezuse că va dormi neîntors întreaga noapte. Acum însă îşi potoli cu greu bătăile inimii şi, în alte părţi, asemeni lui, cerbul şi grifonul său tresăriră.

„Se întâmplă ceva rău”, ştiu apoi, fără să fie sigur că e gândul său ori al lui Haiganu care, de departe, cu ochiul minţii, privise cum armata Celor Mărunţi îşi dă viaţa pe malul unei ape.

„Păi, tatăl tău a murit”, se văzu spunându-i peste o vreme fetiţei de pitic şi ştiu că ea nu va voi să înţeleagă pe de-a-ntregul. Apoi ascultă în zilele ce încă n-au venit tot ce va spune mama ei, regina Bendis, cea care îi mulţumise cu lacrimi mari în ochi că îi adusese fiica acasă şi care îl îmbrăţişase fagăduindu-i tot ce va dori vreodată, plecând apoi genunchiul în faţa lui, cel care vestea venirea Zeului Osândit.

„Mă doare să vă spun că Măria Sa a trecut la Heros...”, se gândi o clipă că îi va spune, apoi o privi în zilele ce încă n-au venit, prăbuşindu-se de durere ascultându-l.

Pentru o clipă, Zourazi îşi dori să nu ştie nimic din tot ce ştia. Să fie un copil obişnuit şi să trăiască alături de părinţii săi. Viitorul să nu se caşte în faţa lui ca o gură cu colţi, iar

trecutul să nu fie un vârtej de amintiri ce aduna zeci de vieţi şi sute de ierni. Mintea să nu-i fie împărţită cu un cerb şi cu un grifon, iar un zeu să nu-i asculte gândul. Ochii săi să nu ascundă Furia Oarbă, iar în sângele său să nu clocotească puterea magilor şi a Zeului Osândit.

Zourazi adormi apoi în patul cel moale, iar pietrele vii bătute în pereţi îşi stinseră lumina pe măsură ce răsuflarea sa se domoli.

*

Era ceva nefiresc în felul în care deseori Cei Mărunţi dădeau copiilor numele Celor Mari. Pe mama lui Păi o chema Bendis, după numele Zeiţei Lunii, iar Păi, avea să afle Zourazi chiar de la regina Bendis, ascundea un alt nume mare - Kotys. Erau însă pitici, îndeosebi cei din castele conducătoare, pe care-i chema Derzelas, Gebeleizis şi chiar Heros. Zourazi se gândi că, purtându-le numele, Cei Mărunţi speră să ia ceva din puterea Celor Mari.

Deşi, în sufletul ei, poate că spera că soţul i se va întoarce acasă, mama lui Păi nu-i puse nicio clipă vorbele la îndoială a doua zi, când Zourazi se hotărî să îi vorbească. Bendis, regina piticilor, trimise degrabă iscoade care să caute trupul regelui Karsei şi-i ceru lui Zourazi să o ajute să-şi răzbune soţul.

— O vreme am crezut că Păi a murit, şi Măria Sa a plecat să o răzbune... Acum, mort îmi este soţul şi îţi cer ţie să îl răzbuni. Zeii par să-şi caute de joacă în casa Celor Mărunţi. Mă rog ţie, Zourazi, binefăcător al fiicei mele şi trimis al Zeului Osândit, să-mi alini durerea şi să-mi răzbuni soţul!

„Sunt doar un copil”, îi veni să spună, dar propriile dureri şi propria sete de răzbunare îl făcură pe Zourazi să dea din cap.

Regina Bendis trimise solii în căutarea legiunilor de năimiţi cu care să se tocmească să intre în slujba sa. Îi dădu

lui Zourazi merinde şi bani pentru viitoarea sa armată şi îi chemă la dânsa pe căpeteniile satelor de oameni din apropierea Karsei, cei care îi erau datori cu vârf şi îndesat pentru cine ştie ce lucruri şi fapte din trecut.

Dekibalos

Dekibalos îşi amintea că şi-a dorit să o prindă pe copila care fugise cu puiul de vrăjitor şi să o ucidă. Crezuse mai apoi că gerul o înţepenise pe undeva curmându-i răsuflarea. Atât ei cât şi lui Zourazi. Acum înţelese că farmecele lui Moroianu o păstraseră pe Dida printre cei vii. Era cumva un om-foame, iar cuvintele străvechi o ţineau sub puterea lui după cum Spânul îi făgăduise că se va întâmpla cu toţi copiii asupra cărora îşi aruncase vraja. Dida avea însă ceva în plus faţă de orfani. Dekibalos văzuse cum, înainte să i se supună, fata aruncase raze ucigaşe din ochi şi cum, spre deosebire de oamenii-foame, îşi stăpânise cuvintele şi gândurile. Nu avea capul golit de minte precum orfanii săi. Nu părea doar un animal condus de foame şi de dorinţa de a ucide. Părea să fi fost mai mult de atât. După ce se apropiase însă de el, Dida căzuse cumva într-un somn cu ochii deschişi.

Murmura „stăpâne” ori „da, stăpâne” ori de câte ori Dekibalos întreba ceva.

Lui Dekibalos îi trecuse prin minte să o pună să-şi taie singură gâtul, însă mult mai tare îl atrăgea gândul că ar putea avea în slujba sa o vietate capabilă să omoare de la distanţă, doar din priviri.

După o noapte în care îşi pierduse mare parte din provizii şi din armată, părea, în sfârşit, să fi câştigat ceva.

Când se revărsaseră zorii, orfanii i se întorseseră în tabără şi abia atunci Dekibalos observă cât de jalnică e starea lor. Din cauza arsurilor ori a altor răni, mâinile unora

de-abia se mai ţineau în coate ori în umeri, dar orfanii continuau să le mişte. Alţii nu mai aveau degete ori le lipseau palmele cu totul şi găuri lungi în cărnuri le dezveleau oasele pieptului, coastele ori băşicile maţelor. Prin rănile lor, mişunau furnici ori alte gângănii, iar Dekibalos se gândi că micii săi ucigaşi aveau să se rupă cu totul în curând. Puse să le fie înfăşurate trupurile în bucăţi de pânză aşa încât, la amiază, când foamea îl trezi, Armata Orfanilor părea o adunătură de păpuşi de cârpă. Ici colo, se iţea un cap de copil prin obrajii căruia, găuriţi pe alocuri, se vedeau dinţii alungiţi.

Ca să facă rost de suficientă pânză, oamenii săi prădaseră două sate din apropiere de unde aduseseră haine şi mâncare, ba şi câteva căruţe în care înghesuiseră tot ce socotiseră că ar putea fi de folos.

PARTEA A IV-A

Capitolul 21

Umbre

Moroianu

Trecuseră două anotimpuri de când Moroianu se întorsese la Praus, pe o barcă, alături de femeia cu ochi de culoarea liliacului. Acum îi spunea Akarun şi-i învăţase obiceiurile şi poftele. Când Ziraxes nu era în mintea ei, Akarun avea ceva atât de delicat, încât Moroianu o dezbrăca din priviri şi nu se putea abţine cu niciun chip să-şi imagineze că-i sărută buzele şi că-i cuprinde sânii în mâini. Tocmai în astfel de momente, Akarun i se aşternea uşor în gânduri şi-i privea fantasmele.

— Te-ai îndrăgostit de mine, spurcăciune, chicotea apoi lângă el şi-l privea cu dispreţ.

N-ar fi avut Moroianu curaj să o atingă nici cu o floare, d-apoi să o sărute...

Praus se transformase în ultimele luni. La prima vedere, totul era la fel. Sărac şi pustiu, oraşul din delta Upa Girei ascundea însă taine întunecate.

După cum îi poruncise Ziraxes, Moroianu cumpărase ruina castelului ce aparţinuse odinioară Ghildei Armatorilor. Incendiat de hoţi după ce marii proprietari de vase se mutaseră din Praus în Sura Diza ori în Xantipor, clădirea păstra încă ceva din măreţia pe care o avusese cândva.

Avea ziduri groase străjuite din loc în loc de turnuri de veghe. Castelul avea o sală mare, zeci de odăi, dar şi ieşire la mare printr-un tunel în care era un doc pentru bărci mici.

Moroianu tocmise meşteri care să repare acoperişul castelului, să refacă zidurile şi tâmplăria, să tencuiască, să îndrepte. Curăţaseră grădina, ba chiar şi canalele de la

subsol, încărcate de mâl şi nisip.

La sfârşitul lucrărilor, un muncitor se înecase, surprins de vremea refluxului ori fiindcă alunecase pur şi simplu în apă. Asta după ce, alături de tovarăşii săi, băuse un pahar din miedul pe care Akarun îl adusese de la Kaga-Krata, în timp ce Moroianu îi înveselise arătându-le cum poate aduce norii atât de jos încât să-i poată atinge cu mâna.

Nu după multă vreme, umflat de apă, meşterul avea să se ridice la viaţă şi să vină după colegii săi de lucru pe care să încerce să-i ucidă. Speriaţi, muncitorii care-şi aşteptau simbria pentru ceea ce lucraseră s-au închis în castel, apoi, cu miedul descântat, dansându-le prin vene, au dat s-adoarmă cu spume albe-n buze. La timp pentru ca Akarun şi Moroianu, murmurând cuvinte din limbi străvechi, să-l necinstească pe Heros luând în stăpânire spiritele întoarse de la el.

Zi după zi, pe domeniul cu ziduri înalte de la Praus, aveau să se adune oameni intraţi tot astfel sub farmecele lui Moroianu şi ale frumoasei Akarun.

Acum, întregul oraş le aparţinea şi niciun om curat nu mai colinda pe străzile murdare. Toţi erau în puterea lor. Tâlhari, piraţi, sclavi, prostituate, marinari fără corabie ori negustori fără nimic de vânzare, cu toţii deveniseră carcase de carne, mânate de foame şi de porunca Spânului. Iar dacă, din întâmplare, vreo navă trăgea în port, oamenii-foame nu le lăsau marinarilor nicio şansă de a pleca vii din Praus.

Zourazi

Băiatul ascultase de rugăminţile reginei Bendis şi trimisese un corp de armată către Sind. Cete întregi de barbari ce plecaseră genunchiul în faţa sa, năimiţi călare, precum şi călărimea strânsă de protectorii satelor de pe

malul Iura Idei. Armata se-ntorsese deja victorioasă, deşi pe Dekibalos, e drept, îl scăpaseră printre degete.

Mai apoi, Zourazi zburase în lumea largă pe spatele lui Ghilmax. Şi peste tot pe unde ajungea, oamenii îl ştiau. Peste tot îşi plecau capetele în faţa lui ori îi sărutau mâinile şi picioarele.

La început, la Maudava nu voise să se ducă. Oraşul era mult prea aproape de Brâul de Piatră şi-i era vasal Ordisiei. În zilele ce încă n-au venit, privise cum, dacă s-ar duce, va fi alungat cu pietre, iar de se va încăpăţâna şi de va zăbovi prea mult ar putea să fie ars pe-un rug alături de grifonul său ori chiar va trebui să ucidă ca să scape.

Apoi s-a întâmplat ceva. Zourazi căutase în zilele ce încă n-au venit ca într-un ghem de fire încurcate şi tot trăgând de-o iţă sau de alta, tot încercând să vadă care viitor îi este cel mai bun, dăduse undeva de-o umbră. De parc-un fum înceţoşa privirea-n timp şi îi schimba din zilele ce încă n-au venit. Şi-aşa văzu Zourazi că la Maudava, cu mic cu mare, toţi oamenii îşi vor fi plecat genunchiul de îi va vizita. Iară umbra se trase de-o parte atunci când o privi mai apăsat şi-o şoaptă îi alunecă în minte pe când dădea s-adoarmă cu gândul la tot ceea ce urma a fi.

— Sunt aici să te ajut, Zourazi, îi spuse umbra, tot aşa cum, altădată, şi Haiganu vorbise cu el.

— Să mă ajuţi? o întrebă băiatul, pe jumătate adormit.

— Da. Să te ajut. Dară să nu vorbeşti cu nimeni.

— Ce nevoie am eu de ajutor?

— Să dai un sens vieţii şi morţii tale nu-i lucru uşor, Zourazi, răspunse umbra.

— Ştiu foarte bine care-i sensul vieţii mele. Voiesc să îmi răzbun părinţii. Să piară Ordisia şi sângele magilor ce o conduc... Şi-apoi să mor, atâta îmi doresc.

— Atâta doar?

— De fapt, nu doar atât... Eu port în vine sângele lui Haiganu. Sunt ultimul din neamul meu şi-aş vrea... Aş vrea

să îl ajut să meargă-n lumea lui.

— Păi vezi? Eu te pot ajuta.

— Dar... tu cine eşti? Unul dintre Cei Mari?

— Sunt cel mai mare, băiete. Cel mai Mare.

Când se trezi, umbra nu mai era niciunde în zilele ce încă n-au venit şi nu ştiu să spună dacă a fost aievea ori dacă a visat. Dar ceva păru să se întâmple. Se curăţase timpul ce avea să vie, iar lui Zourazi îi fu limpede ce are de făcut. Băiatul vedea calea în zilele ce încă n-au venit ca pe un fir alb într-o încurcătură de fire negre. Iar în fiece zi, Zourazi căuta să tragă de firul cel alb, să-l descâlcească, să-i vadă capătul, să-l scoată din ghemul afurisit în care se încurcase, să-l deznoade de iţele rele ale timpului.

Lui Haiganu nu i-a spus despre ajutorul venit din alte timpuri şi din alte locuri. E-adevărat că îşi vorbeau din ce în ce mai rar. Zeul cu un singur ochi se retrăsese în pădure şi nu-i zicea nimic din tot ceea ce face. Îi ceruse să caute profetul care-i vestea venirea şi îl mai punea din când în când să îi descrie, în gând, nori, câmpuri şi copaci, aşa încât, ascultându-i vocea în Fluviul Şoaptelor, Haiganu să poată adormi.

Iar atunci când sosi clipa, Zourazi plecă la Maudava.

Mână Scurtă

În atelierul său din Biblioteca înţelepciunii, Priscus ronţăi ultima bucăţică dintr-o nucă, apoi sorbi din cana cu apă în care pluteau frunze de salvie şi petale de trandafir.

— Acum poate veni! ţipă apoi, şi, dincolo de uşă, discipolul-scrib îi făcu semn bărbatului să intre.

După ce uşa se închise, bărbatul îl salută în limba Frăţiei.

— Ia loc, Billal! îi spuse Priscus.

Billal era unul dintre cei tineri. Priscus îl cunoscuse încă din prima noapte în care intrase în subsolul în care-şi rostise

salutul cules din amintirile lui Ghilmax. Mână Scurtă minţise atunci că este ultimul dintre fraţii din Giradrigas, că îşi rostise jurământul în faţa înaltului Preot Tanaam, îi uimise cu ceea ce ştia despre istoria Frăţiei, apoi îi îngrozise povestindu-le sângerosul atac la care fusese martor şi felul în care reuşise să scape, călărind grifonul înaltului preot care a pierit, sărmanul, ucis de monstruoşii copii, întorşi de la Heros.

Ar fi putut să le spună multe, Priscus. Tanaam fusese unul dintre cei mai de seamă dintre fraţi şi doar bătrâneţea şi distanţa îl ţinuseră în ultimul timp departe de întâlnirile de taină din Xantipor, dar şi din alte oraşe în care frăţia avea cuiburi. Iar Mână Scurtă îşi amintea acum chiar şi ceea ce Tanaam uitase cu mult înainte de a fi ucis, căci grifonul Ghilmax păstrase tot ceea ce bătrânul preot vorbise, văzuse ori ascultase vreodată. Şi toate amintirile acestea, ca multe altele, îi aparţineau acum şi lui Priscus. Iar fostul egumen nu avusese nicio reţinere să se folosească de ele în faţa membrilor Frăţiei pentru a fi mai convingător.

Preoţi ce slujeau la templele din Xantipor, negustori bogaţi, proprietari de vase şi de domenii răspândite prin toată Ordisia, membrii Frăţiei erau, în mare măsură, cei mai de seamă oameni din Oraşul Luminii. Într-un fel, controlau cam tot ceea ce magilor nu le stătea în putere. Şi, uneori, chiar mai mult decât atât. Pe Priscus îl primiseră cu braţele deschise şi, în câteva săptămâni, îl strecuraseră între slujitorii din Biblioteca înţelepciunii.

Membrii Frăţiei se vedeau la fiecare trei zile, iar Priscus nu lipsise de la nicio întâlnire. Zakaluun, cel mai bogat negustor, ale cărui corăbii ajungeau până la Tyrida, în celălalt capăt al lumii, dar şi mai sus, pe insula Udra ori tocmai în Kalas din îndepărtatul Opiramus, credea că puterea ar trebui luată din mâinile Magilor Imperiali şi dată unor oameni stăpâniţi din umbră de Frăţie.

— Peste tot pe unde mă duc, aud un singur lucru: că sunt prea multe şi prea mari pericolele de dincoace şi de dincolo de Brâul de Piatră, spusese într-o seară Zakaluun. Aici sunt biruri care nu te lasă să trăieşti, iar răul de dincolo, lăsat de izbelişte, va găsi o crăpătură-n zid şi ne va inunda. Magii sunt surzi şi orbiţi de propria lor putere. A trecut, uite, atâta vreme de când Priscus ne-a povestit cum Giradrigas a fost, pur şi simplu, şters de pe hartă. Nici acum nu ne e limpede ce s-a întâmplat acolo. Ce a făcut Ordisia? Ce a făcut Consiliul Magilor Imperiali? S-a afundat în suluri de pergament şi tăbliţe cerate până a uitat cu totul! Când tot răul care stă dincolo de ziduri se va revărsa peste noi, magii poate îşi vor încăleca păsările şi vor zbura într-un pisc de munte. Dar noi şi oamenii noştri, familiile, copiii noştri... noi ce o să facem? Să nu ne ascundem după degete! Armata Ordisiei e puţină, săracă şi nedeprinsă într-ale războiului...

—Poate că ai dreptate, frate Zakaluun, îi spusese bătrânul Massur, cel care preluase conducerea Frăţiei după ce înţeleptul Falaal trecuse la Heros. Ne rugăm zeilor să ne păzească şi să ne ţie tari. Mi-e teamă, însă, că orice revoltă nu va avea sorţi de izbândă. Şi că de-am încerca şi nu am reuşi, nimeni nu se va îndura de noi şi nici de copiii ori de copiii copiiilor noştri. Cine s-ar încumeta să se puie contra marilor vrăjitori?

—Poate un alt vrăjitor, răspunse atunci Zakaluun, iar când înţeleptul Massur îi spuse că un singur vrăjitor ar fi doar cu puţin mai mult decât o adunătură de oameni condamnaţi la moarte, Zakaluun îl întrebă dacă un zeu ar fi de-ajuns. Apoi le povesti ceva care lui Priscus nu-i dădu pace multă vreme.

—Marinarii mei povestesc că în porturile de la răsărit, peste tot în Opiramus, în Amathia, în Axios, dar şi la Arma Beras, precum şi-n toată Calsa Merza, nobili, sălbatici ori sărmani, cu toţii au îmbrăţişat o credinţă nouă. Ei spun că un zeu cu un singur ochi colindă pe Pământ şi că toţi drepţii credincioşi se-adună-n jurul lui ca să cureţe lumea de tot ce-i strâmb. Şi că un pui de vrăjitor ce îi vesteşte venirea călăreşte un grifon ori un cerb strălucitor cu ochi de foc. Şi

că încă de mai-nainte, un profet le-a vorbit oamenilor despre zeul cel nou. Prorocul ar fi ajuns chiar şi pe Brâul de Piatră şi, poate, cine ştie, o fi intrat şi în Ordisia căci scânteia noii credinţe s-a aprins şi în Imperiu, în târgurile de prin miazăzi.

Din seara aceea, Mână Scurtă şi-l luă pe tânărul Billal aproape. Şi-i zise scurt că de va afla ceva mai nou despre copilul ce zboară pe un grifon, să-i spuie de îndată.

Acum, la câteva luni de când ajunsese în Xantipor, Mână Scurtă era, mulţumită Frăţiei, sfetnicul Marelui Bibliotecar. Ascensiunea sa fusese rapidă. Îl ajutase Frăţia, e drept, dar şi mulţimea de cunoştinţe pe care le avea de la Ghilmax. Aduna în el amintiri din zeci de vieţi, cunoştea limbi străvechi şi reţete de leacuri cu nemiluita. Ştia pe de rost slovele din mii de codice păstrate în străfundurile Bibliotecilor ori chiar din cărţi pierdute, ce-au ars demult în temple din oraşe pustiite. Citând din ele, Priscus părea a fi un mare învăţat.

— E adevărat, frate Priscus, îi spuse Billal, de-ndată ce se aşeză.

— Adevărat că ce?

— Că-i un copil călare pe-un grifon, aşa cum Zakaluun ne spuse că se zice. Se-aude acuma peste tot! În tot imperiul! Umblă vorba c-a fost văzut în piaţă la Maudava şi că protectorul cetăţii stă chezaş acestui fapt. Ba, mai mult, că ar fi plecat genunchiul în faţa copilului, jurând credinţă zeului cel nou. Şi că nu-i om în toată Maudava care să se-nchine altcuiva. Că au dat foc la temple chiar preoţii care slujeau în ele.

— Si Consiliul?

— Consiliul...ce? Magii nu spun nimic. Nu fac nimic deşi Maudava, la doi paşi de porţile imperiului, ne e vasal. Zakaluun are dreptate! Imperiul ăsta se duce de râpă... Şi-apoi se zice şi mai mult. Că şi regina Karsei, Bendis, i-a jurat credinţă copilului şi că adună armată de prin satele din jur,

dar că s-a înţeles şi cu cei din Nabria care-au trecut nu o dată prin lupte grele cu barbarii, ba chiar că legiuni întregi de năimiţi antrenate-n Arza coboară către Karsa pentru a intra sub flamura celor mărunţi. Lumea se pregăteşte de război, frate Priscus, iar magii noştri stau cu mâinile în sân. Iar dacă ceea ce spunea Zakaluum se-adevereşte întru totul şi oamenii liberi din Calsa Merza se-nchină acestui copil ori zeului pe care se zice că l-ar însoţi, Brâul de Piatră ar putea să fie prea subţire pentru tot ce ne aşteaptă. Oricum, aud că-s locuri în care bucăţi întregi din el s-au ruinat şi că nimănui nu i-a păsat să pun-o piatră-n loc. Iar gândul, cum spuneam, gândul că un zeu adevărat colindă primprejur s-a strecurat şi dincoace de zid, iar oamenii ar vrea să-l vadă. Să ştie că-i adevărat cu-adevărat. Dară de-ai şti, frate Priscus, că, uite, chiar şi eu aş îndrăzni să sper că Cei Mari şi-au întors faţa către noi… Că parcă mult prea multă vreme am tot stat cu frica-n sân c-am fost uitaţi şi că doar Heros ne-aşteaptă dincolo ca să ne ardă în cetăţile lui. Şi că doar pentru milă merită să ne rugăm. Parcă, frate Priscus, ne-ar prinde bine şi speranţa c-am avea ceva mai mult de-atât.

Billal ceru voie să plece, îi mulţumi lui Priscus pentru ospitalitate şi-l salută după obiceiul Frăţiei.

— Daleru hadar nateduum! spuse el.

— Daleru hadar nateduum! îi răspunse Priscus. Dar gândurile lui nu se puteau dezlipi de Ghilmax.

Era oare cu putinţă ca grifonul să fi supravieţuit?

Capitolul 22

Rătăciri

Dekibalos

După înfrângerea de la Sind, urcase în pădurile din munţi.

Nu mai avea nimic. Armata Orfanilor se dezmembrase în faţa lui chiar în timpul asediului. Nimic. Viermii săpaseră în carnea copiilor, arsurile frânseseră pielea şi căscaseră găuri în trupurile lor înnegrite. În lupte, oasele le cedaseră, şi, în cele din urmă, pânzele în care poruncise să fie înfăşuraţi rămăseseră ca nişte saci plini cu bucăţi de carne moartă.

Oamenii îl părăsiseră cu mult mai înainte. Cumva se răspândise vorba că nu el este Zeul Osândit. Şi că în altă parte, spre Karsa, mii de pelerini îl urmează pe un altul. Încercase să-i oprească, însă nu fusese chip să-i ţină alături de el. Apoi... văzuseră şi ei că orfanii săi sunt mai slabi şi, noapte de noapte, avuseseră grijă, ticăloşii, să ucidă din ei. Din toţi, doar Rakatan îi rămase alături, iar Dekibalos nici nu ştia dacă bărbatul mai crede-n el sau doar i-e frică să fugă-n lume, unde vechii lui tovarăşi l-ar recunoaşte şi l-ar arăta cu degetul că a fost în slujba lui.

Chiar şi aşa, cu bruma de oştire rămasă, Dekibalos asediase Sindul. Sperase că Dida îi va asculta porunca şi că din ochii săi vor ieşi fulgerele pe care el însuşi le văzuse. Dar copila a privit impasibilă desfăşurarea de forţe, iar când, după două zile de asediu, orfanii lui Dekibalos au fost luaţi ca din oală de călărimea trimisă din Axios, Dida a continuat să privească cum oamenii-foame se dezmembrau ca nişte sperietori de păsări făcute din paie putrezite. Apoi au atacat barbarii veniţi din sud şi năimiţii călare...

Hăituit de armata nobililor din Sind şi din Axios, Dekibalos a reuşit să-şi piardă urma în munţii Kiri Karsas. Alături de el mai erau doar Dida, Razel şi Rakatan. Razel îşi pierduse, însă, un braţ, iar Dekibalos nu era sigur dacă singurul său orfan nu-i este mai degrabă povară decât sprijin. Dida se dovedise la rândul ei fără de folos, iar pe Rakatan căruia îi lipseau câteva degete, Dekibalos îl mai ţinea în viaţă doar pentru că ştia să caute bureţi, să facă focul, să scormonească după ouă prin cuiburi din copaci ori să prindă mici animale bune de mâncat.

Dekibalos credea că zeii l-au luat în râs. Că i-au dat putere doar pentru a-i lua minţile. Că l-au făcut să se creadă asemeni lor pentru ca într-o clipă să-l lase fără nimic. Apoi încercă să-şi amintească când s-a rugat ultima oară lui Pleistoros, singurul dintre Cei Mari căruia i se închina. Sau când a făcut ultimul sacrificiu pentru el... Ce n-ar fi dat acum, Dekibalos, să fie în fortul lui, înconjurat de orfanii săi. Să taie un prunc obraznic şi să-i lase sângele să curgă în cinstea zeului ca altădată. Apoi să împartă carnea şi să organizeze o partidă de lupte pentru El, iar a doua zi să-i plătească preţul lui Mână Scurtă şi să atace caravanele care plecau din Karsa. Ehee... Da, trecuse de atunci, parcă, o veşnicie.

De pe creasta muntelui, Dekibalos vedea până departe. Atât spre răsărit, cât şi spre apus, peste mare, iar de aici, de sus, lumea părea o ţesătură, un covor verde cusut de femeile oamenilor sălbatici din Calsa Merza.

În jurul lui erau stânci golaşe, cu colţuri ascuţite, dar şi jnepeni mărunţi ale căror rădăcini îşi găsiseră loc printre pietre. De sus, printre nori, soarele cădea în raze piezişe, cu contururi clare şi drepte.

„O să mor”, se gândi deodată Dekibalos. „Iar dacă mor, aş vrea să mor în patul meu.”

— Rakatan! spuse apoi.

— Da, murmură bărbatul.

— Strânge tabăra! Mergem acasă!

—Acasă?

Nu aveau ce tabără să strângă. Un scut, două săbii, biciul cel lung şi o ploscă goală. Razel mârâi ceva, iar Dida parcă îi răspunse. Sau aşa i se păru lui Dekibalos.

Într-o clipă, porniră la drum.

Mână Scurtă

Se afla pentru a doua oară în faţa magilor imperiali. Statuile părinţilor Ordisiei erau tot acolo, la fel de impunătoare, dar zeii dispăruseră de pe pereţi şi niciun păun nu mai păşea prin încăpere. Doar stâncă albă, crăpată pe alocuri, de la un capăt al marii săli a tronurilor, la celălalt.

Tadal nu-l mai însoţea acum, însă Priscus nu era singur. Marele Bibliotecar era lângă el. Priscus ştiuse să-l ia cu binişorul, în aşa fel încât să nu poată fi refuzat, iar bătrânul Bibliotecar îi deschisese toate uşile până ce Mână Scurtă ajunsese din nou în faţa Consiliului.

—Priscus, şopti unul dintre magi, citind dintr-o carte cu coperţi din lemn şi os.

—Priscus, da, făcu magul de pe tronul din dreptul statuii lui Ordiseus. Spune-ne, Priscus, ce veşti ne mai aduci?

—Aud, înălţimile voastre, că nu departe de Brâul de Piatră, se-adună oşti. Că valul răului pândeşte să se-abată asupra imperiului.

—Aici nu suntem în Giradrigas, Priscus. Valurile s-or sparge de zid ca de fiece dată în veacurile ce au trecut. Sper că sunt şi alte pricini, în afara fricilor tale de nimic, pentru care să ne fi strâns laolaltă.

Priscus îşi drese glasul şi-şi reluă în minte o rugăciune ce-i dădu curaj să vorbească mai departe.

—Un copil, se spune, conduce oştile. Zice-se că lumea-l venerează ca pe unul dintre Cei Mari.

— Un copil? Ce copil?

— Păi... acesta e motivul pentru care am cerut să mă primiţi. Îl ştiu pe acest copil. Şi voiesc să-l întâlnesc. Vreau să-i cer socoteală pentru tot ce-am îndurat la Giradrigas.

— E unul dintre acei copii?

— Este chiar cel care l-a ucis pe înaltul Preot Tanaam, măriile voastre. Voiesc să-mi răzbun maestrul, preaînalţilor!

Magii Imperiali priviră către Priscus care se ruga Celor Mari să nu-i fie demascată minciuna. Mâna lui scurtă începu să tremure uşor, însă niciun alt semn de slăbiciune nu-i scăpă.

Apoi magii se ridicară de pe tronurile lor şi plecară.

— Ţi se va da răspuns, îi mai spuse unul dintre ei. Apoi, cei mai puternici vrăjitori din întreaga lume ieşiră printr-o uşă pe care, până atunci, Priscus nici nu o observase.

— Să mergem, îi spuse Marele Bibliotecar după ce rămaseră singuri, iar Priscus se ridică din genunchi şi îl însoţi afară.

Era un aer fierbinte în Xantipor. Soarele încingea zidurile, iar briza nu reuşea să alunge umezeala ce îngreuna fiecare răsuflare.

Mâna lui Priscus continuă să tremure încetişor, chiar şi după ce fostul egumen al templului din Giradrigas ajunse, în sfârşit, în odaia lui şi bău o cană mare cu apă.

Trecură zile întregi în care nu se întâmplă nimic. Pe Priscus nu l-ar fi mirat dacă rugămintea sa ar fi fost uitată cu totul, aşa cum îi păru că se întâmplase şi cu prima sa întâlnire cu magii imperiali, atunci când le povestise despre felul în care oraşul Giradrigas fusese ars din temelii de monştrii lui Dekibalos. O-ho-ho... Dekibalos... Pe Dekibalos şi-ar fi dorit să-l revadă cândva. Şi să îl trimită la Heros înfipt într-o ţeapă înaltă, după cum erau datinile barbarilor. Acum, însă, trebuia să dea de urma grifonului. Iar dacă acesta era Ghilmax, aşa cum se temea, lucrurile, ştia bine, aveau să se complice.

Apoi, când îşi luase gândul că va primi vreun semn din

partea Consiliului şi pe când se pregătea să plece către vila în subsolul căreia aveau loc întâlnirile Frăţiei, Priscus zis şi Mână Scurtă, primi o vizită.

Soarele se chinuia să apună la sfârşitul uneia dintre cele mai lungi şi mai călduroase zile pe care le trăise Mână Scurtă în Oraşul Luminii. Şi chiar atunci, pe terasa atelierului său din Biblioteca înţelepciunii, Priscus auzi zgomote. Bătăi de aripi şi o voce blândă. Un vrăjitor tocmai coborâse de pe pasărea lui căreia-i dădea acum să mănânce smochine proaspete.

— Priscus? întrebă apoi magul, continuând să-şi privească pasărea înhămată, în timp ce aceasta îi ciugulea din palmă.

Marile păsări albe pe spatele cărora zburau magii imperiali aveau ciocuri încovoiate şi creste asemănătoare unor diademe. Aveau ochi albaştri şi, unele dintre ele, puteau pronunţa câteva cuvinte. Mai uşoare decât grifonii, marile păsări albe ale magilor puteau zbura mai sus şi mai repede. Priscus le văzuse deseori planând deasupra oraşului, însă niciodată nu se aflase atât de aproape de una.

— Da, bâigui Priscus, gândindu-se deodată că i-ar plăcea să mai zboare măcar o dată deasupra lumii.

Apoi gândul acesta îi aduse un altul, o amintire în care-şi înfigea pumnalul în gâtul lui Ghilmax. Şi sângele grifonului. Şi zbaterea, zborul şi căderea. Iar amintirile grifonului ascunse în el se foiră pentru o clipă, speriindu-l.

— Eu sunt Garlaan, iar ea este Nazer, murmură magul mângâindu-şi pasărea. Călătoria a primit binecuvântarea Consiliului.

— Călătoria?

— Da. O să mergem împreună dincolo de Brâul de Piatră.

Garlaan nu avea mai mult de 17 primăveri. Purta o pelerină albă cu borduri roşii, iar sub ea se ascundea un trup firav.

„Un ucenic. Mă trimit cu un ucenic”, gândi Priscus, apoi îl invită pe Garlaan înăuntru.

— Nu zăbovim, spuse vrăjitorul. Vreau să ajungem în

noaptea asta la Upa Diza şi după ce ne-om odihni un pic, să pornim în căutarea copiilor cei răi. Sunt tare curios să văd ce-i dincolo de zid. Hai, ia ce îţi trebuie pentru drum şi mergem.

— Dar... Trebuie să-l anunţ pe Marele Bibliotecar. Nu aş putea să...

— O să ştie, fii pe pace, îi spuse tânărul mag, scoţând de sub pelerină alte câteva smochine pe care marea pasăre albă le înghiţi din trei mişcări. Hai, Priscus, grăbeşte-te! Cerul ne aşteaptă.

Capitolul 23

În întuneric

Păi

Visele. Visele. Visele...

„Tătucă! Dă-mi să mănânc miere de cireşe!”

Iar tătuca venea şi-i mânjea buzele şi nasul cu miere, iar ea râdea atât de tare că se trezea din somn. Şi apoi plângea în hohote de dorul lui, în timp ce pietrele vii de pe pereţii odăii se aprindeau simţind-o trează.

Îi spuseseră că a murit. Apoi i-au adus trupul, însă nu i l-au arătat. Trupul tatălui ei, dar şi trupurile altora. Taţii altor copii, bărbaţii altor femei, copiii altor mame. Apoi au făcut un rug în faţa intrării în oraş. Şi-au plâns trei zile şi trei nopţi, timp în care focul n-a fost lăsat să se oprească. Spiritul regelui Karsei să urce pe limbile de foc şi să strălucească în faţa lui Heros ca un diamant. Ori ca un soare. Aşa încât, Heros să-l aşeze de-a dreapta sa şi să îl cinstească de parcă ar fi unul dintre Cei Mari.

Alteori visa că e singură în Giradrigas şi că se târăşte pe sub cadavre, în timp ce copiii ăia răi, fără viaţă, o caută. Şi că toţi morţii pe sub care se târăşte au chipul tatălui său.

— Şşşş... Îi spune tatăl său din zeci de chipuri. Şşşş... Ascunde-te, Păi! Ascunde-te, copila mea! Să nu te găsească. Ascunde-te!

Iar Păi se ascundea mai bine, săpa în pământ unde dădea de alte trupuri şi de alte chipuri. Trupuri cu mâini care o trăgeau jos, tot mai jos, în întuneric. „Ascunde-te! Ascunde-te, Păi! Să nu te găsească!”Mai jos, tot mai jos. În întuneric.

Visele...

În ultima vreme, Păi, pe numele ei adevărat Kotys, ieşea

foarte rar din odaia ei. Nici pe Zourazi nu-l mai văzuse de o vreme, însă ştia că cei mărunţi, dar nu numai ei, îşi puneau mari speranţe în el.

Niciodată nu se adunaseră atât de mulţi oameni în faţa oraşului săpat în munte. Soseau de peste tot. Pelerini care străbătuseră lumea veniţi de dincolo de Calsa Rezas, oameni din munţi ori chiar din Imperiu. Robi ce-şi părăsiseră pământurile, fugari din garda Brâului de Piatră, dar mai cu seamă, oameni liberi din toate colţurile lumii. Vestea că un zeu se află în apropiere se răspândise ca un foc pe o căpiţă de paie, iar în faţa Karsei se ridicase un alt oraş. Un oraş de corturi şi de barăci. Un oraş cu pieţe, cu puţuri şi cu locuri de rugăciune. Mulţimea cânta, dansa ori se ruga într-o aşteptare de neînţeles pentru Păi. Forfota aceea avea darul să o sperie, chiar dacă, într-un fel, simţea că oamenii erau plini de dragoste. Când Zourazi venea în zbor pe grifonul său, toată lumea aceea părea să împietrească. Tăceau cu toţii şi stăteau nemişcaţi aşteptând parcă un semn. Un semn de la „copilul zeului”.

Iar când Zourazi cobora de pe Ghilmax, mulţimea voia să-l atingă, însă nu îndrăznea să se apropie de el. Ba, mai mult, se dădeau la o parte de-ndată ce băiatul pornea către porţile de stâncă ale oraşului. Păi ştia că, şi mai mult, oamenii aceia îsi doreau altceva. Îşi doreau să-l vadă pe zeul cu un singur ochi despre care vorbeau într-una. Îl venerau pe Zourazi, e adevărat, însă băiatul era pentru ei doar o cale spre ziua în care aveau să-l întâlnească pe unul dintre Cei Mari.

Însă Păi, care, pe drumul de la Giradrigas către Karsa, găsise în Zourazi un sprijin neaşteptat, şi-ar fi dorit ca şi după aceea ori mai cu seamă după aceea, când aflase că tatăl ei murise, băiatul să fie lângă ea. Doar că faţă de ziua în care îl cunoscuse, pe vremea când îşi călărea cerbul, pe chipul lui Zourazi se aşternuse o umbră. Păi nu avea alte cuvinte pentru asta. Nu-l văzuse niciodată fericit ori vesel pe Zourazi, însă acum, ochii, nasul, buzele sale păreau să fi dispărut sub umbra aceea. În zadar îi căuta Păi privirea, în

rarele momente în care îl întâlnea. În zadar încerca să-i vorbească. Zourazi era pierdut mereu între zilele ce au fost şi cele ce încă n-au venit, ameţura de amintiri, cu vocea lui Haiganu în minte. Şi cu umbra pe chip. Păi ar fi putut jura că uneori un fum se desprindea în urma lui.

Şi nu numai Zourazi era aşa. Nici pe mama sa, pe regina Bendis, nu o mai vedea foarte des.Toată povara regatului căzuse pe umerii ei, îi spusese doica Vedys atunci când i se plânsese. Oraşul trecea acum prin încercări cu care cei mărunţi nu se mai întâlniseră. Nu numai că regele murise, nu numai că se cuvenea a fi răzbunat, nu numai că un profet anunţase sosirea unuia dintre Cei Mari, dar acum, iată, profeţia se împlinea. Haiganu, Zeul Osândit, era la doi paşi de ei, la tabăra sa din munţi. Regina Bendis îl vizitase în repetate rânduri, dar ce vorbiseră nu ajunsese la urechile fetei. Cumva, Păi se simţea dată la o parte. În fond, ea era cea care-l găsise pe Zourazi, ea era cea care-l rugase să o ducă spre casă, ea era, până la urmă, cea care adusese zeul. Şi cu toate acestea, nimeni nu avea timp pentru ea.

„Dacă ar fi trăit tătuca, altfel ar fi stat lucrurile...”

Singură, în odaia ei, Păi simţea cum barba începe să-i tremure, dar când era gata să izbucnească în plâns, printre lacrimile ce-i împăienjeneau privirea, văzu ceva mişcându-se cu repeziciune. Se şterse repede la ochi şi privi cu atenţie, ţinându-şi răsuflarea. Dar nimic. Nu era nimic chiar dacă ar fi putut jura că s-a mişcat ceva acolo, jos, pe podeaua odăii, la doi paşi de ea.

Păi îşi adună de pe pat păpuşa de cârpă şi o strânse la piept.

Apoi se întâmplă din nou, iar fetiţa văzu acum mai clar. Era un fum. O pătură de fum negru se aşternu deodată pe podeaua odăii sale. Apoi, din negură, se ridică cu repeziciune o siluetă de bărbat.

— Tătucă? apucă să îngaime Păi înainte ca fumul să ajungă lângă patul ei, apoi să-i intre pe nas şi pe gură, silind-o să tuşească.

Apoi nu mai ştiu nimic.

Ochii ei priviră o vreme la păpuşa culeasă cândva de pe spatele cerbului lui Zourazi. Apoi, mâinile ei rupseră păpuşa în bucăţi.

Nu e tătuca, spuse apoi şi un firicel de fum negru ieşi din gura ei în timp ce vorbi.

Garlaan

Nazer era o pasăre tânără, iar el era primul care o încălecase. Crescuseră alături, învăţaseră împreună tainele zborului şi pericolele care pândesc în vreme de furtună. De-ndată ce primise toiagul de la magisterul său, îşi împărţiseră amintirile zi de zi, îmbogăţindu-se astfel unul pe celălalt.

Până acum, Garlaan nu primise învoire să zboare în afara Ordisiei.Tot ce ştia despre lumea de dincolo de Brâul de Piatră auzise de la alţii ori citise în cărţi. Şi-ar fi dorit să ajungă cândva la Korganon, la marele templu, dar şi la Drenibor, Axipor ori Galadar, acolo unde se domnea după vechile legi ale regilor. Ştia că niciun alt oraş din lume nu avea măreţia Xantiporului, însă îşi dorea tare mult să vadă ceea ce oamenii reuşiseră să facă. Singuri, fără ajutorul vrăjitorilor.

„Magia adevărată stă în puterea omului de a face singur lucruri măreţe”. Asta era un lucru pe care-l învăţase de la Baku, un vrăjitor retras alături de familia sa pe malul canalului Atu Sermas. Îi fusese pentru scurt timp dascăl în Xantipor, dar, la un moment dat, Ordinul său a decis să-l retragă din pricini ce tânărului mag îi erau necunoscute. Garlaan a continuat să-l întâlnească atunci când timpul îi permitea un zbor lung până la casa în care magul a fost mutat, undeva în apropiere de Mukapor.

Dar când Baku şi familia sa au dispărut şi de acolo, Garlaan nu a mai reuşit cu niciun chip să dea de urma lor.

Nazer fluieră lung, iar tânărul vrăjitor îi răspunse mângâindu-i penajul gâtului apoi, cu toiagul învăţăturii îi arătă Maudava. Când pasărea se lăsă pe-o parte pentru a prinde un vânt bun sub aripi, Priscus se foi neliniştit în spatele său.

Garlaan se lămurise repede că nu-l plăcea pe Priscus. În primul rând, pentru că nu-i plăceau cei care aveau obiceiul să se radă în cap. În plus, deşi Garlaan nu-şi putea explica gândul ăsta, Priscus părea să aibă ochi prea întunecaţi pentru un preot. De parcă ar păstra o taină rea. Priscus zâmbea, gesticula cu mâna lui scurtă, dar ochii aceia, ochii continuau să spună ceva rău. Să murmure o poveste pe care Garlaan nu o putea încă desluşi, dar de existenţa căreia era sigur. La Upa Diza, de pildă, Priscus îl lăsase singur într-un han, spunându-i că merge să-şi cumpere câteva straie mai groase fiindcă sus, printre nori, i-a fost foarte frig. Fostul egumen din Giradrigas s-a întors după o vreme fără să-şi fi cumpărat nimic, iar dimineaţă, când a făcut schimbul de amintiri cu Nazer, Garlaan l-a privit de sus, prin ochii păsării, şi a văzut că nicio clipă Priscus nu s-a aflat în piaţa oraşului, ci a intrat într-o casă de unde a ieşit salutându-şi gazda într-o limbă veche. S-a uitat apoi în sus, către Nazer, iar Garlaan a văzut din zborul înalt al păsării privirea aceea rea. „Priscus, ochii tăi nu pot minţi."

Cetatea Maudava se aşternea jos, ca un desen proaspăt colorat. Oraşul era străjuit de ziduri către răsărit şi miazănoapte, în timp ce, la apus şi miazăzi, marele fluviu Upa Varpasa îi desena conturul. Din loc în loc, zidurile împungeau cerul cu turnuri înalte şi ascuţite din care străjerii oraşului vegheau depărtările.

Văzându-i, o santinelă dădu alarma, iar meterezele se umplură într-o clipă de soldaţi.

Capitolul 24

Pietre vii şi moarte

Zourazi

Poate că era vorba de Armata Orfanilor şi de groaza pe care, nestigheriţi de oştenii imperiului, monştrii lui Dekibalos o semănaseră în Giradrigas şi mai sus, pe tot drumul către Sind. Poate că erau birurile pe care căpeteniile triburilor şi protectorii oraşelor erau nevoiţi să le plătească magilor din Xantipor, sub fel şi fel de pretexte. Ori poate că, pur şi simplu, oamenii fuseseră cuceriţi de gândul că un zeu le colindă meleagurile şi, cu mic cu mare, îşi puseseră vieţile în slujba acestuia. Nobili din toată lumea plecaseră genunchiul în faţa lui Zourazi alături de vasalii lor şi de oamenii care până atunci le munciseră pământurile. Oriunde se ducea cu Ghilmax, lumea i se închina şi îl numea „copilul zeului". Însă ceea ce era cu adevărat important pentru Zourazi stătea în privirile oamenilor, în ochii lor, vedea veneraţie, dar şi nerăbdare. În ochii lor păreau să freamăte, aproape de nestăvilit, îndemne şi întrebări. „Hai! Ce mai aşteptăm? Spune-ne ce să facem! Tu sau zeul tău! Vrei să ucidem? Vrei să iubim? Să săpăm o groapă fără fund ori să construim o scară până la soare? Spune-ne ce să facem!"

Iar Zourazi ştia că nu mai e mult până când toată nerăbdarea gloatei va răbufni. Dar chiar înainte de această răbufnire, întrebările oamenilor vor trebui să-şi afle un răspuns. Setea lor va trebui ostoită. Cu sânge dacă va fi nevoie. Şi, da, va fi nevoie de sânge. Fiindcă din tot ceea ce Zourazi văzuse în zilele ce încă n-au venit, una singură era calea ce avea să-l mulţumească. Şi care-avea să netezească în timp drumul lui Haiganu către casa Celor Mari: toate zidurile să cadă şi toţi magii să piară. Şi orice

sacrificiu, gândea Zourazi, nu era prea mare pentru o astfel de izbândă. „Să dai un sens vieţii şi morţii tale nu-i lucru uşor”.

Sosea din nou la Karsa, iar oamenii din faţa oraşului peşteră se împingeau unii în alţii pentru a lăsă un cerc liber, aşa încât Zourazi să poată coborî pe pământ pe spatele grifonului său ale cărui bătăi de aripi stârneau praful. Privind la pelerinii din jur, Zourazi se gândi la momentul când Haiganu va trebui să vorbească mulţimii.

— Zeii nu-s făcuţi să şadă în mijlocul oamenilor! se oţărâse Haiganu întâia dată când Zourazi îi ceruse să vorbească credincioşilor săi.

Dar Zourazi ştia că ceea ce-l ţinea pe Haiganu să se arate gloatei erau mai cu seamă vocile din mintea sa. Blestemul pe care zeul îl târa de la cea din urmă luptă dintre Cei Mari. Gândurile tuturor oamenilor auzite şi răsauzite, vocile lor ca un freamăt neliniştit, fluviul nesupus de şoapte, de gânduri, de întrebări, mirări şi blesteme ce ar fi devenit mai şi mai violent, pe măsură ce Haiganu s-ar fi aflat în preajma mulţimii.

—Nu ai cum să înţelegi, Zourazi, îi spusese Haiganu, hăt, cu multă vreme înainte să-l întâlnească. *E ca şi când cineva ţi-ar sparge oasele picioarelor şi ar căuta prin măduva lor. Şi fiecare gând pe care îl aud e o nouă spargere şi o nouă căutătură. Cu atât mai violentă cu cât sunt mai aproape de cel care îmi şopteşte gândul. Iară durerea, care nu-i chiar o durere aşa cum o înţelegi tu, nu o simt în oasele picioarelor, ci în cap, în minte şi în ochi. Şi ochiul... Ochiul nu-mi dă pace şi caută să scape. Aşa că mi-e teamă, Zourazi! Fiindcă în astfel de momente nu-mi mai pasă de nimic. Nu-mi pasă de zilele ce încă n-au venit, nu-mi pasă de ce e bine şi ce e rău, nu-mi pasă de prieteni ori de duşmani. Furia mea e Oarbă şi sare ca o lupoaică ce-şi apără puii. Sare şi muşcă aproape la întâmplare. Din fiece şoaptă, din fiece gând, din fiece om ce-mi este în preajmă şi-mi scormoneşte cu vocea prin cap.*

Aerul era fierbinte şi uscat, iar soarele părea mai aproape de pământ, într-atât de tare dogorea totul în jur. Circula vorba că, la Kaga Krata, împăratul are obiceiul să-şi ardă supuşii într-o casă din aramă, iar Zourazi gândi că lumea cu totul se află acum vârâtă într-un asemenea cuptor şi că, de undeva, unul dintre Cei Mari îi priveşte pe oameni cum se coc.

Băiatul mai privi o dată în clipele ce aveau să vină. O văzu pe micuţa Păi facându-şi loc prin mulţime, ducând cu ea o umbră străină şi piatra ascunsă în haină. Într-un alt viitor, cândva, Zourazi ar fi avut o fată care ar fi semănat cu Păi, aşa că băiatul suspină de dorul fiicei sale ce n-avea să se nască. O privi din nou pe Păi lovindu-l, apoi văzu sângele cum avea să ţâşnească, lumea înmărmurită şi toate ce aveau să vie. Pentru o clipă se gândi să renunţe. Doar pentru o clipă.

Zourazi îşi descălecă grifonul, dar continuă să privească prin ochii lui Ghilmax o vreme. Micuţa Păi era acolo, exact ca în firul cel alb. Pesemne stătuse ascunsă pe după vreunul dintre castanii ce domneau împrejurimile având coroane ample, aducătoare de umbră. Păi se iţise pe după tulpina unui arbore şi venea grăbită în urma lui, împingând mulţimea prin care se strecura cu greu. Prin ochii grifonului, îi păru că vede în căutătura fetei ceva străin, însă abia când se întoarse, aplecându-se pentru a o îmbrăţişa, băiatul simţi prezenţa aceea venită din altă lume, umbra pe care o întâlnise şi el în firele timpului. La doi paşi de el, sub privirile nerăbdătoare dar reţinute ale oamenilor adunaţi în jurul lor, fetiţa scoase de sub pânza cămăşii sale o piatră ascuţită cu care îl lovi pe Zourazi, năpraznic, în figură. Nu era o simplă piatră. Ci o piatră vie care tăie în obrazul băiatului ca o sabie. O dată. Apoi încă o dată în gât. Şi în piept. Din nou. Şi din nou. Si din nou.

— Pleistoros te salută! făcu fetiţa scoţând pe gură fuioare subţiri de fum negru, iar Zourazi se prăbuşi pe spate, în timp ce sângele său se aruncă în praf ca o ploaie rătăcită în deşert.

Mai apucă să îl vadă pe Ghilmax ridicând fetiţa în gheare - „ai grijă de ea”, făcu gândul lui în gândurile grifonului - apoi privi de sus la chipul său de om şi la sângele ce-i ieşea din obraz, din gât şi din piept, după care se rătăci altundeva, în mintea cerbului pe care Haiganu îl încălecă în grabă, şi clipi aici, încet, prin ochii săi de om. În cele din urmă, se aşternu întunericul.

Dekibalos

Nimeni nu-i prădase fortul, nimeni nu-i pusese foc. Pe gardul din pari ascuţiţi se căţărase viţă sălbatică, iar tufele de mure acoperiseră cărarea altădată bătătorită de paşii copiilor trimişi după lemne. Pădurea, după cum vedea Dekibalos, îşi recucerea pământul pierdut: peste tot se iţiseră lăstari proaspeţi din rădăcinile copacilor retezaţi vara trecută.

Şi curtea fusese năpădită de iarbă de parcă trecuseră veacuri de când nu mai ajunsese nimeni pe aici. Dekibalos îi arătă lui Razel şopronul în care să stea, apoi descuie intrarea principală. În încăpere era un aer stătut de parcă blănurile, cu care erau acoperite băncile de lemn, fuseseră cuprinse de putreziciune.

Dekibalos coborî în beci şi îi descuie lui Rakatan cămara cu provizii poruncindu-i să facă pâine, apoi îşi turnă vin într-o ulcică şi urcă în camera mare, acolo unde altădată îi punea pe cei mai vânjoşi dintre orfani să se ia la trântă. Un strat de praf domnea pretutindeni în jur şi, stârnit de paşii săi, se ridica şi dansa în interiorul dârelor de lumină strecurate prin ferestre.

O chemă pe Dida lângă el şi îi mângâie părul încercând

să-şi amintească cum începuse totul. Cum îşi năruise viaţa îndestulată. În fond, ce îi trebuise? Nu ducea lipsă de nimic. Avea o casă mare şi o armată de copii care îl ajuta să-şi umple cămările. Se bucura de îngăduinţă la Giradrigas şi-ar fi putut să ducă un trai îmbelşugat până la sfârşitul zilelor. Doar că îndrăznise să viseze la mai mult. Mai multă bogăţie, mai multă faimă, mai multe fecioare. Fusese venerat ca un zeu şi, pentru o vreme, crezuse şi el că este zeu, atât de convingători erau credincioşii săi. Era oare însă cu putinţă ca undeva, nu departe, aproape de Karsa, după cum se spunea, un zeu adevărat să colinde pădurea? Un zeu cu care să fi fost confundat?

Dekibalos adormi fără să mănânce, răpus de oboseală şi de o singură cană cu vin. Visă că totul era ca odinioară, că grajdurile îi sunt pline de copii, îl visă pe micul Titilă râzând, apoi o apă învolburată ce se revărsa peste câmpuri şi peste case, o apă neagră ce cuprindea totul, dar peste care el putea merge desculţ.

Când se trezi, Dida stătea tot lângă el, cu privirea pierdută în gol, ca o statuie murdară.

Apoi văzu fumul care plutea pe podea. Şi făptura întunecată care prindea să se ridice de acolo. Mai întâi un cap ieşit din fum ca dintr-o apă, apoi umerii, pieptul, trupul cu totul.

Haiganu

... *Nu te încrede în bărbatul care naşte...*
... Fereşte-te de omul spân...
... Să nu uiţi drumul pe care ai venit chiar de nu vrei a te întoarce...

Niciun nor nu plutise pe cer întreaga zi, însă, ascunsă în

pădure, ceata lui Haiganu fusese ferită de văpăile soarelui.

Le ceruse oamenilor care îl însoţeau să-şi facă adăpost departe de el. Îi erau de ajuns vocile care curgeau fără încetare în fluviul de şoapte şi nu voia cu niciun chip să aibă parte, în plus, de glasurile stridente ale copiilor, de bodogănelile bărbaţilor ori de văicărelile femeilor, chiar dacă toti cei aflaţi în tabăra din pădure îl venerau. Sau poate tocmai de aceea.

Când se întâmplase, Haiganu desena pe o bucată de stâncă, iar cărbunele se sparse între degetele sale într-un norişor de aşchii şi praf. Imediat, arsura de sub frunte fu gata să izbucnească într-o rază de lumină nimicitoare. Tot atunci, cerbul lui Zourazi gemu, iar Haiganu aproape că îl auzi vorbind ori încercând să vorbească, să ţipe, să-şi strige suferinţa. Pe-a sa ori pe-a băiatului. Simţind durerea lui Zourazi înjunghiat în faţa Karsei, animalul se ridică pe două picioare, iar ochii săi scăpărară. Un jet de lumină porni din ei secerând doi arbori din apropiere.

Haiganu înţelese apoi totul. Totul.

— Ce ai făcut, Zourazi? urlă. Să nu mori! Să nu îndrăzneşti să mori!

„Să nu îndrăzneşti să mori!” spuse şi în Fluviul Şoaptelor căutându-l acolo pe Zourazi, în vreme ce vocile toate săreau să-i prindă gândul şi să îl înece.

„Ce e? Ce e? Ce s-a întâmplat?” făceau vocile. Erau gândurile de aici, erau gândurile oamenilor din tabără, gândurile celor care auziseră strigătul cerbului, care văzuseră arborii seceraţi de raza de lumină, erau gândurile celor speriaţi de urletul său şi care acum veneau alergând către el. *„Ce e?!”* Şi gândurile lor alarmate învolburau întregul fluviu, iar şoaptele nu mai erau şoapte, ci strigăte. Îi auzea acum pe cei din Karsa, pe oamenii adunaţi în jurul băiatului, sutele de pelerini din faţa oraşului, privind la „Copilul zeului” cum moare, erau gândurile soldaţilor şi ale piticilor ieşiţi în grabă din oraşul peşteră, erau gândurile vracilor neputincioşi şi ale unor preoţi ce-şi părăsiseră templele din Ordisia pentru a pleca genunchiul în faţa lui şi

care acum se rugau la el, la Haiganu, să-l ţină în viaţă pe Zourazi. Şi mai era ceva. Mai era un gând. O şoaptă.

Haiganu încălecă în grabă cerbul în care încă mai simţea prezenţa lui Zourazi, iar animalul nu mai aşteptă niciun alt semn, ci porni în galop către Karsa, sărind peste copacii căzuţi, ferindu-şi de crengile plecate prea jos coarnele maiestuoase pe care erau lipite pietre colorate.

Apoi Haiganu prinse şoapta, iar şoapta nu se zvârcoli în strânsoarea gândurilor sale, ci se încolăci pe ele ca un fum din ce în ce mai dens şi mai întunecat.

„Credeai că am uitat de tine?” făcu şoapta împungând în el cu putere şi Haiganu recunoscu deîndată duşmănia din spatele ei. ” *Credeai că eu nu văd? Credeai că îţi poţi găsi liniştea?”*

— Pleistoros! spuse Haiganu simţind sub frunte un ghimpe fierbinte.

Ghilmax

Înaltul Preot Saraam ce slujise în urmă cu trei generaţii la templul din Giradrigas se trezise într-una din nopţi cu capul umflat. De multă vreme un dinte stricat îl chinuia îngrozitor, săgetându-l cu dureri ce-l făceau să se chircească şi să plângă. În zadar le spunea Celor Mari că le-a înţeles dojana, în zadar cerşea îndurare. Zeii nu păreau s-audă. Iar în noaptea aceea, durerea şi-a urmat calea în sus, către ochi şi cine mai ştie unde. Saraam urlaşe îndelung în odaia sa, iar slugile sale se frământaseră pe lângă el neştiind cum să-l ajute. Într-un târziu, Saraam şi-a scos singur dintele, trăgând de el cu un cleşte adus de la armurărie.

Deşi nu avea dinţi, Ghilmax retrăise toată durerea lui Saraam atunci când Înaltul Preot îşi vărsase amintirile în mintea sa şi aproape că o retrăia şi acum. Saraam scăpase de durere şi, după câteva zile, rana din gură i se vindecase,

însă ceva tot rămăsese acolo. Un rest. Ceva mic, sub carnea ce învelise rădăcina dintelui. Un zvâcnet pe care Saraam îl simţea mai cu seamă noaptea, dar şi ziua, atunci când, îmbrăcat în toga de ceremonie îşi ţinea predica în faţa oamenilor veniţi la templu. Un rest. O bucăţică. O umbră.

Saraam trecuse la Heros de multă vreme, dar acum, Ghilmax îl simţea pe Zourazi tot aşa cum înaltul Preot îşi simţise odinioară zvâcnetul din gură. Ca pe un rest. Ca pe o bucăţică. Ca pe o umbră ascunsă în mintea sa. Dispăruseră gândurile şi dorinţele lui, însă nu pe de-a-ntregul. Grifonul îl simţea încă pe Zourazi pulsând în străfunduri. Sufletul său de om ce nu putea ajunge la Heros era acolo. La fel cum erau sângele său de vrăjitor şi lacrimile. Lacrimile lui Haiganu. Un rest. O umbră de Zourazi rămasă în el. Continuând să zvâcnească şi să-i spună încotro să meargă.

Şi mai era ceva. Amintirile lui Ghilmax erau amestecate cu amintirile băiatului. Şi cu ale tuturor celor ce-l avuseseră în grijă. „Să aveţi amintirile curate!” fuseseră îndemnaţi pe când erau învăţăcei toţi Înalţii Preoţi, dar Ghilmax ştia acum că niciunul dintre cei care îl încălecaseră purtând Toiagul Învăţăturii nu avea amintirile curate, aşa cum erau ale lui Zourazi. Grifonul văzuse în toate zilele pe care le trăise că, în lumea oamenilor, binele şi răul au darul să crească precum plantele. Astăzi, răul poate fi cât un sâmbure ori cât o mică frunză, iar mâine sau peste ani, din sâmburele acela se va ridica un copac cu crengi pline de spini şi rădăcini întinse pretutindeni, cu lăstari din care cresc alţi şi alţi arbori până ce totul devine o pădure întunecată din care ţi-e cu neputinţă să ieşi. Iar oamenii obişnuiesc să-şi crească răul dându-l de la unul la altul. O vorbă se poate transforma într-o palmă, iar o palmă, într-un război. Tot la fel cum un lucru întunecat din pruncie poate schimba un om în ceva înfiorător. Văzuse asta la mulţi dintre Înalţii Preoţi pentru care slujise, iar amintirea răului crescând era încă acolo, în mintea grifonului. Ghilmax simţea, însă, că Zourazi era făcut din alt aluat. Toată suferinţa pe care o îndurase

văzându-şi mama murind ori chinurile şi umilinţa îndurate în fortul lui Dekibalos rămăseseră ascunse în el. Retrăindu-i amintirile, grifonul înţelese că Zourazi refuzase să dea răul mai departe. Ori poate, din contră, semănase sămânţa unui rău mult mai mare. Oricum, ceea ce băiatul îi ceruse şi ceea ce umbra lui continua să-i ceară din mintea sa trebuia îndeplinit.

— Hei! Hei! Unde mă duci? făcu fetiţa pe care o ţinea în gheare, dar Ghilmax continuă să zboare, ridicându-se deasupra norilor.

Capitolul 25

Dincolo şi dincoace

Haiganu

... *Dincolo de cer e un alt cer...*
... Mamă, pietrele Neris de ce
n-au înăuntru miere?...
... Eu sunt cheia către casa Ta...

Când ajunse în piaţa din faţa Karsei, mulţimea era pe punctul de a se încăiera. Nu puţini erau oamenii care îi acuzau pe cei mărunţi că au pus la cale asasinarea lui Zourazi. Căci toată lumea văzuse cum prinţesa Kotys îl înjunghiase de mai multe ori cu un cuţit făcut din piatră. Ori cu o piatră vie. În satele din apropiere se spunea chiar că fetiţa de pitic a lovit de fapt cu o sabie făcută din fum şi că apoi i-au crescut aripi negre şi a zburat, dar că a fost prinsă în gheare de grifonul băiatului care a plecat cu ea la Heros.

În timp ce trupul lui Zourazi continua să zacă în piaţă într-o baltă de sânge, cea mai mare parte a norodului se răsculase, cerând socoteală reginei Bendis. Iar când cineva a strigat că porţile oraşului se închid, mulţimea a pornit furioasă către Karsa. Arcaşii urcaseră deja la posturi şi cete de suliţaşi s-au strâns în faţa intrării pentru a ţine piept mulţimii. Ici-colo, aflat cu treburi prin piaţă, câte unul dintre cei mărunţi era prins la înghesuială, i se aruncau vorbe de ocară, ba era şi lovit dacă îndrăznea să întoarcă sudalmele.

Şi toată fierberea din faţa oraşului-peşteră învolbura Fluviul Şoaptelor. Gândurile, ţipetele şi blestemele mulţimii veneau în şiroaie din ce în ce mai repezi în mintea lui Haiganu pe măsură ce, călare pe cerbul lui Zourazi, acesta se apropia de Karsa.

De-acum prinse a se-nsera, iar pietrele vii de pe coarnele cerbului străluceau ca nişte luceferi. Uneori, ca să îşi facă loc, animalul elibera din ochi două dungi de lumină cu care secera copacii ori tufişurile ce-i stăteau în cale.

Când i-au văzut venind aşa, strălucitori şi repezi, soldaţii Karsei au sunat din goarne apoi au îngenuncheat.

”Vine Zeul! Zeul Osândit!”

... *Zeul Osândit...*

Vestea a străbătut mulţimea ca o săgeată aprinsă. Unii au leşinat, alţii au ţipat, dar cei mai mulţi dintre oamenii adunaţi în faţa oraşului au căzut în genunchi.

— Slavă lui Haiganu, şopteau ei, iar vocile continuau să se repete în Fluviul Şoaptelor, suprapunându-se şi îngânându-se la nesfârşit.

... *Slavă zeului, Zeului Osândit, slavă, slavă*
lui Haiganu, slavă zeului, slavă, osândit, zeului,
slavă zeului osândit, slavă lui Haiganu...

Când Haiganu ajunse lângă trupul lui Zourazi, un vânticel îi undui marginile pelerinei. Zeul îngenunche asemeni tuturor celor din jur şi luă capul băiatului în palme. Sângele se înnegrise şi se uscase, iar buzele şi obrajii lui Zourazi erau zdrenţuiţi de loviturile pe care le primise de la micuţa Păi. Haiganu ştia acum că piatra cu care îl tăiase prinţesa fusese descântată în limba zeilor şi că nici oamenii şi nici magii nu ar fi putut supravieţui unei asemenea arme.

„Credeai că eu nu văd, Haiganu?!" făcu vocea lui Pleistoros în capul său, alunecând de departe, însă Haiganu reuşi să o alunge trăgând mai aproape şoaptele oamenilor ce stăteau cu capul în pământ pretutindeni în jur.

... *Slavă zeului, Zeului Osândit,*
Slavă, slavă lui Haiganu...

— De ce, Zourazi? murmură Haiganu. De ce, din toate zilele ce încă n-au venit, tu ai ales-o tocmai pe aceasta? De ce ai ales să mori?

... *Zeului Osândit, slavă lui Haiganu, slavă...*

Apoi o altă voce se desprinse din fluviu şi veni la el.

... Eu nu pot muri...

— Of, Zourazi?! făcu Haiganu, încercând să înţeleagă dacă era cu putinţă ca în trupul din mâinile sale să mai fie încă viaţă şi scormonind în zilele ce încă n-au venit după urma lui Zourazi.

...osândit, zeului, slavă zeului
osândit, slavă lui Haiganu...

Însă nu se înşelase, trupul acela era doar un sac de oase şi carne moartă din care spiritul plecase. Plecase, dar, e adevărat, nu ajunsese la Heros. Îi era cu neputinţă să ajungă. Vrăjile făcute cândva de vrăjitorul pe jumătate mort erau încă puternice, iar spiritul băiatului continua să rătăcească în lumea-dintre-clipe ori mai aproape, agăţat de trupul cerbului şi al grifonului deopotrivă.

— *Haiganu, eu sunt cheia către casa Ta*, murmură din nou vocea lui Zourazi în mintea sa, acoperind Fluviul Şoaptelor aşa cum numai băiatul putea să o facă.

... slavă...
... către casa Ta...

— Nu eşti cheia către casa mea, Zourazi. Pleistoros te-a înşelat.

„Credeai că ţi-ai găsit liniştea, Haiganu?!”

Dekibalos

Dekibalos râdea acum. În hohote răsunătoare, înecându-se şi grohăind din când în când.

Se speriase atunci când fumul se ridicase de pe podeaua fortului său. O-ho-ho, ce se speriase.

— Bine îţi şade ţie, Dekibalos, să dormi aici, în vreme ce armata-ţi zace în ţărână! făcuse făptura de fum către el, iar Dekibalos îşi căutase biciul cel lung şi strigase la Dida să facă ceva.

Fata continuase să stea fără să clipească, asemeni unei

statui, iar Dekibalos lovise în zadar cu biciul şi cu mâinile goale în norul de fum. Preţ de câteva clipe, negura se spulbera, însă doar pentru a prinde formă din nou. Urlase apoi după Rakatan şi după Razel şi încercase să fugă, dar făptura de fum îi apăruse mereu în faţă, până ce Dekibalos se prăbuşise în genunchi.

— Ce vrei? Cine eşti? Lasă-mă în pace! se tânguise Dekibalos, iar arătarea de fum îi ceruse să se ridice.

— La câte jertfe ai făcut pentru mine, mă mir că nu ştii cine sunt, Dekibalos, spuse făptura.

— Pleistoros...

— Spune-mi, Dekibalos, de ce ai fugit de pe câmpul de luptă? Nu te ştiam aşa fricos.

— Am fost înfrânt, bâigui Dekibalos.

—Înfrânt? Eşti înfrânt doar când eşti mort. Si nici măcar atunci. Zeul tău îţi porunceşte să te-ntorci!

— Dar au trecut zile întregi de-atunci, Măria Ta...

— Întoarce-te, îi repetase zeul, apoi îi ceruse un sacrificiu.

Aşa că Dekibalos îl chemase pe Rakatan la el şi, fără să îi spună vreun cuvânt, îl adună în bici şi-l despică cu un cuţit din burtă până-n piept.

Dekibalos n-avea să uite asta toată viaţa. Sângele lui Rakatan se-mprăştiase-n toată încăperea şi îi intrase-n gură şi în ochi, silindu-l să-i închidă. Iar când reuşise să-i deschidă, dispăruseră toate. Dispăruse fortul, pădurea, dispăruse mirosul de pâine coaptă. Erau doar el, Dida, Razel şi făptura de fum în faţa Sindului.

Oraşul avea porţile deschise şi din cetate răsunau râsete şi muzică.

Pleistoros rosti cuvinte în limbi pe care Dekibalos nu le înţelese şi din ţărână, de peste tot din jur, ieşiră oase. Mâini. Picioare, trupuri descărnate. Bucăţi din orfanii săi se ridicară din pământ şi prinseră a se uni. În câteva clipe, zeci de făpturi se mişcau în faţa cetăţii. Creaturi cu mai multe capete, cu şase ori şapte picioare, cu mâini la spate şi ochi în piept, cu braţe ce se-ndoaie în trei coate şi rânjete ce se desfac pe după cap. Iară fiinţele acestea se adunară-n jurul

lui şi cea mai mare dintre ele i se plecă în faţă, îl apucă de subsiori şi îl urcă în spate. Apoi, la fel, Razel şi Dida urcară-n spinarea unor asemenea făpturi.

Aşa că Dekibalos râdea acum, călare pe creatura lui făcută din resturi de copii ucişi în luptă. Râdea în hohote şi cu grohăituri.

— Iar asta nu e tot, îi spuse Pleistoros. Priveşte către miazăzi!

Era adevărat. Din sud, în marş tăcut se-apropia o oaste. O oaste de jumătate-oameni. Oastea lui Moroianu.

Sindul avea să cadă.

Garlaan

Soarele apunea după zid. Se ducea în spatele meterezelor Brâului de Piatră, încet, ca un bătrân bolnav şi ostenit ce merge să se culce ori să moară. Garlaan îi ceruse păsării sale să coboare înainte de a ajunge la Upa Diza. Voia să chibzuiască bine la ceea ce are de făcut şi la ceea ce avea să spună magisterului său şi, mai apoi, înalţilor magi de va fi chemat în faţa Consiliului. Însă nu-şi putea dezlipi privirea de la roşeaţa cerului, era ca o promisiune pentru un apus grozav. O promisiune mincinoasă. Se întrebă cum puteau suporta unii oameni, întreaga viaţa, priveliştea searbădă a Brâului de Piatră. Cum puteau trăi la umbra lui fără să se bucure de frumuseţea apusului în mare, de zarea nemărginită pe care-o ofereau falezele din Oraşul Luminii. Nu era de mirare că Ordisia îşi atrăgea atâţia duşmani.

La Maudava aproape că fusese ucis, de pildă. Şi asta în ciuda faptului că micul protectorat era un aliat al Ordisiei. Ba chiar un vasal ce nu ieşise de secole din cuvântul Xantiporului. Zvonurile se adeveriseră însă, iar poruncile Consiliului nu mai erau ascultate aici. Cu mic, cu mare, locuitorii Maudavei îşi pierduseră minţile. De la copiii de cinci primăveri până la protectorul cetăţii, toţi îl ocărâseră

şi-l ameninţaseră că-l vor ucide dacă nu pleacă. După cum s-a priceput, Garlaan i-a atras atenţia protectorului că membrii Consiliului Magilor Imperiali nu se vor bucura de vestea rebeliunii şi că îşi riscă titlul, pământurile şi viaţa de nu pune capăt răscoalei. Acestuia nici că i-a păsat.

— Ba Consiliul e cel care şi-a încălcat jurămintele faţă de Cei Mari! a spus el. Iar voi, magii, ar trebui să vă temeţi de urgia ce va să vie. Prea multă vreme i-aţi asuprit pe cei ca noi! Prea multă vreme oamenii v-au fost slugi credincioase. Gata! De-ajuns! Se-ntoarce roata, magule! Când Brâul de Piatră va să cadă, vrăjile voastre n-or fi de-ajuns să ne ucideţi. Un zeu ne va conduce-n luptă, ţine minte! Copilul zeului ne-a vizitat deja călare pe-un grifon, exact aşa cum s-a zis în profeţie. Te văd băiat tânăr, magule. Mergi de te-ascunde dacă ai pe unde ori, mai degrabă, pleacă genunchiul în faţa noastră, aşa cum a făcut tovarăşul tău de drum.

Era adevărat. De cum ajunseră la Maudava şi se văzură înconjuraţi de soldaţi, Priscus se grăbi să coboare din spatele lui Nazer şi se duse ţintă la una dintre căpetenii căreia-i şopti ceva într-o limbă veche. Aceasta-l şi luă deoparte şi-l făcu dispărut, lăsându-l pe Garlaan acolo, în mijlocul pieţei, la mila gărzilor, a norodului şi mai apoi a protectorului oraşului. Povestea asta nu îl mirase totuşi pe Garlaan. Singura lui bucurie era că reuşise să-l „citească” pe Priscus încă din prima zi în care-l cunoscuse. Trădarea lui nu făcuse decât să întărească ceea ce Garlaan ştia deja. Asta nu schimba, însă, faptul că Garlaan avea să se întoarcă cu coada-ntre picioare. Se dovedea nedemn de straiele sale, de toiagul de-l purta, de măiastră pasăre ordisiană şi de sângele ce îi curgea în vine. Fusese umilit. Întâiul mag umilit în faţa unei mulţimi de oameni. Cum avea să-i spună asta magisterului său? Cum avea să-i spună asta tatălui său, unul dintre cei mai respectaţi conducători de oşti? Garlaan pocni din degete şi aprinse o mică flacără cu care arse câteva fire de iarbă pe care le tot frământase până atunci în mână.

Văzut din afara imperiului, Brâul de Piatră şerpuia dintr-o zare în alta. Un perete înalt ce ascundea delta, soarele şi marea. Garlaan îşi întoarse privirea în partea cealaltă, spre răsărit, acolo unde, încă palidă, luna se ridicase pe cer.

Apoi ceva îi atrase atenţia. Crezu, mai întâi, că e pasărea unui mag ce se întoarce în imperiu. Abia după ce privi mai atent văzu grifonul şi mogâldeaţa pe care o ducea în gheare.

„Grifonul copilului de zeu”, îşi spuse Garlaan şi sări în spatele lui Nazer care-l purtă deasupra norilor de unde se năpusti asupra grifonului. Luată prin surprindere, creatura scăpă din gheare copila de pitic.

Totul se întâmplă în doar câteva clipe, de ajuns totuşi pentru ca Garlaan să sară în spatele grifonului trimiţându-l pe Nazer să prindă mica făptură ce se prăbuşea către pământ. Apoi Garlaan fu cât pe-aci să cadă, aşa de tare se agita grifonul de sub el. Iar când văzu cum ochii creaturii se aprind şi cum aruncă din ei cu flăcări albe, cu raze ce ar fi putut să îl ucidă, tânărul vrăjitor ştiu că e o singură speranţă să-l supună.

Când amintirile sale începură să curgă în cele ale grifonului, animalul se ridicase atât de sus, încât Garlaan crezu că o să moară îngheţat. Alunecară prin toiagul învăţăturii toate zilele lui şi ale lui Nazer, iar zborul se mai domoli. Garlaan nu era pregătit pentru ceea ce avea să urmeze. Singurul animal cu care făcuse schimb de amintiri fusese Nazer alături de care crescuse şi care nu avusese un alt stăpân înaintea lui. Aşa că, atunci când mintea lui Ghilmax se scurse-n mintea lui, Garlaan simţi că îi plesneşte capul. Vieţi întregi se prăbuşiră-n el doar într-o clipă. Zeci de înalţi Preoţi din Xantipor şi Giradrigas, oameni şi fapte care îl speriară, vieţi întregi duse în desfrâu şi în făţărnicie, minţi îmbolnăvite de putere şi de remuşcări. Apoi veniră amintirile lui Priscus, târgurile necugetate făcute cu Dekibalos, uneltirile ce ajungeau până la unii magi din Xantipor, atacul de la Giradrigas, uciderea înaltului Preot şi fuga.

Ghilmax se lăsase deja la pământ când în mintea lui

Garlaan se deschideau amintirile lui Zourazi. Ochii tânărului vrăjitor erau demult în lacrimi, iar trupul îi tremura din toate încheieturile. Coborî de pe spatele lui Ghilmax şi aruncă pe jos toiagul, dar amintirile continuară să se desfacă-n el. Garlaan căzu în genunchi văzând-o pe femeia dascălului Baku cum moare ucisă, ţipă de durere când Dekibalos lovi cu biciul cel lung şi încremeni când vorba lui Haiganu se făcu auzită pentru întâia oară. Apoi veniră toate celelalte: spânul, fuga, foamea, cerbul, micuţa Păi, întâlnirea cu Haiganu, lacrima zeului picurată în ochii lui, sângele clocotind prin vene, privitul în până-la-capăt, vocea de fum, planul, Maudava, moartea, moartea care nu e moarte... Şi atunci pricepu că odată cu amintirile, în mintea lui se mai strecurase ceva. Sau cineva.

Garlaan, tânărul vrăjitor, zăcea întins pe spate. Deasupra lui, stelele alergau în cercuri, iar lângă el, micuţa Păi dormea între pasărea Nazer şi grifonul Ghilmax. Apoi, când începu să se lumineze, Garlaan îndrăzni să se ridice în capul oaselor. Îşi spuse că, deşi au apusuri minunate, mulţi dintre locuitorii Ordisiei pierd spectacolul răsăritului.

— Garlaan? făcu o voce în capul lui.

— Zourazi?

Alături, micuţa Păi zâmbi. O urmă de fum ieşi dintre buzele ei.

Epilog

Bătea un vânt rece. Lipit de calul său negru, profetul de-abia răsufla. Nu mâncase de două zile, iar apă băuse doar din urmele animalelor. Kapas, micul oraş din Opiramus, rămăsese în urmă, iar în faţă se ridicau munţii Dentu Bor ale căror vârfuri se pierdeau în nori. Profetul nădăjduia ca înainte de a muri, aici, spre capătul lumii, să mai găsească oameni cărora să le vorbească despre Zeul Osândit.

Aşa cum i se ceruse, purtase pretutindeni cuvântul Celor

Mari. Vorbise cu barbarii din Calsa Merza, cu oamenii mărunţi din Karsa, înconjurase Iura Ida anunţând minunea în satele dimprejurul mării, apoi urcase pe Brâul de Piatră pe la Para Mezenas, ducând cu el povestea zeului cu un singur ochi până la hotarul Imperiului şi dincolo de el, apoi în satele din Calsa Rezas, unde-i murise antilopa. Străbătuse pe jos deşertul până la Sakkar, apoi călătorise pe spatele unei şopârle de nisip până aproape de Preida.

La Drenibor primise cai şi-un car plin de merinde pe care le-mpărţise sărmanilor pe care-i găsise mergând spre mlaştinile din Akh'El. A străbătut păduri întunecate în drumul către Zapara şi a coborât împins de frigul din miazănoapte pe la Kapa Tarpasi, căutând o cale spre Amathia. A primit alţi cai în dar în drumul către castelul Galadar şi a urcat apoi spre Opiramus, şoptind oricui avea răbdare să-l asculte vestea că un zeu s-a-ntors în lume. A fost jefuit de trei ori, a fost bătut şi înjunghiat, a dormit în palatele regilor, dar şi în câmp, înconjurat de fiare ce au rânjit către el colţi albi şi ascuţiţi. A suferit de foame, de sete şi de boli ce l-au lăsat fără dinţi şi fără degete la mâini. Ştiind că Cei Mari îi ţes ursita nu s-a temut, însă, de moarte şi durere.

Vorbise multor oameni despre Haiganu, iar cuvintele se răspândiseră pretutindeni ca focul lăsat pe uscăciune. Acum, profetul gândea că şi-a împlinit menirea. O singură amărăciune avea în suflet: că nu apucase să-l întâlnească pe cel pe care îl vestea.

Calul se opri fornăind, iar profetul îşi ridică privirea. În faţa lui, departe, munţii îşi pierdeau crestele albe-n nori, dar aici, chiar aici, la doi paşi de el stătea un bărbat. Purta pe cap un coif împodobit şi-avea pe umeri două blănuri de lup. Pieptarul îi era bătut cu nestemate, iar pe deasupra lui purta o mantie roşie cu broderii şi desene ce păreau să se mişte. Profetul puse mai întâi pe seama faptului că e prea slăbit de boală, de sete şi de-nfometare fumul negricios ce se aduna în jur, spulberat şi adunat de vânt.

— Hei, om bun, îngăimă profetul, încercând să

deslușească chipul bărbatului scăldat în fum. Numele meu este...

—Știu numele tău, spuse bărbatul și lupii de pe umerii săi deschiseră ochii sau doar păru că i-au deschis.

—Îl știi? îngăimă profetul, însă deja înțelese că nu era pentru prima oară când își vorbeau. Știa vocea aceea. Era aceeași care-i răsunase-n minte pe când se ruga în templul de la Korganon să primeasc-un semn de la Cei Mari. Era vocea făpturii de fum care-i adusese cuvântul zeilor.

—Îți amintești acum?

—Îmi amintesc. Și am făcut întocmai... Am dus cuvântul mai departe. Se știe-n lumea-ntreagă că Zeul Osândit e aici.

—Se știe, da, făcu bărbatul, iar profetului îi păru că a-nceput a râde.

—Voiam și eu să văd pe unul dintre Cei Mari... Am anunțat atâta timp venirea...

—Îl vezi, îl ai în față!

Profetul se prăbuși de pe cal ca un sac plin cu pietre, apoi se sili să se adune și să rămână în genunchi. Pentru o clipă îi trecu prin minte că aiurează din cauza bolii și că zeul nu va mai fi acolo atunci când va ridica privirea din pământ. Dar...

—Oh... netrebnicul de mine, spuse el când văzu că totul e aievea. Măria Ta! Slavă Celui Mare! Slavă ție, Haiganu!

Zeul râdea. Mantia roșie dansa în bătaia vântului și fuioare de fum se împleteau în jurul lui risipindu-se apoi pretutindeni.

—Haiganu? Ha! Ha! Cine ți-a spus că ăsta mi-e numele?

—Am...

—Haiganu își duce osânda! Pleistoros mi-e numele, omule! Pleistoros războinicul!

—Îndurare, Pleistoros! Slavă ție! Nu am știut... Am crezut că...

—Știu ce ai crezut! Știu tot ce știi. Am venit să te văd și să-ți mulțumesc că mi-ai îndeplinit porunca... Se va face vrerea mea.

O clipă, Pleistoros nu mai vorbi. Vântul păru că a încetat să bată, iar fumul din jurul zeului se îngroșă și coborî

încetişor către pământ. Profetul nu mai îndrăznea să îl privească.

— Iar tu ai o zi norocoasă, continuă Pleistoros.

— Măria Ta, slavă ţie!...

— Bucură-te, prorocule! O să întâlneşti nu doar pe unul, ci pe doi dintre Cei Mari!

— Măria Ta! Adevărat?! făcu profetul cu figura luminată şi încărcată de speranţă.

— Adevărat, spuse zeul. Fiindcă acum, tu mergi la Heros!

Capetele de lup săriră de pe umerii lui Pleistoros. Aveau trupuri din fum întunecat, iar ochii le erau atât de negri, că păreau făcuţi din cerneală. Ultimul gând al profetului fu că o să se scufunde în ochii aceia şi că o să alunece prin ei până la Heros.

Mai târziu, când lupii terminară, pe jos rămaseră pentru o vreme doar câteva zdrenţe din hainele profetului. Apoi o pală de vânt le ridică la cer în timp ce lupii cu trup de fum se urcară tăcuţi pe umerii zeului.

— Se va face vrerea mea, atât în cer cât şi pe pământ. Va fi război! spuse Pleistoros.

Hohotele sale de râs străbătură apoi pustiul peste care, ca nişte păsări fără viaţă, zburau bucăţi de haină neagră.

SFÂRŞIT

Redactor: Ana-Maria Arsene
Coperta şi ilustraţiile: Andrei Moldovan
Lector: Cătălin Badea-Gheracostea
Tiparul executat de Lumina Tipo
Bun de tipar: 03.09.2015 Apărut: 2015
Tiraj: 2300 de exemplare din care
300 cartonate, numerotate şi semnate de autor
ISBN: 978-606-93640-4-8

Fluviul Șoaptelor

este prima parte dintr-o serie de romane fantasy, care-l au ca personaj central pe Haiganu.

Trebuie spus că universul de aici este același în care au loc și aventurile din benzile desenate „Harap Alb continuă" (HAC!), doar că acțiunea din „Fluviul Șoaptelor" se petrece cu câteva secole înainte de cea ilustrată în revistele HAC! De altfel, o parte a romanului de față a apărut inițial ca foileton în numerele 1 – 18 ale publicației amintite mai sus.

Pentru mai multe detalii, intră pe **www.harapalbcontinua.ro**

Cu **Fluviul Șoaptelor,** Marian Coman trece de la tradiție la modernitate, transformă basmul în fantasy și prin asta se situează pe harta mondială a literaturii de gen. Partea cu adevărat bună e că Marian Coman este un scriitor foarte talentat și ne reprezintă acolo la cel mai înalt nivel.

Michael Haulică

Fluviul Șoaptelor vă va purta alături de copii și zei, de vrăjitori și animale fantastice, de monștri morali și monștri fizici, într-o lume ficțională, în care Marian Coman lucrează cu ceea ce știți din alte povești pentru a construi una nouă, surprinzătoare.

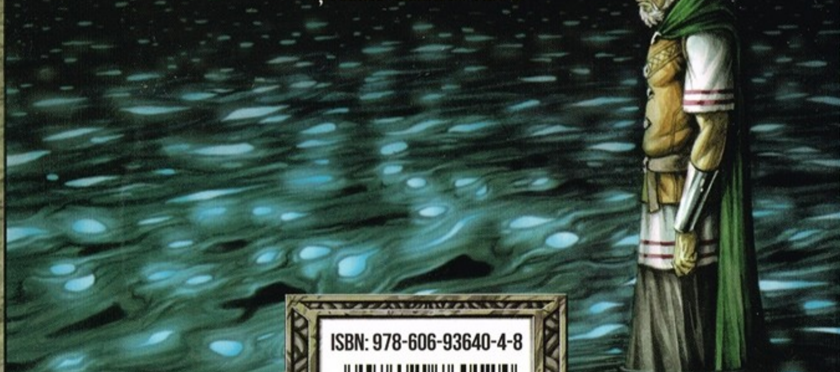
Cătălin Badea-Gheracostea

Sensibil și subtil în conceperea subiectelor sale, nemulțumit de epicul comun și previzibil, ca și de rezolvările comode ale conflictelor, Marian Coman nu-și ferește de complicații psihologice personajele.

Mircea Opriță

Marian Coman s-a remarcat drept unul dintre cei mai talentaţi prozatori din generaţia actuală.

Ștefan Ghidoveanu

ISBN: 978-606-93640-4-8

5 948491 760124

HAC!BD